

Giới thiệu Sủng Phi Của Pharaoh

Sủng Phi Của Pharaoh thuộc truyện xuyên không hay nói về Thần Ra– vị thần mặt trời đang dần dần chìm vào đáy sông. Dòng sông Nin bao quanh Ai Cập mang đến sức sống tiềm tàng vô hạn. Biển rộng và sa mạc sẽ vĩnh viễn bảo vệ cho vùng đất thần thánh và thiêng liêng này, làm cho nền văn hóa hoàng kim rực rỡ phát triển mãi mãi.

“Hỡi thần Osiris, xin hãy phù hộ ta, để ta có được kiếp sau một lần nữa.

Hỡi thần Horus, xin ngài ban cho ta dũng khí và sức chiến đấu, giúp ta bảo vệ ranh giới lãnh thổ của mình.

Hỡi thần Amun, xin ngài bảo vệ linh hồn ta, và đưa nó đến tận kiếp sau xa xăm.

Hỡi nữ thần Haby, xin ngài chiếu cố ta, giúp ta giữ con người nàng bên cạnh.

Sông Nin, mẹ của ta, ta và nàng đã cùng uống thứ nước sinh mệnh, thề nguyện dù có tạm biệt, cũng sẽ không bao giờ lãng quên...”

Càng đọc càng ngắm nét ngôn tình vô cùng tinh tế dưới ngòi bút của tác giả Dụ Thế. Đây hẳn sẽ là tựa truyện hay mà đối với fans ngôn tình cũng như xuyên không nên lưu tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Giới Thiệu

Thần Ra– vị thần mặt trời đang dần dần chìm vào đáy sông. Dòng sông Nin bao quanh Ai Cập mang đến sức sống tiềm tàng vô hạn. Biển rộng và sa mạc sẽ vĩnh viễn bảo vệ cho vùng đất thần thánh và thiêng liêng này, làm cho nền văn hóa hoàng kim rực rỡ phát triển mãi mãi.

“Hỡi thần Osiris, xin hãy phù hộ ta, để ta có được kiếp sau một lần nữa.

Hỡi thần Horus, xin ngài ban cho ta dũng khí và sức chiến đấu, giúp ta bảo vệ ranh giới lãnh thổ của mình.

Hỡi thần Amun, xin ngài bảo vệ linh hồn ta, và đưa nó đến tận kiếp sau xa xăm. Hỡi nữ thần Haby, xin ngài chiếu cố ta, giúp ta giữ con người nàng bên cạnh.

Sông Nin, mẹ của ta, ta và nàng đã cùng uống thứ nước sinh mệnh, thề nguyện dù có tạm biệt, cũng sẽ không bao giờ lãng quên...”

~~*

Lôn Đôn, nước Anh, năm 2006.

Trên những vách tường được bao bọc bởi những cây thường xuân, chiếc cửa sắt hùng vĩ ngăn cách khoảng sân rộng lớn với thế giới bên ngoài. Ở ngoại thành, trên vùng đất quý giá bên cạnh những cây cổ thụ trăm tuổi và dòng suối nhỏ trong vắt là nơi ở của hầu tước Modly_ một ngôi nhà truyền thống cổ xưa được xây dựng theo kiến trúc phương Tây. Các thế hệ hầu tước Modly đều có tiếng tăm lẫy lừng, sở dĩ như vậy không chỉ vì ông ta có quan hệ mật thiết với hoàng thất, mà còn vì ông ta là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Ngải thị_ doanh nghiệp hùng mạnh đứng thứ 3 châu Âu. Hơn nữa nghe đồn từ bốn năm trước, sau khi được chỉ định làm tổng giám đốc chấp hành, hầu tước Modly chưa từng tham dự hội đồng quản trị, đại hội cổ đông một lần nào. Hình như ông ta đã rời khỏi tập đoàn, từ bỏ tất cả quyền lợi của tổng giám đốc chấp hành và giao toàn bộ quyền quyết định các chính sách quan trọng của công ty cho người khác. Nhưng tập đoàn Ngải thị kinh doanh từ bốn năm nay, chưa từng gặp trở ngại gì, mà ngược lại còn như cá gặp nước, mỗi lần tổng kết báo cáo đều khiến các thành viên ban quản trị mừng rỡ, hoan hỉ.

Đây tuy không phải chuyện gì mới mẻ, nhưng vị tổng giám đốc đó thì lại trẻ tuổi đến không ngờ. Hơn nữa, ngôi sao mới nổi trong ngành kinh doanh này lại chính là con riêng của hầu tước Modly. Năm ấy, Ngải Huyền hai mươi sáu tuổi, với đôi mắt màu xanh nước biển được hưởng từ cha và mái tóc đen mượt có từ mẹ, khi vừa tiếp nhận chức vụ ở công ty, đã nhận không ít lời chê bai, coi thường bởi độ tuổi cũng như thân phận của anh. Nhưng mà chỉ trong vòng bốn năm ngắn ngủi, anh đã biểu hiện được tài kinh doanh thiên phú làm nên địa vị không thể thay thế của mình trong tập đoàn.

Rất nhiều người nghĩ, trong dòng họ của hầu tước Modly, được được coi trọng cũng như ghen ghét, đố kỵ nhất là Ngải Huyền.

Nhưng họ đã nhầm, trong mắt hầu tước Modly Ngải Huyền chỉ là một người con, một người tài hiếm có, đáng giá để trọng dụng. Còn người mà ông yêu thương nhất chính là Ngải Vi_ là người con gái bảo bối, là viên minh châu mà ông nâng niu nhất. (ad: vâng nữ 9 của chúng ta là chị này, còn nam 9 thì....)

Trong gia tộc đầy rẫy mưu mô và thủ đoạn đó, dù là hầu tước Modly hay đứa con cưng là Ngải Huyền thì người mà bọn họ dốc lòng yêu thương che chở chính là cô gái thông minh, xinh đẹp, đáng yêu đó _ Ngải Vi. Bởi vì cô là người được hưởng hai phần ba số tài sản kết quả của hầu tước và cũng là đứa em gái mà Ngải Huyền yêu thương nhất, thế nên cô được vô số người hâm mộ, nhưng số người muốn hãm hại cô cũng đếm không hết.

Tuy nhiên, Ngải Vi không hề để ý việc cha và anh muốn cho cô tất cả, cô vẫn kiên trì theo đuổi ngành lý luận kinh tế vĩ mô yêu thích của mình, và nhanh chóng bộc lộ khả năng sáng chói ở giới học thuật. Vào sinh nhật mười bảy tuổi, cô đã viết một bài luận với tiêu đề “Suy nghĩ về cơ cấu kinh tế và chế độ nô lệ ở Ai Cập cổ đại”, và nhận được giải thưởng khi đăng trên tạp chí. Bài luận này đã thu hút sự chú ý của đại học Cambridge, trường này đã tỏ ý mời cô vào nhập học trước so với những bạn cùng lứa tuổi cô.

Cho nên cô đã tự an bài tương lai mình, từng bước, từng bước một bằng chính đôi chân của mình.

“Ramsses đệ nhị...” Ngải Vi cầm một quyển sách, đọc ra từ này, đôi mắt xanh nước biển lướt về phía Ngải Huyền đang mỉm cười ngồi trên sofa nhìn mình: “Anh biết Ramsses đệ nhị là ai không?”

“Người Ai Cập cổ đại.”

“Gì nữa?”

“Vị vua dũng mãnh, thiện chiến của vương triều thứ mười chín, thời kỳ Tân vương quốc – một thời kì vàng son trong lịch sử cổ Ai Cập, là người vô cùng nổi tiếng.”

“Còn tiếp?”

Ngải Huyền nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng dừng lại ở đôi mắt xinh đẹp của cô em gái: “Vi Vi, anh biết luận văn đăng trên tạp chí của em viết rất tốt, nhưng anh không hiểu về lịch sử Ai Cập, hay là em giảng cho anh đi.”

Ngải Vi dẫu môi. Tuy cô nhập quốc tịch Anh, nhưng trên mặt vẫn có đặc điểm của người mẹ mang dòng máu châu Á. Mái tóc vàng thuần khiết, từng sợi mềm mượt, thẳng tắp, cùng đôi mắt xanh nước biển phối hợp khéo léo với cái mũi và cái miệng xinh xắn. Làn da cô màu trắng ngà, nhưng không có những vết tàn nhang thường thấy của người châu Âu.

“Em biết anh sẽ không kiên nhẫn như ba mà.” Cô bắt nạt trách cứ, Ngải Huyền chỉ biết thở dài. Hầu tước Modly cưng chiều Ngải Vi có tiếng, có lẽ như vậy cũng không tốt lắm cho cô em gái này của anh. Tuy rằng nghĩ vậy, nhưng đôi tay anh cũng không tự giác sờ lên mái tóc của Ngải Vi. Thật ra anh cũng rất nuông chiều Ngải Vi! Trong trí nhớ, tất cả những yêu cầu của Ngải Vi, Ngải Huyền chưa từng không thỏa mãn cô.

Ngải Vi lật lật tờ tạp chí trong tay, rồi ném nó sang một bên, “Thôi vậy, thật ra em cũng không viết về Ramsses đệ nhị. Bài luận của em nói về mối liên hệ giữa xã hội nô lệ và cơ cấu kinh tế, chẳng qua em muốn làm cho mấy độc giả cao tuổi vừa ý, nên mới đi tìm hiểu một ít lịch sử...”

Ngải Vi không phải là một cô gái ngoan ngoãn nghe lời. Cô tuy là người kiên trì tự đi trên con đường của mình nhưng thỉnh thoảng cô cũng là một người có chấp, cứng đầu.

Cô xem nhẹ gia thế hiển hách của mình, cũng không đồng ý để cha và anh rải những con đường tốt nhất cho cô đi. Ý của câu này chính là cô không muốn kế thừa sản nghiệp của gia đình, mà muốn dựa vào năng lực của chính bản thân để đấu tranh. Mặc dù phải đấu tranh như thế nào, chỉ cần làm cho cô cảm thấy hứng thú, thì đó chính là mong muốn của cô.

“Em hy vọng họ nhanh chóng sắp xếp cho em thi vượt cấp vào trường.” Ngải Vi nhìn những chú chim bay qua ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói.

Ngải Huyền không đồng ý, “Đâu phải em muốn là đi được luôn.”

“Em không cần sự giúp đỡ của mọi người.” Tài trợ tiền? Xây nhà? Ngải Vi không bao giờ cần những thứ này, cô còn phải lấy được học bổng nữa mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Giới Thiệu 2

Lại tác phong kiêu ngạo, Ngải Huyền nở nụ cười, anh thò tay vào túi, định lấy quà tặng cho Ngải Vi, “VẬY ĐI, Vi Vi, VỪA RỒI EM MỚI NÓI ĐẾN RAMSSES ĐỆ NHỊ, EM KỂ TIẾP CHO ANH NGHE VỀ ÔNG TA ĐI.”

Ngải Vi liếc nhìn Ngải Huyền, coi thường anh vì đột nhiên chuyển đề tài, nhưng cô vẫn trôi chảy thuyết minh, “Tàn bạo, hung ác, là người thống lĩnh thời hoàng kim cuối cùng của Ai Cập, giỏi về chinh chiến, giỏi về thống trị, cảm giác rất giống với hoàng đế Khang Hi của Trung Quốc. Có mấy trăm bà vợ, hơn một trăm đứa con trai. Thích phô trương, cái gì cũng yêu cầu phải lớn, hậu cung lớn, chùa chiền lớn, tượng đài lớn, cúng bái lớn...” Tuy rằng không phải Pharaoh vĩ đại nhất, nhưng là người xây dựng nhiều các công trình đồ sộ nhất. Nhất định phải lưu lại cho đời sau nhiều đến vậy sao?(ad: theo mịk

đoán thì vị này là nam9 nek)

“Em hiểu biết đúng là không ít.” Ngải Huyền tán thưởng nhìn em gái, “Vậy anh hỏi em nhé, em có biết vị vương phi mà ông ta sủng ái nhất tên là gì không?”

“Không biết... Chẳng phải anh không biết lịch sử à? Tại sao lại đột nhiên hỏi như vậy, làm sao mà em biết được vợ của một vị vua sống cách đây ba nghìn năm tên là gì...”

Về mặt Ngải Huyền vẫn dịu dàng như trước, anh nhìn cô, giống như đang nhìn một thứ đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất trên thế gian này, “Nefertari, một cái tên đẹp.”

“Nefer... tari? Tên này thật dài, sao em lại phải nhớ, lãng phí dung lượng của bộ não.” Ngải Vi cười, nghịch ngợm nhảy đến trước sofa, lập tức ngồi bên cạnh Ngải Huyền, “Nefertari, em nhớ kỹ! Có thưởng gì cho em không?”

Ngải Huyền lại xoa đầu cô. Anh có thói quen xoa đầu cô, mỗi khi cô ở bên cạnh anh, anh lại muốn làm việc này, đó là một loại cảm xúc khó có thể nói rõ, anh cũng không dám tìm hiểu rốt cuộc là vì sao.

Anh lấy từ trong túi ra một thứ trang sức chế tác tinh xảo. Thoạt nhìn đó là một chiếc vòng tay có niên đại lâu đời, hình dạng giống như một con rắn nhỏ xinh với đôi mắt là một khối bảo thạch màu đỏ đẹp lạ lùng. Ngải Vi ngắm nhìn, tầm mắt dường như bị hút hồn, khó có thể dời ra khỏi chiếc vòng tay.

Ngải Huyền thừa dịp cô ngẩn người, kéo tay cô lại, dịu dàng đeo giúp cô, “Mấy hôm trước anh đi Ai Cập, theo lời mời tham dự một cuộc triển lãm đồ vương cổ đại, trong đó có cái vòng này thực sự rất đẹp, bèn mua cho em... Coi như là quà đền bù vì đã bỏ lỡ sinh nhật mười bảy tuổi của em vậy.”

Ngải Vi nhìn chiếc vòng xinh đẹp trên cổ tay mình, tấm tắc tán thưởng. Thật gian manh, nhìn thứ trang sức xinh đẹp như vậy, tất nhiên cô sẽ không còn tâm trí truy cứu việc anh chưa tặng quà sinh nhật cho cô!

“Đây là quà mà Ramesses đệ nhị tặng cho sủng phi của ông ta, Nefertari... Nghe nói là thu được từ mấy kẻ trộm mộ.” Ngải Huyền giải thích.

Chẳng phải đây là di vật sao? Ngải Vi lè lưỡi, tầm mắt vẫn tập trung vào chiếc vòng tay, khó có thể dời. Nó thực sự rất đẹp,... Hơn nữa, vì sao chiếc vòng này giống như là của chính cô, làm cô cảm thấy quen thuộc như vậy? Ánh mắt con rắn chế tác từ ruby kia dường như có sinh mệnh, nhìn thẳng vào cô, khiến cô có cảm giác bất an.

“Ngải Vi...” Ngải Huyền do dự mở miệng. Ngải Vi vẫn đắm chìm trong chiếc vòng tay kỳ diệu, thần thờ gật đầu. Về mặt dịu dàng của Ngải Huyền biến mất, trong ánh mắt lóe lên tia do dự. Anh nhìn về mặt chăm chú của Ngải Vi, ngắm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, mở miệng nói: “Anh muốn kết hôn.”

Sắc mặt Ngải Vi đột nhiên cứng đờ.

“Ba tháng sau, cùng Mina.” Mina là vợ chưa cưới từ hai năm trước của Ngải Huyền. Ngải Huyền không nhìn Ngải Vi, nói một hơi, rồi bỗng dừng lại, dường như không thể nói tiếp.

Trong khoảnh khắc, Ngải Vi sững sờ đứng tại chỗ, giống như có một chiếc lưới quấn quanh cô, khiến cô không thể động đậy, chỉ có thể ngo ngắc nghe Ngải Huyền nói tiếp.

“Anh đã hai mươi sáu tuổi, sản nghiệp của gia đình càng làm càng lớn, ba cũng tạo rất nhiều áp lực cho anh.” Ngải Huyền dừng một chút, giống như đang tìm thêm lý do để nói rõ chuyện này, “Mina là một cô gái xinh đẹp, giàu có.”

Nghe không hiểu...

“Hơn nữa, kết hôn cùng cô ấy sẽ mang ảnh hưởng tích cực tới việc kinh doanh của tập đoàn. Ngải Vi...?” Ngải Huyền rốt cục nhìn thẳng vào Ngải Vi, lại chợt phát hiện nụ cười nghịch ngợm thường ngày của cô bé đã biến mất, thay vào đó là từng giọt nước đang nhỏ từ khóe mắt. Anh nghĩ có lẽ cô sẽ khóc, nhưng anh không nghĩ cô sẽ khóc như vậy... Làm cho anh đau lòng như vậy.

Bởi vì cô nghe không hiểu anh trai đang nói gì!

Ngải Vi suy sụp, nước mắt trút xuống như vỡ đê, trong lòng như có vật gì đang tan vỡ, cô thật sự không khống chế được cảm xúc của mình. Ngay tại giờ khắc này, chiếc vòng ở tay trái của Ngải Vi đã xảy ra cộng hưởng với cảm xúc của cô, chợt phát ra ánh sáng chói mắt, bắn ra bốn phía của căn phòng.

Ánh sáng kỳ lạ vây quanh Ngải Vi, cô đứng thẳng trong đó, nước mắt cứ chảy ra không ngừng, làm nhòa hết thấy mọi thứ. Cô hoàn toàn đắm chìm trong đau thương, khó có thể đè nén.

Có lẽ cô đã nghe nhầm.

Chẳng lẽ anh thật sự muốn kết hôn sao?

Mặc kệ cô không hy vọng chuyện này xảy ra đến thế nào, mặc kệ cô không muốn nghe loại tin này đến thế nào, anh vẫn muốn rời cô đi, vĩnh viễn ở cùng với người con gái khác.

Trái tim giống như bị cắt thành từng khúc, thì ra cảm giác này gọi là đau lòng...

“Ngải Vi...! Ngải Vi! Mở mắt nhìn anh!” Ngải Huyền lo lắng gọi tên Ngải Vi, khó tin nhìn thân thể cô bị thứ ánh sáng kì lạ kia bao bọc, như ẩn như hiện. Cô giống như bị vây quanh bởi tầng tầng lớp lớp ánh sáng, thân thể dần dần mờ đi. Anh cuống quýt xông lên, muốn giữ chặt Ngải Vi, nhưng chỉ bỏ nhào vào không khí, suýt nữa đụng vào tường.

“Ngải Vi! Mau tháo vòng tay xuống...” Ngải Huyền hét lớn, nhưng âm thanh dường như bị tia sáng nuốt gọn, không tới được chỗ Ngải Vi ở giữa. Cô tức giận, thân thể nhanh chóng bị bao bọc hết bởi vầng hào quang đó. Ánh mắt con rắn trên vòng tay lạnh như băng nhìn chăm chú vào Ngải Huyền, hình như hàm chứa ý tứ cảnh cáo, nhưng rất nhanh sau đó, tất cả đã theo thứ ánh sáng kia biến mất khỏi tầm mắt anh.

Một phút sau, căn phòng khôi phục như bình thường. Ngải Vi đã biến mất, chỉ còn một mình Ngải Huyền đứng đó, giống như Ngải Vi và cái vòng tay kia chưa từng tồn tại trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: 1: Xuyên Không

Nơi này là đâu...

Nghe được tiếng nước chảy róc rách, cô thử cử động người, nhưng lại cảm thấy cả cơ thể đều nặng trĩu, đầu óc thì mơ hồ.

Sao lại như vậy, có phải mình bị thương ở chỗ nào không nhỉ? Cô hơi cử động từng bộ phận trên cơ thể.

Khi cảm thấy không có điều gì bất thường,

cô hít một hơi thật sâu, rồi mở mắt.

Cô thấy mình đang nằm trên một vùng cát rộng lớn, bên cạnh là một con sông lớn mang theo phù sa chậm rãi chảy, tiếng nước róc rách, nó khiến cô cảm thấy thoải mái, sức lực dần trở về trong cơ thể. Bầu trời trong xanh đến kì lạ, dưới ánh mặt trời nóng bỏng, chói lóa chiếu xuống, khiến cô không thể nào mở mắt ra được.

Sao phong cảnh xung quanh lại trở nên như thế này? Cô lau những giọt nước đã khô ở khóe mắt, rồi hít một hơi thật sâu, quan sát cảnh tượng chung quanh. Vừa rồi rõ ràng mình đang ở trong nhà tại Luân Đôn mà, vì sao chỉ nháy mắt đã đến một nơi quỷ quái không một dấu chân người thế này... Cô dùng hết sức lực, từ từ ngồi dậy.

“Có ai không?!” Cô lớn tiếng gọi.

Nhưng xui thay không có tiếng trả lời, chỉ có âm thanh của nước chảy làm cô chợt có cảm giác trống rỗng khó hình dung. Đưa mắt nhìn xung quanh, bốn phía chỉ là sa mạc hoang vắng, xa xa hình như còn có mấy bức tượng kì lạ.

Cô rất ngạc nhiên khi thấy mấy bức tượng đó trông rất giống kim tự tháp và tượng nhân sư. Ngải Vi thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ cô đã đến Ai Cập? Nhưng cô đã gạt ngay ý nghĩ này ra khỏi đầu. Ai Cập và Luân Đôn? Chúng cách nhau rất xa nha.

“Rốt cuộc đây là đâu?” Cô cúi đầu đất cát bám trên người. Hay là mình nằm mơ? Cô đưa tay tự véo chính mình. Đau quá! Xem ra đây không phải là mơ. Cô nhanh chóng kiểm tra lại người mình, ngoại trừ chiếc vòng anh Ngải Huyền tặng đã không cánh mà bay, còn lại thì quần áo, trang sức đều không mất gì.

“Quái thật, sao mình lại gặp phải chuyện này chứ?” Hai tay cô chống hông, nhìn trời, khẽ than thở. Sau một hồi ngẫm nghĩ, cuối cùng cô quyết định đi dọc theo dòng chảy của con sông. Do có hai nguyên nhân, thứ nhất, sông dù sao cũng sẽ chảy ra biển, hơn nữa sớm muộn gì cũng có người sinh sống. Thứ hai, mấy công trình kì lạ kia ở phía hạ lưu con sông, có công trình tức là có người, “Không ngờ ở thế kỷ 21 còn có nơi hoang sơ thế này, ngay cả một con đường quốc lộ cũng không thấy...”

Thở một hơi dài, được rồi, đi thôi, đi rồi có lẽ lòng sẽ không khó chịu nữa, quay về xin lỗi anh trai thôi... Tuy rằng thực sự cô không hề muốn anh kết hôn...

Ngải Vi thích Ngải Huyền. Đó không phải thứ tình cảm giữa em gái và anh trai, cũng không phải là văn bối thích trường bối, càng không phải hâm mộ hay thần tượng. Đó là tình yêu say đắm giữa một người con gái và một người con trai.

Lúc còn nhỏ, Ngải Vi theo mẹ đến Trung Quốc, còn Ngải Huyền theo ba sống ở Anh, hai người chưa từng gặp mặt. Khi Ngải Vi 15 tuổi, mẹ cô mắc bệnh hiểm nghèo rồi mất, quyền nuôi dưỡng cô được chuyển qua cho ba. Lúc cô lên máy bay đến nước Anh, thì gặp Ngải Huyền.

Hai người không biết lẫn nhau, trò chuyện trên máy bay thấy rất hợp, thậm chí còn rất vui vẻ vì họ giống nhau. Ngải Vi mê đắm vì Ngải Huyền đẹp trai,

chín chắn còn Ngải Huyền lại đồ rằm trước một Ngải Vi đáng yêu, thông minh, sắc sảo. Hai người giao hẹn đến Luân Đôn sẽ bắt đầu gặp mặt, đi chơi. Nhưng... Khi bọn họ bước vào cửa nhà cùng một lúc, mới giật mình phát hiện, thì ra bọn họ là anh em.

Từ hôm đó, Ngải Huyền vẫn đối tốt với Ngải Vi như vậy, trở thành người anh trai tốt với em gái nhất trên thế gian. Nhưng Ngải Vi biết, mình không thể xem Ngải Huyền như anh trai. Tất cả các chuyện khác cô đều có thể tự mình làm được, tự mình giải quyết, duy chỉ việc này là cô không thể. Cô chỉ có một kỳ vọng, một kỳ vọng không thể nói ra, đó là anh cả đời không kết hôn, cả đời ở cùng cô. Cô nghĩ, nếu Ngải Huyền vẫn còn thích cô dù chỉ một chút, thì anh sẽ cảm nhận được, nhất định sẽ cảm nhận được. Thế nhưng...

Lắc lắc đầu, Ngải Vi dùng hết sức để mình không nhớ lại, lên tinh thần rồi chậm rãi đi dọc theo hướng nước chảy về phía hạ lưu. Nhưng 30 phút sau, một cảm giác bất an ập đến trong lòng cô. Vì sao đi lâu như vậy mà ngay cả một con đê, một cái cột điện cũng không thấy. Đi lâu như vậy mà ngay cả một dấu hiệu của văn minh nhân loại cũng không xuất hiện... Cô từng nghe nói về một loại di chuyển xuyên qua không gian, nhưng dù xảy ra chuyện như thế thì cũng đừng đưa cô đến một nơi mà ngay cả điện thoại công cộng cũng không có chứ. Làm ơn đi, bây giờ là thế kỉ 21 rồi! Hay là... mình cũng chạy theo xu hướng hiện giờ, xuyên về thời cổ đại?

Cô bật cười vì ý nghĩ hài hước của mình. Cô ngồi xõm xuống, quyết định dựa vào bóng mặt trời trên đất để xác định phương hướng. Đang lúc cô lưỡng lự thì từ phía xa từng đợt cát bay lên mù mịt. Cô tập trung nhìn, hình như là hai người cưỡi ngựa đang đi về hướng này. Không thêm suy nghĩ, cô vội vàng giơ tay ra sức vẫy bọn họ, “Ồ đây, ở đây! Giúp tôi với, tôi bị lạc đường!”

Khoảng cách càng gần, Ngải Vi có thể thấy rõ bọn họ, nhưng cô bắt đầu hối hận vì mình đã cầu cứu hai người này.

Đây là hai thanh niên trên dưới hai mươi tuổi. Anh chàng bên trái cười trên lưng một con ngựa màu đen, anh ta có một mái tóc đỏ rực cùng đôi mắt màu xanh biếc, khuôn mặt khôi ngô lộ ra khí chất anh hùng. Nửa người anh ta mặc áo giáp, tay cầm một thanh kiếm đặc biệt, thoát nhìn giống như một võ tướng thời cổ. Còn người bên phải lại cưỡi một con ngựa trắng xinh đẹp, thân thể gầy yếu hơn so với người còn lại. Anh ta mặc một bộ quần áo màu trắng, bên hông là chiếc đai lưng bằng vàng, cả khuôn mặt và mái tóc đều được bịt kín, chỉ lộ ra đôi mắt màu đen huyền.

Choáng, chẳng lẽ còn có người muốn cosplay giữa sa mạc?

Nếu không phải vậy thì chỉ còn có một khả năng, đó là hai người này bị điên...

Ngải Vi chợt có chút lo sợ trong người, bởi vì bệnh nhân tâm thần hơn một nửa là có hành vi bạo lực, bọn họ có thể ý nhiều người mà vô duyên vô cớ đánh cô, không muốn à. Hay là giả vờ không biết rồi chạy lấy người cho xong việc.

Nhưng mà... Ở cái nơi quái quỷ này thì đi bao lâu thì mới đến được thành phố. Việc quan trọng bây giờ là phải mượn điện thoại để gọi cho anh Ngải Huyền. Hai người họ dù bị thần kinh thì vẫn có thể có điện thoại để liên lạc mà.

Nhưng mà... Bọn họ có thể đánh cô? Như vậy là rất đau, sống đến từng này tuổi rồi mà chưa bị con trai đánh lần nào, huống hồ là hai người thần kinh có chút không bình thường này.

Nhưng mà... Nếu không phải bị bệnh thần kinh thì cũng có khả năng là đang quay phim nha~

Ngải Vi trầm ngâm suy nghĩ, tự mình an ủi chính bản thân mình, lại im lặng không nói.

Hai thanh niên kia sớm phát hiện ra cô, bọn họ đối diện nhìn nhau, sau đó đứng cách cô một đoạn, âm thầm đánh giá cô. Ngải Vi cắn môi, trong lòng hàng vạn lần không vui. Nhìn cái gì mà nhìn! Chẳng lẽ chưa bao giờ nhìn thấy con gái hay sao?

Hai người họ không biết bàn bạc thương lượng cái gì, nhìn nhìn Ngải Vi, không lẽ bọn họ muốn bắt cô lại rồi đem đi bán.

Không đợi hai người kia phản ứng, cô xoay người bỏ chạy. Lúc này, thanh niên tóc đỏ đột nhiên nhanh chóng thúc ngựa, theo hướng Ngải Vi chạy mà đi tới. Bàn tay giữ chặt lấy tay cô không cho nhúc nhích, vì đau quá nên cô không ngừng hét lên: “Này! Anh bắt tôi làm gì!?”. Chắc chắn là bệnh thần kinh, lại thích đánh người khác!

Ngải Vi vừa bực mình, vừa nghĩ cách tính toán để tìm phương pháp thoát khỏi bọn họ một cách an toàn.

“Không được vô lễ” Đè nén sự tức giận, hấn dùng ngôn ngữ kì quái nói, nhưng Ngải Vi rất ngạc nhiên khi chính cô có thể hiểu được. Cô thẻ là trong 17 năm qua, cô chưa bao giờ tiếp xúc với cái ngôn ngữ này. Nhưng không hiểu tại sao cô lại hiểu được lời hấn nói.

Nhưng, rốt cuộc thì cái tên này là ai! Làm cô tức chết là không biết hấn biến thái hay sao mà ghì đầu cô xuống thấp. Muốn làm rõ ràng đang có chuyện gì, cô hét “Này này, đang xảy ra chuyện gì...” Lời còn chưa dứt, tên kia càng hung hăng ấn đầu cô xuống nền cát nóng bỏng, những hạt cát như muốn xé rách khuôn mặt cô. “Không được làm càn” Nói xong, người tóc đỏ đưa tay túm lấy eo cô, giật mình Ngải Vi dùng hết sức lực mà hét to “Lưu manh!”

Nghe thế, mặt hấn đột nhiên đỏ lên, không nhìn Ngải Vi rồi nhanh chóng kiểm tra thắt lưng, túi áo rồi lập tức nhìn người kia gật đầu nói: “Không có vũ khí”

“Mạnh Đồ Tư, không cần cảnh giác như vậy” Người che mặt vẫn bình thường như không có chuyện gì, giọng nói ôn nhu hướng người kia mà nói. Nghe vậy, bàn tay giữ đầu cô đột nhiên buông lỏng khiến cô vô lực ngã xuống cát. Người áo trắng nhảy xuống ngựa rồi tiến lại gần trước mặt Ngải Vi, vươn hai tay như muốn giúp cô đứng dậy, con người màu đen xinh đẹp hơi lóe lên, nhỏ giọng nói “Thật có lỗi, hấn cũng có lòng tốt, người cũng sẽ không có việc gì đi”

Lòng tốt? Lòng tốt của hấn chính là đưa đầu cô ấn xuống nền cát dày này sao? Ngải Vi bĩu môi, không quan tâm đến người trước mặt đang có ý giúp đỡ mà đứng thẳng lên, giọng hơi bất mãn nói “Tôi lạc đường, tôi muốn mượn điện thoại di động của các anh một chút, nếu không cho thì thôi”

“Điện thoại...Di động?” Thanh niên áo trắng nhìn qua tên tóc đỏ, rồi cả hai tỏ vẻ không biết mà lắc đầu “Ngươi vừa nói điện thoại di động, nó là cái gì..?”

Không phải chứ? Ngải Vi đột nhiên cảm thấy choáng váng mặt mày. Quên đi, xem như cô chưa hỏi gì! Nếu như có thể gặp được hai người điên này thì chắc chắn có thể gặp được những người khác.

“Không có gì, nếu không biết thì tôi xin phép đi trước”

“Đợi chút” Chàng trai áo trắng nhẹ nhàng giữ chặt góc áo Ngải Vi, con ngươi màu đen lộ ra ý cười ôn nhu “Giới thiệu một chút, ta tên là Lễ Thập Hách, còn người này là Mạnh Đồ Tư...Không biết nên xưng hô với người thế nào?”

Lễ Thập Hách? Mạnh Đồ Tư? Lần này đến lượt mắt Ngải Vi tròn trắng, cái tên quái quỷ gì không biết, định lừa cô chắc? Không biết đây có phải là trò đùa dai hay không, trông đầu liền xuất hiện một ý tưởng rất là độc đáo, miệng cô bất giác cong lên, cười trào phúng nói “ Tôi gọi là.....Nefertari”

“Nefertari” Lễ Thập Hách ôn nhu lặp lại một lần “ Cái tên thật đẹp”

Tên Hoàng Hậu Ai Cập cổ đại đương nhiên đẹp. Ngải Vi đắc ý nhìn hấn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 1:(Tiếp)

Lễ Thập Hách lẳng lặng đánh giá Ngải Vi một lát, rồi lại tiếp tục nói.

“Nefertari...nghe rất lạ...À thực ra, chúng ta đang gặp một ít phiền toái, mà ta nghĩ chỉ có ngươi mới có thể giúp được chúng ta...”

What? Ngải Vi trừng mắt nhìn Lễ Thập Hách chỉ để lộ duy nhất hai con mắt, cô không nghe nhầm đấy chứ? Chính mình còn đang gặp rắc rối lớn thì làm sao có thể giúp bọn họ? Dù có thể thì cô cũng không còn sức lực để mà giúp.

Ngay tại thời điểm bây giờ, cô muốn mở miệng một mực từ chối, nhưng hấn lại lên tiếng: “ Lúc trước không phải ngươi nói lạc đường sao? Nếu như ngươi giúp chúng ta việc nhỏ này, ngày mai chúng ta sẽ gọi người đưa ngươi về nhà an toàn”

Cô có thể trở về sao! Đúng vậy, chỉ cần trên đại lục Châu Âu thì không ai là không biết tập đoàn Ngải Thị cả, khi ấy trực tiếp đến ngân hàng liên lạc với anh trai thì chắc chắn có tiền, tội gì không đợi đến “ Ngày mai”. Lúc đầu tưởng rằng phản ứng đầu tiên của Ngải Vi là một mực từ chối, nhưng lúc này cô vẫn đứng im không lên tiếng, tên tóc đỏ hơi mở miệng, giương như rất thiếu kiên nhẫn hướng tên áo trắng nói.

“Không cần thương lượng với nàng ta, trực tiếp bắt về là xong, không phải sao?”

“Nhưng cũng rất muốn sự đồng ý của tiểu thư Nefertari a~”

“Sao lại nhất định là nàng? Vị tiểu thư này dường như không tự nguyện giúp đỡ”

“Tiểu thư Nefertari có tóc màu vàng, hai to tròn mắt màu xanh biển thật sự là hiếm thấy, như vậy mới có thể thỏa mãn kế hoạch với “Hấn” được”.

“Chúng ta chỉ cần chuẩn bị đủ số lượng. Tùy tiện thêm bớt là tốt rồi, dù sao “Hấn” cũng sẽ nhất định đem nàng ta ra giúp vui cho những tiết mục còn lại, nhất định sẽ không ảnh hưởng đến việc lớn....”

“Mạnh Đồ Tư, ta cảm thấy tiểu thư Nefertari đây là sự lựa chọn thích hợp nhất” Lễ Thập Hách vẫn ôn hòa như trước, cắt ngang lời nói của Mạnh Đồ Tư, tiện đà tiến lại gần Ngải Vi “Tiểu thư Nefertari, mong ngươi giúp ta việc phiền toái này, hôm nay chính là một ngày ngắn ngủi, chỉ cần ngươi tham gia một bữa tiệc nho nhỏ vào buổi tối, thì nhất định ngày mai ta sẽ đưa ngươi về nhà an toàn”

Ngải Vi bĩu môi, trong lòng sớm bất mãn vì cuộc đối thoại của bọn họ. Tiệc tùng gì cũng chẳng liên quan đến cô, còn “Hấn” là ai cô cũng chẳng cần biết dù sao thì cô với "hấn" cũng chưa từng gặp mặt.

“Không được, tôi còn việc gấp....Á~” Chưa nói xong, Ngải Vi đã bị tên tóc đỏ vác lên vai, khiến cô hoảng sợ, không ngừng la hét và giãy dụa “Đề ta xuống...”

“Lễ Tháp Hách, không còn nhiều thời gian để đòi co với nàng ta, chúng ta còn nhiều việc phải làm, nếu đã quyết định thì mau đem cô gái ngoại quốc này về” Mạnh Đồ Tư ngắt lời Lễ Tháp Hách rồi nhanh đi đến con ngựa màu đen gần đó, hoàn toàn không để ý đến sự phản kháng của cô, chậm rãi mà nói “Chỉ cần ngươi đừng làm ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta thì tốt rồi, hiện tại xem bộ dạng ngươi như vậy khiến cho ta thật đau đầu”

Lễ Tháp Hách không khỏi nhẹ nhàng cười lên tiếng “Yên tâm, đến thời điểm ấy sẽ không phải là cái bộ dạng này. Là do ngươi tính tình nóng nảy, ta thật sự lo lắng sau này Bubka có thể sẽ giống ngươi”

“Có quan hệ gì đệ đệ của ta, kẻ thằng nhóc đó đi..” Tên tóc đỏ than thở một tiếng, đưa Ngải Vi đặt lên lưng con ngựa màu đen “Tốt lắm, tiểu cô nương, đây chính là ngựa quý của ta tên là “Hắc Băng”, người bình thường không được ngồi lên đâu”

Lễ Tháp Hách lại tiếp tục cười lên khiến Ngải Vi có vài phần tức giận, trong khi đó tên tóc đỏ kéo dây cương khiến con ngựa di chuyển trên mặt cát, cô lập tức sợ tới mức nhanh chóng ôm lấy cổ con ngựa “Các ngươi tuy rằng thần kinh rất không bình thường nhưng ta thực sự chưa muốn chết!” Ngải Vi lớn tiếng kêu, mắt nhắm lại, dùng sức nắm lấy bờm ngựa ở phía trước, cảm nhận được một luồng gió nóng xẹt qua bên tai một cách nhanh chóng.

Phật tổ ơi! Chúa Giê-xu ơi! Anh trai ơi!

Con không muốn chết !!!!

Cô muốn đi Cambridge đọc sách, đi mua trang phục mới nhất của Burberry, lại muốn cùng anh trai đi trượt tuyết!

Nhưng lại bị hai cái tên thần kinh này bắt cóc, không biết bản thân sẽ bị biến thành cái gì?

Ai có thể nói cho cô, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì nha!!!

* *****

Ngựa kịch liệt chạy, xung quanh dần dần nghe thấy được những tiếng ồn.

Hắn là người địa phương đi.Có thể do cảm thấy bản thân đã cân bằng trên lưng ngựa, Ngải Vi chậm rãi mở mắt.

!!!!!!!

Không thể nào! Không thể tin được! Ngải Vi mở to hai mắt nhìn mọi thứ xung quanh, bắt đầu nghi ngờ chính bản thân mình thần kinh không được bình thường.

Cho dù nhìn thế nào cũng chỉ thấy xung quanh toàn những pho tượng bằng đá lớn, khi nheo hai mắt lại vẫn cảm thấy hào quang của những công trình điêu khắc màu vàng chói lóa.

Đây chính là Cung điện Thần Mặt Trời!

Những khối thạch màu vàng hoa lệ, những cái trụ to được điêu khắc tinh tế với các đường nét, kết cấu kì lạ. Phía trên có hình của những con người với những bộ dạng khác nhau nhưng trang phục hết sức độc đáo nhưng quen thuộc. Kiến trúc đơn giản, Ngải Vi cũng nhận thấy được nơi này hết sức xa hoa, mang theo hơi thở xa xưa. Cô cũng khôi phục ý thức khi chính bản thân mình mơ hồ nhìn thấy được Kim Tự Tháp, tất cả những suy nghĩ bên trong đầu nối liền với nhau khiến cô cảm thấy bất an.

Cúi đầu, có thể nhìn thấy tất cả mọi người mang trên mình những bộ trang phục hết sức kì quái, trang sức màu vàng còn trên tay thì cầm những dụng cụ bằng đồng.

Càng thêm kinh ngạc và sợ hãi hơn khi cô cảm thấy nơi này không có tồn tại dấu vết của một nền văn minh hiện đại nào: không có ô tô, đường nhựa, không có sân bay, không có thủy tinh cũng như dùng có mơ mộng gì đến camera hay máy ảnh. Cô hiện tại đã biết và hết sức hãi hùng dù không muốn tin nhưng vẫn phải tin, đó là sự thật! Nơi này không phải là sân trường quay phim, cũng không phải là bệnh viện thần kinh, nơi này, nơi này là,.....

“Ai Cập, Ai Cập cổ đại.....” Ngải Vi thân thể lập tức nghiêng người về phía trước. Nơi này là Ai Cập.....cổ đại!!!!

Mạnh Đồ Tư lập tức nhảy xuống, hơi khó chịu mở miệng “Lần đầu tiên đến Thebes sao? Nơi này là Kinh thành của Ai Cập chúng ta, đừng nói ngươi ngay cả Ai Cập cũng không biết nha”

Ngải Vi chẳng thèm quan tâm đến câu nói của hắn, bản thân đang đắm chìm trong nỗi sợ hãi trước những cảnh vật của nơi đây. Thebes của Ai Cập cổ Đại đã biến mất trong lịch sử do bị nước lũ nhấn chìm, từ mấy ngàn năm trước công nguyên đây là nơi phồn hoa nhất, giàu có nhất...Như vậy,cô có thể kết luận rằng bản thân mình đang ở Ai Cập cổ đại! Nhưng làm thế nào mà đến đây, làm sao có thể trở về thế kỉ 21, trong suốt 17 qua, cô chưa bao giờ nghĩ tới việc phải trải qua chuyện này. Giờ phút này cô đang chìm trong nỗi sợ hãi : Nếu cả đời không thể quay về thì làm sao bây giờ? Mặc dù cô thông minh nhưng ở Ai Cập cổ đại cô có thể phải trở thành nô lệ, bản thân cô biết luật pháp ở đây khi đang nghiên cứu bài luận văn, nô lệ cổ đại chính là một máy móc luôn làm việc với cường độ cao, bản thân cô chắc chắn không đủ khả năng làm việc nặng nhọc, không có khả năng.....Nếu là nô lệ, cô còn có thể sống sót sao?

Trong đầu cô đang cố suy nghĩ các tình huống khác thì Mạnh Đồ Tư đã túm lấy cô thả xuống đất. Hắn xuống ngựa thì có vài nữ quan đi lên đón, đối với Mạnh Đồ Tư và Lễ Tháp Hách vô cùng cung kính hô “Đại nhân”

Một bên Lễ Tháp Hách bước nhanh đi theo Mạnh Đồ Tư vào trong cung, một bên nhẹ nhàng phân phó một nữ quan “Yến tiệc tối nay nàng muốn tham gia nên các người chuẩn bị cho nàng một chút”

“Vâng” Các nữ quan đối với bọn họ hết sức cung kính. Ngay sau đó, không chờ Ngải Vi phản ứng, các nàng bắt cô đưa đi hướng khác.

“Các người muốn làm cái gì? Các người định đưa tôi đi đâu?” Ngải Vi không biết lấy sức phản kháng ở đâu ra, dùng hết sức dẩy giụa, nhưng các nữ quan này khỏe mạnh vô cùng nên đã dễ dàng túm được khuỷu tay của cô làm cho cô không thể động đậy.

“Mong cô nương đi theo chúng ta đến phòng tắm. Hãy yên tâm, quần áo của cô nương sẽ được giặt sạch và bảo quản tốt. Nhưng đêm nay cô nương muốn tham gia yến tiệc nên phải tắm rửa thật sạch sẽ, trang phục sẽ được chuẩn bị chu đáo, còn nữa có thể điện hạ cũng tham gia.”

Nửa câu nói cuối cùng cô nghe được nó có chứa một chút hăm dọa cùng ghen tỵ, Ngải Vi khó hiểu liếc mắt nhìn các nàng một cái. Cái gọi điện hạ là có ý gì, cô hiện tại chỉ quan tâm một vấn đề.

“Nơi này thực sự là Ai Cập cổ đại à?”

Nhóm nữ quan cổ quái nhìn về phía nàng, ánh mắt hơi trao đổi, trong đó có một người ánh mắt kiêu ngạo hướng cô mà nói “Chúng ta là Quốc gia Ai Cập của Thần Mặt trời vĩ đại. Người chẳng lẽ không biết cung điện Thebes sao, vậy làm sao người có thể quyến rũ Vương thượng cùng hai vị đại nhân Lễ Tháp Hách và Mạnh Đồ Tư?”

Ngải Vi ngẩn người ra, quyến rũ ai? Cô đâu có hi vọng là bị mang về nơi này? Nếu không phải bị bắt buộc thì cô đâu có điên mà ngoan ngoãn đến cái nơi này chứ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: 2: Con Của Pharaoh

“Nefertari...”

.....

“Tiểu thư Nefertari?”

.....

“Tiểu thư Nefertari!”

.....

Ngải Vi đang ngồi ngẩn người trong gian phòng, đột nhiên chợt nhớ thanh âm này là đang kêu chính mình đi, cô cả kinh, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên. Nhìn người vừa kêu mình, người vừa tới bộ dáng thật đúng là xinh đẹp! Tóc dài đen mượt dài ngang eo, làn da trắng nõn mịn màng, lông mi đen dài, phía dưới là con ngươi đen huyền như đang phát ra ánh sáng, thật đẹp!

Là nam? Hay là nữ?

“Tiểu thư Nefertari, xem ra nàng đã chuẩn bị rất tốt” Thanh âm như nước quen thuộc vang lên, người vừa tới mỉm cười nhìn Ngải Vi.

Thanh âm này..... Chẳng lẽ là “Lễ, Lễ Tháp Hách?” Không phải đâu! Lúc trước hẳn dùng mạng che kín mặt cho nên không ngờ hẳn có diện mạo kinh người.....thật xinh đẹp a~! Như thế lại là nam nha, ở thế giới này thực sự có nhiều nam nhân xinh đẹp như vậy, thực sự làm người ta rất tuyệt vọng. Ngải Vi hơi thất bại nhìn hắn.

“Tiểu thư Nefertari, chốc lát nàng ra ngoài cùng các hải nữ khác, cùng nhau mời rượu khách. Sau mặc kệ phát sinh sự tình gì, nàng xem như không thấy là được, hôm nay yến tiệc nếu tổ chức thuận lợi, ta liền phái người đưa nàng về nhà một cách bình an” Lễ Tháp Hách nhìn Ngải Vi ôn hòa mà nói “Không cần lo lắng, sẽ không nguy hiểm gì cả”

Nếu nửa ngày trước Lễ Tháp Hách nói những lời này thì trong lòng Ngải Vi có thể suy nghĩ một chút, nhưng hiện tại lời nói đó càng làm cô thêm tuyệt vọng mà thôi. Nơi này là Ai Cập cổ đại, không biết cách mấy ngàn năm a~! Nếu nói cô có thể trở về, thì cô cần gì phải trở thành cái bộ dạng như thế này, không cần ngồi lơ đãng nhìn mọi thứ trong phòng này a~. Nếu ngày mai hắn đưa cô ra khỏi cung thì cô nên làm sao đây, làm sao có thể trở về thế giới hiện đại? Không thể như Carol trong truyện tranh nhảy xuống sông Nile trở về nha~! Cô_Ngải Vi tuy rằng tự xưng là vạn năng nhưng chỉ một thứ duy nhất không biết, đó chính là bơi nha~.

Xem ra trong tình trạng này, mặc kệ làm việc gì, cô đều giúp, sau đó xin hân ở trong này làm việc vặt rồi từ từ tìm cách trở về.

Thấy Ngải Vi ngơ ngác không nói gì, Lễ Thập Hách liền nhẹ nhàng vén bức màn phía ngoài, một đám người tiến vào tất cả đều có diện mạo khác nhau nhưng đều là các nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Trong phòng giờ đây thập phần hoa lệ. Các thiếu nữ đi đến, cung kính hướng về phía Lễ Thập Hách cúi đầu chào “Ti tế đại nhân”

Ồi chào? Ngải Vi nghi ngờ liếc nhìn Lễ Thập Hách một cái. Ti tế đại nhân là ý gì? Chẳng lẽ là muốn đưa các cô tham gia lễ hiến tế gì đó? Ai Cập cổ đại rất hay làm hiến tế, nghe nói sẽ bị oan tâm đào phế, tốt nhất là cô không nên đi nha (ad: Oan tâm đào phế là gì ta cũng không hiểu nên ghi như bản gốc luôn >.)

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của Ngải Vi, Lễ Thập Hách lại mỉm cười “Lát nữa khi diễn ra yến tiệc mọi người chỉ cần làm theo chỉ thị, rót rượu cho tất cả khách mời. Nếu cần vũ đạo, các vị nào am hiểu cũng không nên đi ra. Mọi người làm việc như đã nói thì sẽ không có gì nguy hiểm”

Tất cả các cô gái đều mỉm cười xinh đẹp gật đầu, có người hỏi “Ti tế đại nhân cũng tham gia yến tiệc chứ?”

Lễ Thập Hách gật đầu “Đó là đương nhiên, cho nên mọi người không cần lo lắng, sau khi làm xong sẽ phân phát thù lao như đã định. Giờ các vị chờ một chút, khi nào có người gọi hãy xuất hiện. Bây giờ ta đi trước.....”

Lễ Thập Hách xoay người bước ra khỏi cửa, trong phòng các cô nương lập tức bàn tán rôm rả.

“Lễ Thập Hách đại nhân thật là tuần mĩ vô song khiến người khác phải đó kị đó a~”

“Kỳ thực, cho dù không có thù lao, có thể nhìn thấy điện hạ cũng đủ rồi”

“Nghe đồn điện hạ vô cùng tuần mĩ, hôm nay rốt cuộc cũng có thể nhìn được một cái. Tuy rằng người ta nói điện hạ bề ngoài vô cùng soái. Nhưng lại không có bản lĩnh gì cả. nhưng nếu có thể nhìn thấy khuôn mặt tuần mĩ trong truyền thuyết thì kể ra cũng đáng”

“Đúng rồi, đúng rồi, còn có Mạnh Đồ Tư tướng quân, nếu có thể nhìn thấy Mạnh Đồ Tư tướng quân cũng tốt a~!”

Ngải Vi có chút nhàm chán nhìn các nàng, đúng là rất háo sắc như mấy người hiện đại, bản thân cô trong lòng đã có không ít tính toán. Nghe Lễ Thập Hách nói vừa rồi chắc có ý tứ, chắc chốc nữa các cô nương này sẽ chuốc cho các khách mời quá chén trong yến tiệc. Nếu là quá chén, tất nhiên là có ý đồ.....

Thực sự đau đầu nha, nguyên lai Ai Cập cổ đại nội bộ cũng lục đục a~

Không biết bồi rượu để làm chuyện gì, xem ra cũng không tốt đẹp gì.

Vừa rồi Lễ Thập Hách năm lần bảy lượt nói cái gì không có nguy hiểm, không có phiền toái, hiện tại nghe qua thì có vài phần khả nghi.

Không thể nào, chắc chắn sẽ không có gì tốt đẹp cả!

Lo lắng ước chừng 10 giây, Ngải Vi quyết định –trốn! Nhưng trong đầu mới nảy lên ý tưởng chưa kịp hành động thì bên ngoài đã có tiếng truyền đến.

“Truyền các vị tiểu thư đến thượng điện”

Tiếng nói vừa dứt, trong phòng đang ồn ào bỗng dưng im bật, trên mặt mọi người tươi cười, cảm thấy rất hưng phấn.

Hu hu hu, tại sao có thể như vậy.....

Số con có thể đen hơn được nữa không trời.

Các nhà văn Homer của Hy Lạp cổ, từng đem Thebes xưng là “Trăm môn chi đô”. Chỗ này vô cùng rộng rãi, các thủ phủ kéo dài hai bên bờ sông Nile. Thân là Ai Cập chính trị, trung tâm tôn giáo, thần miếu ở Thebes nhiều đến đếm không xuể. Pharaong trung thực được nhóm dân đen tự hào xưng là “Vĩnh hằng chi đô” Sống chết đem cho sông Nile cùng tồn tại.

Hoàng cung Thebes, có thể nói đây là một kiến trúc vô cùng tuyệt đẹp, khi đêm đã xuống lại càng hoa lệ và rất đẹp mắt, giống như thần thoại vậy. Đèn đuốc rộng rãi chiếu ánh sáng màu vàng rực rỡ, ánh sáng giống như bay lên trời, đến cả các vì sao cũng phải chào thua.

Tối nay, Thebes không biết sẽ có biến cố gì....

Người con trai của Pharaong tức nhiếp chính vương từ hôm nay cử hành đại yến, không chỉ mời các tướng quân nổi danh, quan viên nhưng cũng nghe nói là tụ tập rất nhiều cô gái xinh đẹp, nói là vì Hittite ở bên kia đang có ý định xâm chiếm vùng đất của Pharaong?

Cầu chúc cho Ai Cập nhất thống lợi.

Nhiếp chính Vương tử Pharaong là con thứ bảy, tuổi còn trẻ đã phải gánh trọng trách này, Pharaong mang binh xuất chinh, nhiếp chính vương đã quản lý

các chính sự đất nước hết sức ổn thỏa. Trong lòng dân chúng, quan viên, binh lính toàn bộ đều hiểu vị Vương tử điện hạ thứ bảy có một ngày sẽ trở thành vị Pharaong tiếp theo của Ai Cập.

Nhưng là... Lại có nhiều lời đồn rằng Vương tử điện hạ chỉ ham vui không quản lí chính sự, có gì đều là hai vị trò thủ đắc lực bên hấn _ Mạnh Đồ Tư cùng Lễ Tháp Hách xử lí. Chính là vì có điện mạo vô cùng xuất chúng, lại được mẫu hậu cùng cố địa vị nên mới được vị Pharaong nhất ưu ái.

Bởi vậy, Ai Cập đối với vương tử trẻ tuổi này hết sức mong chờ, nhưng có lẽ chỉ là mong chờ xem tướng mạo hấn như thế nào.

Đương nhiên, còn có nhiều người khác mong quyền lợi rơi vào tay vương tử này.

Đại sảnh hoàng cung Thebes, tất cả người ngồi đó đều là quyền cao chức trọng. Đại thần, tướng quân, ti tể... tất cả đều tụ họp nói chuyện vui vẻ. Ngoài mặt thì vui vẻ hòa thuận nhưng bên trong không biết ôm bao nhiêu mưu mô. Vương tử thứ bảy mở yến tiệc, đây đã là lần thứ năm. Mỗi lần Pharaong xuất chinh ra bên ngoài, hấn sẽ mở yến tiệc rất long trọng cùng mọi người uống đến say mềm. Tối nay được xem là yến tiệc lớn nhất, cư nhiên còn sắp xếp hơn mười cô nương xinh đẹp mĩ miều bồi rượu.

Bao nhiêu người miên man với những ý nghĩ khác nhau trong đầu.

“Mạnh Đồ Tư cùng Lễ Tháp Hách đại nhân đến”

Tiếng của tên lính bên ngoài truyền vào, trong phòng thanh âm đang trò chuyện bỗng nhiên im bật.

Tuy đối với nhiếp chính Vương tử vô cùng bất mãn, nhưng Mạnh Đồ Tư cùng Lễ Tháp Hách đại nhân là người không hề đơn giản. Mạnh Đồ Tư là danh sĩ nổi danh Ai Cập. Năm ấy hai mươi tuổi hấn đã được phong làm tướng quân, nắm trong tay quân đoàn binh lực vô cùng lớn. Còn Lễ Tháp Hách, là thiếu niên có đầy đủ phương diện trời cho, mười tám tuổi trở thành nhà tiên tri trẻ tuổi nhất cả nước, nay mười chín tuổi hấn bắt đầu tham dự chính sự, vì nước mà bày mưu tính kế.

Chỉ sợ cũng vì vương tử bất tài nên Pharaong đệ nhất mới an bài hai người xuất chúng như vậy phụ tá hấn.

Mọi người giương như đều đã đoán như vậy, có người còn tưởng mời hai vị thiếu niên xuất sắc này về dưới trướng mình. Nhưng bọn họ lại đối với vương tử vô cùng trung thành, trước mặt bọn họ không nên nói xấu nhiếp chính Vương tử nha.

Hai người đi vào đại sảnh ngồi xuống vững vàng. Chỉ trong chớp lát, trong đại sảnh lại dần khôi phục không khí thân thiện như lúc trước.

Sau một lúc lâu, Nhân vật chính của buổi yến tiệc hôm nay cũng xuất hiện.

“Điện hạ giá lâm”

Theo thanh âm truyền vào, tất cả người ở đại sảnh đều đứng dậy, cung kính hướng về phía cửa mà hành lễ, đợi một hồi lâu, một bóng dáng trẻ tuổi chậm rãi đi tới.

“Nhóm mỹ nữ ta có ý triệu tập đâu?”

Đây là câu nói đầu tiên mà người vừa đến nói.

Người trong miệng mọi người gọi là “Điện hạ” không nhanh không chậm tiến vào đại sảnh. Người này quả nhiên danh bất hư truyền, dáng người thon dài, thân hình lại rắn chắc, khuôn mặt được tô điểm bởi sống mũi cao thẳng đứng cùng đôi môi tao nhã, hàng lông mày tinh tế. Con ngươi màu hồ phách phát ra ánh sáng đặc biệt hòa cùng trang sức màu vàng trên trán, rất tuyệt. Mái tóc dài màu râm nắng được bồi gọn gàng, có một số lọn tóc lơ đãng bay bay càng làm tăng thêm vẻ sức quyến rũ qua hơi thở.

“Điện hạ, các nàng đều ở phía sau, chỉ cần một tiếng truyền lệnh các nàng sẽ tiến vào đại sảnh” Lễ Tháp Hách cung kính, hướng nam từ kia mà nói.

“Vậy còn chờ gì nữa, ta mất rất nhiều khí lực mới tìm được nhiều mỹ nữ như vậy, nhanh dẫn tới, không có nữ nhân thì uống rượu làm sao vui vẻ được” Nam tử kia rất nhanh khoát tay, thẳng tiến đến cái ghế màu vàng hoa lệ ngồi xuống, cầm bầu rượu lên, tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn “Người còn đứng đó làm cái gì, mau nhanh lên”

“Vâng” Lễ Tháp Hách vẫn như trước khom người mỉm cười, đối diện tên lính trước cửa mà gật đầu.

“Truyền các vị tiểu thư vào điện”

Tiếng lính truyền vào, chỉ thấy vương tử tuần mỹ kia một bên uống rượu, một bên miễn cưỡng nhìn mọi người nói “Ha, ha, thừa dịp phụ vương không ở đây, chúng ta lại một lần nữa không say không về! Lần trước còn thiếu nữ nhân, mọi người uống không thoải mái, hôm nay bổn vương tử đã có sự chuẩn bị chu đáo”

Lời còn chưa dứt đã thấy các thiếu nữ phía sau nối đuôi nhau đi vào.

Nam tử kia càng cười đắc ý hơn, hướng các cô gái mà vẫy tay “Ha ha, đến đây, đến đây, các nàng mau tới đây, cùng kính rượu các vị đại nhân”

Các thiếu nữ, người hưng phấn, kẻ thẹn thùng đều có, cứ như thế đi lên trên điện, rất nhanh ngồi vào vị trí của các trọng thần mà kính rượu. Ngải Vi đi

theo ở phía sau, vọng tưởng không bị chú ý. Nhưng mà, thời điểm cô đứng trên đại sảnh, một mảnh hỗn loạn ồn ào dần dần bỗng nhiên im lặng một cách kì lạ.

Cô gái này thực sự hiếm thấy a~!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 2: (Tiếp)

Con người màu lam giống như trời xanh, có thể nhìn thấu tất cả mọi chuyện, tóc vàng óng ánh giống như ánh mặt trời buông xuống trước ngực, làn da trắng nõn tinh tế qua tấm lụa bạc như ẩn như hiện, tựa như chi ngọc, quả thực giống như tiên tử hạ phàm. Tất cả tầm mắt của mọi người đều dừng lại trên người Ngải Vi, khó có thể dời, ngay cả Mạnh Đồ Tư cũng sợ hãi than một chút “Không nghĩ tới nha đầu kia thực sự có sức quyến rũ”

Đột nhiên, một thanh âm thô bỉ, dâm tà vang lên “Cô nương này rất thích hợp với khẩu vị của hạ thần, nàng sẽ bồi rượu cho thần”

Thanh âm vang lên đó là đại tướng quân Tatar rất có thể lực, Tatar thân hình cao lớn, ánh mắt hung ác, dưới cằm râu mọc lởm chởm, mở miệng ra là thấy răng vàng xiêu xiêu vẹo vẹo. Người nào vừa thấy sẽ sinh ra cảm giác chán ghét hẳn. Ngải Vi không khỏi lùi về sau mấy bước, cô không muốn bồi hấn uống rượu!

Thấy Ngải Vi lùi về phía sau, Tatar rất nhanh tiến lên, một tay nắm lấy người cô. Ngải Vi đang định trốn, thế nên khi bị nắm thân hình không tự chủ được ngã về phía sau

A~

Cô nhắm hai mắt lại, đợi cơn đau truyền đến. Nhưng không hiểu tại sao lại có cảm giác được một cánh tay ấm áp lực lượng đỡ lấy. Cô từ từ mở mắt nhìn thì ra là vương tử đem nàng đỡ lấy.

“Tatar, nóng vội cái gì, bốn vương tử còn chưa có nữ nhân bồi mà. Người vội cái gì?” Con người hồ phách không chút gì để ý nhìn Tatar, khoe miệng khê nhếch lên.

Tatar bất mãn nhìn hán một cái nhưng không nói gì.

“Lễ Thập Hách, mau gọi mỹ nữ bên cạnh người bồi tướng quân Tatar. Đừng làm ngài ấy mất hứng”

“Vâng, điện hạ” Lễ Thập Hách vẫn như trước mỉm cười, liếc nhìn cô gái bên cạnh, ý bảo cô nghe theo.

Cô gái ngồi bên cạnh Lễ Thập Hách từ nội tâm phát ra một tia đồ kị, nhưng nàng đã che dấu nó rất nhanh, cô hướng tới vị tướng quân vô cùng nhỏ nhẹ. Tatar cảm thấy không phục, nói một tiếng, để cô gái đứng bên cạnh bồi rượu. Ngải Vi sợ hãi còn chưa kịp đứng vững, hơi hơi xoay người muốn đi. Nhưng kết quả lại bị tên ăn chơi trác táng kia lập tức kéo lại, ngã ngay vào trong lòng hán “Đi đâu, bốn vương tử đã nói còn chưa có nữ nhân bồi rượu kia mà”

“Tôi sẽ không uống” Tên nam nhân đáng ghét kia, muốn uống thì tự đi mà uống, liên quan gì đến cô cơ chứ.

“Đã nói là bồi rượu, ai nói người uống đâu?”

Vương Tử cười tủm tỉm, tay cầm lấy một ly, nâng chén nhìn mọi người trong phòng, lời nói mang theo men say “Nào, mọi người lại cùng nhau uống một chén”

Ngải Vi thừa dịp hán đang uống rượu mà thầm đánh giá hán một chút. Nam nhân này thực sự rất đẹp, cặp mắt màu hổ phách mang theo vài phần sức quyến rũ khiến người khác phải say mê nhưng đáng tiếc là tính cách lại quá yếu đuối. Vừa rồi nhìn sắc mặt của Tatar là biết vương tử này tám phần ở trong cung chắc chắn không có địa vị, chỉ sợ suốt ngày uống rượu đánh nhau.

Haizzz!!! Địa vị của hán chắc cũng không ít người mơ ước.

Hôm nay tổ chức đại yến chắc là do Mạnh Đồ Tư cùng Hách Thập Lễ bày ra. Bọn họ tốt cùng là có mục đích gì, người cổ đại đúng là rất thích đánh đấm nhau nha~, bản thân cô lại gặp cảnh tượng này, không biết là may mắn hay xui xẻo nữa.

Ngải Vi đang ngăn người nhìn chằm chằm vào vị vương tử trẻ tuổi, chợt một tầm mắt lạnh lùng quét lấy cô. Cô có chút giật mình, tập trung nhìn lại thì chỉ thấy hai tròng mắt màu hổ phách mang theo men say đang nhìn cô cười tủm tỉm.

“Cô nương... người tên gì?”

Ngữ khí này rõ ràng chính là của một tên lưu manh ngoài đường. Ngải Vi trừng mắt nhìn hấn “Hỏi tên người khác hấn là trước tiên phải giới thiệu về bản thân mình một chút chứ, đây mới là lễ phép”

Vương tử sững sốt, trong mắt xuất hiện một tia khó hiểu, nhiều hơn là vài phần không thể tin được nhìn cô “Người hỏi tên ta?”

“Đúng, tên của người. Tên mẹ người đặt cho người” Ngải Vi gật gù nói.

“Người hỏi...tên mẫu hậu đặt cho ta” Hấn có chút trầm mặc đắm chiêu, một lát sau, tia trầm mặc liền biến mất, hấn nhẹ nhàng nói “Bi...Bifitu...” (bên bản cv kêu là Bi Phi Đồ, nhưng mịk thấy tên này hay hơn nên lấy)

Bifitu? Ôi ôi, Mạnh Đồ Tư, Lễ Thập Hách, Bifitu...Tên này, quả thực muốn ép nàng nói dối, quên đi, cái này gọi là nhập gia tùy tục a~ “Như vậy, tôi tên là Nefertari”

“Nefertari” Bifitu thì thảo trong miệng một lần

Lát sau, hấn nhẹ nhàng kêu cô ngồi qua bên cạnh. Ngải Vi có chút ngượng ngùng, thiếu chút nữa là quên, vừa rồi cô vẫn đang còn ngồi trong lòng Vương tử, Cô liền nhích người sang bên cạnh, đột nhiên tay chạm vào một vật cứng rắn. Là cái gì.....?

“Đứng ở bên người ta” Bifitu đi đến, nhẹ nhàng nói bên tai cô, Ngải Vi im lặng ngẫm đồng ý, hấn liền đứng lên, đối diện với mọi người trong đại sảnh mà nói “Hôm nay triệu tập các vị lại đây. Kỳ thực là có chuyện muốn nói với mọi người”

Các tân khách mắt lơ lơ say nâng chén ra chúc mừng vương tử, lơ đãng nghe hấn nói chuyện.

Dù sao đang uống vui vẻ nên biết tận hưởng một chút, mặc kệ lời nói của Vương tử là gì đi nữa.

Ngải Vi đưa tay lấy vật dưới đệm ra, cư nhiên đó là một bảo kiếm lạnh như băng.

Cô đang hết sức ngạc nhiên, chỉ thấy tay phải Bifitu nhẹ nhàng buông lỏng, cái chén trong tay động tác chậm hơn bình thường, chậm rãi, chậm rãi rơi xuống nền thạch.

Một tiếng thanh túy vang lên.

Ách....Cảnh tượng này hình như rất quen thuộc nha.

Không nhanh không chậm, không để kẻ nào phản ứng lại, một bóng dáng nhanh như chớp tiến đến trung tâm đại sảnh.

Tập trung nhìn vào, đó chính là Tướng quân Tatar thô lỗ.

Trầm mặc một chút, toàn bộ người trong đại sảnh đang bình thường chợt ồn ào hấn lên. Tiếng các nữ nhân thét lên chói tai chạy tán loạn, chúng đại thần đang say men rượu giờ đây đã bừng tỉnh, bối rối đứng lên, cảnh tượng như thế làm sao lại có thể đứng yên một chỗ.

Một tiếng leng keng cùng tiếng hét chói tai vang lên, đến từ phía Mạnh Đồ Tư, giờ phút này, trong tay hấn đang cầm Bảo kiếm nhiễm máu. Vừa rồi đầu của Tatar do hấn tự tay chặt bỏ. Ra lệnh một tiếng, bên ngoài những tiếng bước chân chính tề cùng tiếng binh khí vang lên, một lát sau, mấy người thân thể cường tráng tiến vào, có thêm binh lính Ai Cập uy vũ chạy vào điện, đem các đại thần cùng mỹ nữ bao vây xung quanh.

Có nhiều cô gái nhất gan, lập tức té xỉu.

“Tướng quân Tatar lợi dụng chức quyền sát hại dân chúng vô tội, đoạt lấy tài sản, cũng có chứng cứ cấu kết với địch quốc Hittile. Cách chức tướng quân và trả lại binh quyền cho Pharaong” Thanh âm lạnh như băng ra lệnh, ngẩng đầu vừa thấy, cư nhiên chính là tên cà lơ phất phơ Bifitu, nhưng mặt hấn giờ hoàn toàn không có ý cười yếu đuối mà hai tròng mắt màu hổ phách đang tỏa ra vài phần sát khí “Những người có tội thì giết”

“Tướng Lí Khắc đứng về phía quân đội Li-bi bán vũ khí, quân mã, tội phản nghịch. Giết”

“Quan thần Thập Phổ cấu kết thế lực, giầu điểm Vua. Giết”

“Võ tướng Cork tư dùng binh lính quốc gia, làm giả mệnh lệnh Pharaong. Giết”

“Còn lại mười người, điều tra cách chức”

Vừa dứt, chỉ thấy trong sảnh mấy vị đại thần mặt lúc trắng lúc xanh, Bifitu hướng binh lính gật đầu, chỉ thấy bọn họ rất nhanh liền chế trụ các vị thần tử, đem áp giải đến giữa sảnh.

“Vương tử! Người, người cư nhiên lại làm như vậy với chúng ta! Nếu muốn xử phạt, phải đợi bề hạ trở về! Bằng người cũng dám làm càn...” Lão Lí Khắc kích động nổi giận đùng đùng nói, Bifitu nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, binh sĩ giờ tay chém xuống, máu tươi bắn ra tứ phía. Giữa sân lúc này lại là một mảnh hỗn loạn, tiếng hoảng sợ liên tiếp vang lên.

“Ta là con của pharaong” Bifitu trên mặt hiện ra vài tia lãnh khốc, thâm sắc tối lại.

“Vương pháp của Ai Cập, ai đối với Pharaong và quốc gia bất trung thì sẽ phải chết, cái này gọi là tiền trăm hậu tấu”

Lúc này, tướng võ Cork đang quỳ trước đầu của Lí Khắc đột nhiên gãy dựa đứng dậy, rút từ trong người vũ khí phòng thân thoát khỏi hai tên lính nhắm hướng Bifitu xông tới.

“Điện hạ” Mạnh Đồ Tư cùng Lễ Tháp Hách lo lắng kêu to.

Bifitu quay sang nắm lấy bảo kiếm trong tay Ngải Vi, rút kiếm ra thoải mái đỡ công kích của Cork. Chưa quá hai chiêu hắn đã đâm kiếm thẳng vào ngực Cork, chỉ thấy gương mặt Cork nhăn nhúm, vặn vẹo, thân thể không ngừng run rẩy. Các thần tử trong điện không khỏi che miệng nôn khan.

Người này chắc chắn là biến thái! Tuyệt đối biến thái! Ngải Vi ức chế, tiến lên nắm lấy cánh tay cầm kiếm rồi kêu lên “Đủ rồi! Hắn đã rất thống khổ rồi”

Nghe được thanh âm của cô, Bifitu liếc cô một cái, ngay sau đó đem kiếm trên người Cork rút ra, một ngụm máu tươi mạnh mẽ văng vào chân váy của cô. Hắn nhắc chân đá, Cork liền lăn xuống điện, binh lính đi lên cho hắn một đao chết ngay lập tức.

“Giờ kiếm về người hoàng thất, tội thêm nặng” Ngải Vi ngơ ngác nhìn nam nhân bên cạnh tay cầm kiếm nhiễm huyết, ai cũng tưởng hắn rất nhu nhược nhưng thực ra là vô cùng lãnh khốc, đúng là khủng bố. Bifitu thần nhiên liếc mắt quét lên thi thể của Cork “Chu di cửu tộc. Nếu là nữ đồng ngoài mười tuổi hay nam đồng ngoài bảy tuổi thì đưa đây ra biên ải, chỉ viện cho biên cương”

“Dẫn đi đi” Lời nói vừa xong một phen làm cho người ta phải run sợ, Bifitu vung tay thần nhiên kéo Ngải Vi ngồi lại bên cạnh, một lần nữa cầm lấy ly rượu “Các vị có muốn hay không uống thêm chút rượu”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: 3: Cô Gái Trí Tuệ

“Oe.....” Ngải Vi ở cái ao cách xa chỗ đó, bắt đầu nôn mửa. Ghê tởm, thật sự rất ghê tởm! Sống cho tới bây giờ cô chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc như vậy, đầu rơi xuống đất, máu chảy nhiều như thế, thân hình vặn vẹo đau đớn, tất cả giống như đang xem một bộ phim vậy. Sinh mệnh giống như hiện ra trước mắt giống như cỏ cây vậy.

Ở nơi này, cô có cảm giác bản thân mình không được an toàn. Do đó, cái ý tưởng ở lại đây trong phút chốc cũng bay đi đâu mất.

“Tiểu thư Nefertari”

Thanh âm ôn nhu quen thuộc vang lên sau lưng, Ngải Vi không suy nghĩ, theo bản năng xoay người nắm lấy vạt áo của người mới đến, trừng mắt lên nói “Tôi chỉ cần tiền thù lao, tôi không cần các người đưa về nữa, tôi sẽ tự đi”

Lễ Tháp Hách hơi sững sốt trước thái độ của Ngải Vi, sau đó cúi đầu thấy tay Ngải Vi đang nắm chặt lấy cổ áo mình, hơi xấu hổ một chút rồi mỉm cười mà nói “Nhưng thưa tiểu thư, điện hạ đang tìm người”

“Cái gì?” Ngải Vi chợt phản ứng một chút, sau đó nhớ lại ánh mắt tàn khốc của Bifitu thì cảm thấy căng thẳng, hai tay dùng sức kéo lớn tiếng hô “Ta mặc kệ điện hạ! Người chỉ nói ta tham gia xong buổi yến tiệc là có thể đi! Người là không giữ lời hứa!”

Rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đun.

Vì vậy, giờ quan trọng nhất là mạng sống, như vậy mới có thể tìm đường trở về.

Sống ở cái nơi quỷ quái này, nếu sơ hở chắc chắn sẽ bị cuốn vào trò chơi chính trị, bản thân có khi chết lúc nào cũng không biết. Không khéo thì chết một cách rất thảm nha!

Nghĩ đến đây, tay Ngải Vi cầm lấy cổ áo Lễ Tháp Hách càng chặt, ti tể trẻ tuổi cảm thấy bản thân có chút không thờ nổi.

“Ta muốn trở về, tóm lại người mau đưa thù lao cho ta!”

“Phải đi đâu a~! Nói cho bốn vương tử nghe một tiếng” Thanh âm phía sau người thần nhiên vang lên.

Nghe giọng nói đó, Ngải Vi không khỏi giật mình, nhìn chăm chăm vào Lễ Tháp Hách, có lẽ muốn trở về là một điều rất khó a~. Còn Lễ Tháp Hách vì bị Ngải Vi nắm chặt nên không thể hành lễ, đành xấu hổ hướng người vừa đi tới mà nhẹ nhàng nói “Điện hạ”

“Nefertari, bốn vương tử thấy người lúc trước bồi rượu thật không có ý tứ nha~” Thanh âm vang lên, một bàn tay túm lấy áo Ngải Vi mà kéo lại.

Này này này, đây là cái cảnh tượng gì. Ngải Vi liếc mắt túm lấy Lễ Tháp Hách cũng không nhúc nhích, cảm giác giống như có con quỷ đang lôi cô vào

vách núi đen vậy. Cô không muốn chết! Anh hai, anh hai cứu mạng a~!

“Phản ứng ấy làm cho bốn vương tử thật sự đau lòng nha~!” Thanh âm như trêu chọc, lại như lạnh lẽo. Hắn vừa dứt lời thì Ngải Vi cảm thấy hai đầu gối như mềm nhũn, sau đó trời đất xoay chuyển lập tức bị tên đó bế đứng lên. Cô muốn mở miệng kháng cự lại bất gặp đôi mắt màu hổ phách ấy thì không khỏi sợ hãi “Bốn vương tử tối nay muốn người bồi, người không nghe thấy hay sao?”

Rất...rất...rất đáng sợ a~

Ngải Vi bây giờ không muốn đi do vừa rồi nhìn thấy hắn giết người vô cùng đáng sợ, lại sợ hắn kích động có thể giết chết mình. Cô luống cuống chân tay đứng lên, nhìn Lễ Tháp Hách mà cầu cứu. Kết quả là tên hai mặt kia lại cung kính cúi đầu, không nhúc nhích chào hắn “Điện hạ”

Đúng là, quả nhiên không thể tin tưởng ai! Chỉ có thể tự cứu chính bản thân mình.

A a a a Lạy thánh A men, chúa Giê-xu, phật thổ! Xin hãy phù hộ cho cô có thể sống sót trở về! Cô nhất định sẽ ăn chay, tụng kinh niệm phật, nhất định sẽ nghe lời!

Bifitu ôm Ngải Vi hướng cung điện mà đi. Ngải Vi cố lấy dũng khí nhìn hắn mà nói “Ta...ta đi cùng người viết giấy làm giao dịch đi.=,”

“Được” Bifitu vẫn không dừng lại.

“Người tám phần là chưa thấy nữ nhân tóc vàng cùng đôi mắt màu xanh đúng không?” Chắc là không, trước đây cô có đọc truyện thấy nữ nhân tóc vàng ở Ai Cập cổ đại rất được mọi người hoan nghênh, còn có thể được tôn sùng làm nữ thần nữa chứ. Cho nên chắc chắn diện mạo của cô hẳn là hiếm thấy, cho nên cũng sẽ nổi tiếng chẳng.

“Đúng”

“Vậy người thả ta ra đi, ta sẽ nói cha ta đưa mười nữ nữ tóc vàng vô cùng xinh đẹp đến hầu hạ người. Ở quốc gia của ta thì cha ta rất được lòng mọi người, nên nhất định sẽ làm được” Cô cũng không muốn nói dối, nhưng chỉ là.....

“Được”

“Rốt cuộc là chấp nhận hay không?” Sao hắn nói không rõ ràng gì hết a~

“Nefertari”

“Hả? Cái gì?”

Bifitu đột nhiên cúi đầu xuống, hai tròng mắt màu hổ phách chú tâm nhìn sâu vào con người màu xanh lam của cô. Không đợi Ngải Vi phản ứng lại thì bất ngờ một nụ hôn hạ xuống môi cô “Ta đã nói, tối nay muốn người bồi”

Cái gì, cái gì! Tên lưu manh kia! Đây chính là nụ hôn đầu tiên của cô! Ngay cả anh trai cũng chưa cho a~! Đôi mắt Ngải Vi đột nhiên đỏ lên, dùng sức đứng lên “Buông ra, tên biến thái. Ta muốn về nhà! Ta chỉ muốn sống một chỗ với anh Ngải Huyền! Người, bắt ta làm gì, ta sẽ chết cho người xem”

Ôi.....Ngu thật.....Hắn sẽ không quan tâm đến chuyện mình sống chết ra sao. Vừa rồi nhìn thấy bộ dạng hắn thật sự rất khủng bố, bây giờ dù xảy ra sự tình gì cũng sẽ không để ý nha~. Ngải Vi trong lòng liên tục kêu khổ, rốt cuộc phải làm như thế nào mới phải.

“Ngải Huyền...là ai...Người đã có vợ (chồng) sao?” Không nghĩ tới rằng Bifitu nghe vậy liền dừng cước bộ, tay phải nâng gáy Ngải Vi lên xoay cô đối diện với mình, con người thân kỳ chăm chú như muốn nhìn thấu cô.

“Ngải Huyền.....là anh trai của ta” Tại sao, khi nhắc đến tên anh cô lại cảm thấy đau khổ như vậy. Đúng rồi, là cô quên, anh muốn kết hôn a~, người trong lòng của cô muốn kết hôn a~! Vĩnh viễn, vĩnh viễn rời xa cô..... Nghĩ nghĩ, đôi mắt to màu lam chợt đầy nước mắt “Anh trai của ta, là người ta yêu nhất.....”

Cô thiếu chút nữa quên, anh trai cô muốn kết hôn.

Bây giờ muốn đứng lên, lòng quả thực muốn vỡ vụn, rất đau a~!

“Ồ Ai Cập, huynh muội không thể kết hôn, trừ phi là vương thất.....” Bifitu thoáng dừng lại một chút, rồi lại nhìn xuống tiếp tục nói “Quốc gia của người ở đâu?”

“Ở quốc gia của ta.....Thậm chí ngay cả người hoàng thất cũng bị cấm!”

Nhưng cô lại yêu anh, phải là điên mới đi yêu anh, không biết lý do tại sao lại yêu anh nữa.

“Nếu mà ta có lựa chọn, ta hy vọng là chưa từng gặp anh ấy” Ngải Vi cười khổ một chút rồi trừng mắt nhìn hắn, lấy tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt đang dâng trào ra “Người cứ cười nhạo ta đi, cười ta loạn luân, cười ta không biết cái gì! Nếu có thể lựa chọn, nếu có thể kiểm soát được tình yêu với một người cùng huyết thống thì sẽ không phải đau khổ như thế này. Ta yêu anh, ta nhìn anh bằng ánh mắt yêu thương, nhưng nói đi cũng phải nói lại, ta chỉ có thể là em gái, lại chỉ có thể cười chúc phúc cho anh, cười nhìn anh rời xa mình, như vậy rất đau, vô cùng đau. Liệu ai có thể hiểu đây! Cười đi,

ngươi cứ cười đi, cười cho đã rồi hãy giết ta đi. Bất luận thế nào ta cũng sẽ không hầu hạ ngươi”

Cô tổng hết mọi bức tức trong lòng. Coi như hết, dù gì thì sống cũng không bằng chết. Anh trai đã muốn kết hôn, đã muốn theo người khác như vậy thà rằng vĩnh viễn không nhìn thấy anh còn hơn trở mặt nhìn anh ôm người khác mà ôn nhu vuốt ve.

Bifitu nghe nhưng không có cười

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ vào đầu Ngải Vi, vẫn như trước thân nhiên mà nói.

“Vậy hiện tại ngươi phải làm sao?”

“Ta.....không biết”

“Vậy thì ngươi ở bên cạnh ta đi”

Gi?

“Dù sao anh trai ngươi đã kết hôn, ngươi lại không thể sống cùng một chỗ với hắn” Bifitu ôm Ngải Vi lại tiếp tục bước đi “Ngươi biết không, Ai Cập có luật là người đã đến quốc gia này thì tất cả đều thuộc tài sản của Pharaong. Ta là con của Pharaong, vì vậy ngươi là người của ta”

Ngải Vi sùng sốt một chút, sau đó vừa giận vừa kêu lên “Gạt ngươi”

“Yên tâm, ta sẽ không làm gì ngươi” Bifitu miễn cưỡng trả lời Ngải Vi “Ngươi cứ ở bên ta là được rồi”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 3:(Tiếp)

“Không giữ lời! Dối trá, lừa gạt!” Ngải Vi tay chống hông, hung tợn bước đến.

Ngày đó, tên Bifitu quả nhiên không làm gì cô cả. Thật ra “Cái gì” cũng chưa, đi theo hắn, đứng bên hắn, thậm chí ngay cả đem chén nước hay lấy cái này cái nọ đều có thị nữ khác làm. Cô đôi khi thực cảm thấy sự tồn tại của mình là dư thừa. Cô muốn không chú ý cũng không được bởi tầm mắt tên vương tử bạo ngược kia lúc nào cũng nhìn theo bản thân mình. Cô cũng thử chạy trốn rồi, vừa mới bước đi không được trăm bước thì chợt có một đồng lính không biết là người ở đâu chạy ra, rất cung kính hướng cô mà nói.

“Tiểu thư Nefertari, thỉnh người trở lại bên cạnh điện hạ”

Cô quả thực rất muốm mắng chữi người a~!

Ví dụ như bây giờ, Bifitu đi phòng nghị sự tiếp kiến trọng thần nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng, cô đã bị lệnh cưỡng chế ở Thánh Biên, phía sau hoa viên đội lệnh, chán đến chết, cũng không thể rời đi, quả thực là lãng phí sinh mệnh! Dù có oán đến mức nào cũng không có chỗ phát tiết cho nên vừa thấy bóng dáng Lễ Thập Hách, khuôn mặt ngày thơ vô (Số) tội đi lại thì cô lập tức nắm chặt thời cơ, xông lên phía trước, dang hai tay ngăn bước đi của hắn, đen phần nộ tích tụ một tháng trời phun vào mặt hắn.

“Chính là tại ngươi! Ta chỉ đáp ứng làm cho ngươi một tối! Kết quả lại là một tháng! Một tháng ta cũng không có rời khỏi cung điện, mỗi ngày chỉ quanh đi quẩn lại với mấy người kia! Tính tiền công, ta một ngày làm 16h! Ngươi rút cuộc đến khi nào mới đưa ta trở về!”

Cô biết rõ bản thân hắn không thể đưa mình trở về nhà, nhưng ít nhất có thể đưa cô ra ngoài. Chứ ở lâu ngày trong này cô thật sự muốm điên lên rồi.

Lễ Thập Hách vẫn như trước diện một thân áo bào màu trắng, mê hoặc nhìn Ngải Vi nổi giận đùng đùng chừng 1’, sau đó tỉnh bơ phán cho cô một câu “A~ Ngươi nói cái gì?”

“Thế ngươi nghĩ ta đang nói cái gì” Thật sự không có biện pháp gì, đành giả ngu làm thực nữ vậy.....

Lễ Thập Hách giống như ánh mặt trời có thể nhìn xuyên thấu ý cô, hơi tươi cười một chút cuối cùng đành nói “Ồ cùng điện hạ chẳng phải rất tốt sao?”

Ngươi cảm thấy tốt thì đi mà ở cùng hắn. Nhìn thì biết ngay là đồ tiểu nhân bỉ ổi. Ngải Vi trong lòng ác độc mà nguyên rửa.

“Điện hạ thật sự là một Hoàng Tử xuất sắc vĩ đại a~. Mưu tính sâu xa, ẩn núp hồi lâu như vậy mới có thể đem quân thần có ý đồ bất chính thăm dò rồi một lưới bắt hết! Đó là một người xuất chúng.....” Lễ Thập Hách hoài niệm lại mọi chuyện, trên mặt không che được sự sùng kính.

Ngải Vi trừng mắt hung hăng liếc hắn.

Bất quá lời nói này cũng đúng, từ ngày đại yến đến giờ bên tai có thể nghe được không ít lời tốt đẹp về tên Bifitu ấy, nào là “Nằm gai nếm mật”, “Trí tuệ hơn người” “Gan dạ sáng suốt nhất đẳng”, “Quyết đoán lưu loát”. Mà duy nhất trong đầu cô thì thâm đánh giá là: Giả ngây giả dại, bạo ngược tàn nhẫn!

Thực sự là tính tình không tốt chút nào. Cô chính là đang bị hấn giam lỏng như thế này nha~!

Ngải Vi sắc mặt âm u, Lễ Tháp Hách thấy thế thì nhanh chóng thay đổi đề tài “Tiểu thư Nefertari ở trong này chắc là đợi điện hạ đến?”

Vô nghĩa, Ngải Vi khinh thường nhìn hấn một cái, biết rõ rồi còn giả vờ hỏi.

Lễ Tháp Hách vẫn mỉm cười “Bọn họ hẳn là đang thảo luận về việc xử lý công việc của nông dân.....Không phải nô lệ, không có việc làm, thời điểm qua thu hoạch rất có khả năng bạo động, rất là đau đầu.....hiểu chưa?”

Hỏi cô hiểu chưa? Xem thường người khác cũng phải có mức độ chứ?

“Vậy thì cho bọn họ đi tu sửa cung điện hay các công trình khác, lại cho bọn họ ít tiền, dù sao họ bạo động cũng là vì ăn không đủ no cơm, cho bọn họ cơm ăn nhất định cũng sẽ cố gắng mà làm việc! Tốt nhất là tìm cách giải quyết không thì nô lệ sẽ không đẩy nhanh tốc độ làm việc mà chết, nông dân nhàn rỗi cũng vì không có cơm ăn mà bạo động thôi. Dùng nhiều tiền để giữ vững ổn định không phải rất tốt hay sao, Ai Cập cái gì chứ tiền thì không thiếu nha~!”

Cho nên người cũng phải trả tiền công cho ta! Giam lỏng cũng phải có trợ cấp chứ!

Lễ Tháp Hách trên mặt không phải tươi cười mà ngược lại còn nghiêm túc nghe Ngải Vi nói. Hấn đang nghe cô nói? Hấn thật sự nghe cô nói? Ngải Vi thấy thế trong lòng đột nhiên toát ra trận hào khí cao hơn trời, đã lâu không có cơ hội thể hiện như vậy thì nên chậm rãi mà nói!

“Sông Nile rất phì nhiêu, màu mỡ, giàu phù sa nên nông dân Ai Cập có thể canh tác. Nhưng là không thể khi nào cũng có thể làm nông, phải xử lý một cách hợp lý nhất để tránh việc nông dân khi qua mùa thu hoạch lại nhàn nhã, dù sao bọn họ cũng là người tự do không giống như nô lệ. Nhưng quốc gia cường thịnh là do nông dân đóng thuế, cho nên khi thu hoạch không tốt sẽ làm cho nông dân không thể mưu sinh dẫn đến bạo động. Nếu có thể đem lực lượng hùng hậu như bọn họ mà sử dụng cho quốc gia thì rất tốt, hơn nữa có thù lao thì nhất định mọi việc đều được giải quyết. Cuộc sống người dân có đảm bảo thì quốc gia đề cao việc thu thuế cũng không có vấn đề gì. Từ xưa đến nay đều là do quan bức dân nên dân mới phản thôi a~!”

Ngải Vi dương dương tự đắc thao thao bất tuyệt, giảng mấy thứ này đối với cô mà nói quả thật dễ như trở bàn tay, ngày đó anh Ngải Huyền cùng các thầy giáo xem cô chỉ là một con bé không biết gì nên xem thường năng lực của cô, nhưng giờ có người im lặng nghe cô nói. Ngải Vi trong lòng có chút đắc ý.

“Cho nên.....” Người tốt nhất cấp cho ta tiền công, cho ta sự tự do bằng không ta cũng sẽ phản, sẽ phản!

Đây mới là trọng điểm cô muốn nói đến, nhưng là không dám nói ra, liền chợt phát hiện, không chỉ Lễ Tháp Hách nghe mình nói mà còn có cả tên Bifitu và đám thần tử. Tất cả những điều cô nói như sét đánh khiến tất cả mọi người đều nhìn cô chằm chằm.

“Này? Làm gì vậy?” Ngải Vi không khỏi kích động, không biết như thế này là có ý gì “Đều nhìn ta làm cái gì?”

Bifitu cùng Lễ Tháp Hách trao đổi ánh mắt một chút, hấn chậm rãi tới gần Ngải Vi, nhanh nhẹn nắm chặt cánh tay cô, đưa mặt cô lại gần hấn, lạnh lùng mà nói “Người nghe ai nói?”

Ngải Vi giống như bị xúc phạm, cô phản kháng kịch liệt “Tất cả mọi người đều biết! Đạo lý đơn giản như vậy mà cũng cần thảo luận suy nghĩ cẩn thận sao?”

Không phải thảo luận suy nghĩ cẩn thận, mà là không ai suy nghĩ cẩn thận! Ai Cập đến hôm nay cũng không nghĩ đến tới việc phát tiền cho binh dân bắt họ làm việc, nữ nhân này một phen nói, cũng là điều phi thường mà không ai có thể nghĩ đến. Mà nàng cư nhiên nhẹ nhàng bâng quơ mà nói “Tất cả mọi người đều biết” Lý luận đó, cả Ai Cập không biết, tất cả đều không thể nghĩ đến. Huống chi là.....Nữ nhân! Có Nữ nhân nào như nàng có thể hiểu được chính sự như vậy.

“Nefertari, người.....rốt cuộc là loại người nào.....”Bifitu tăng thêm lực đạo, hung hăng nắm chặt cánh tay Ngải Vi, khiến cô mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Điện hạ, chẳng lẽ là.....” Một lão nhìn giống như sắp chết, chắc là thần tử cung kính mở miệng, nhẹ nhàng mà đoán “Nội gián.....”

“Câm miệng!” Lời còn chưa dứt đã bị tên Bifitu lớn tiếng đánh gãy, nhưng Ngải Vi là nghe được vô cùng rành mạch. Nội gián? Nghi ngờ cô là nội gián? Làm ơn, động não đi được không! Nội gián lại giúp các người dẹp bạo động ư? “Tây Mạn, lui xuống đi!”

Lão thần khoa trương thi lễ, run rẩy thối lui về phía sau.

Thì ra hấn gọi là Tây Mạn. Nhìn trong mắt hấn sao giống như có vài phần ác ý?

“Nefertari, người về phòng đi” Khẩu khí như đang lệnh, ánh mắt giống như giết chết mọi người. Trừ tên Bifitu ra thì còn có ai. Ngải Vi chỉ dám nghĩ mà không dám nói ra, giữ nguyên thái độ mà ngoan ngoãn mà trở về.

Ở Cổ đại.....mạng nhỏ này chính là như cây cỏ, chỉ cần một lời nói không cẩn thận thì hậu quả đúng là không dám nghĩ đến a~!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 4: Hiến Tế!

Sông Nile, hồi đức mẹ cao quý của ta.

Tạo cho ta đất nước Ai Cập phồn thịnh.

Tạo cho ta sức sống vô hạn trên lãnh thổ.

Ta ở trong này thờ phụng người, ta trong này cầu khẩn người.

Làm cho Ai Cập của ta luôn luôn phồn thịnh, làm cho Ramses ta rạng ngời sử xanh.

“Hiến tế?”

“Đúng vậy, hiến tế.... ngày kia là bắt đầu rồi”

“Hiến tế cái gì?”

“.....” Litah (từ nay gọi Lễ Tháp Hách Litah nha) hơi sùng sốt một chút. Một cô gái nghĩ ra được lợi dụng những nông dân nhàn rỗi mà tu sửa công trình lại cư nhiên không biết vì sông Nile sắp dâng cao nên sắp tiến hành hiến tế, rất kỳ quái.

“Vi sao hiến tế?” Ngải Vi thấy hần không nói liền không khách khí lớn tiếng thêm một lần nữa.

Litah không khỏi cười khở, thân là nhà tiên tri trẻ tuổi nhất vương quốc Ai Cập, lại là người mang huyết mạch hoàng thất, chỉ sợ là có một mình Ngải Vi dám lớn tiếng, áp bức hần như vậy.

“Nước sông Nile dâng cao” Hần điều chỉnh một chút cảm xúc, ôn hòa đáp “Ước chừng 20 ngày nữa nước sông Nile sẽ dâng cao rồi tự bồi đắp phù sa màu mỡ cho chúng ta, phù hộ Ai Cập ta trong tương lai vẫn cường thịnh như cũ, nông nghiệp được mùa. Sợ rằng, nhà tiên tri đứng đầu, bệ hạ cùng các vương tử đều đã trình diện, lễ tế xa hoa sẽ được tiến hành liên tục mấy ngày”

Nha.....Nói đến các vương tử, kì thực cô cũng mới chỉ biết mỗi tên Biftu.

Giống như là nhìn thấu được suy nghĩ của cô, Litah bổ sung đáp “Điện hạ thân là con của Quốc Vương Ai Cập, lại là nhiếp chính vương tử, hơn nữa hiến tế lần này còn là nhân vật quan trọng.” Điện hạ sớm hay muộn cũng kế thừa vương vị, điểm này Litah tin tưởng nắm chắc không thể nghi ngờ. “Hần là niềm hân của nhân dân Ai Cập chúng ta, là niềm hi vọng của tương lai Ai Cập. Ta tin tưởng Ai Cập nằm trong tay hần sẽ ngày càng lớn mạnh hơn” Vừa dứt, đột nhiên cảm thấy lời nói của chính mình không ổn, hần nhìn thoáng qua Ngải Vi, nhưng là cô giống như hoàn toàn không chú ý tới, ngược lại còn tự nhiên hỏi

“Pharaong hiện tại là ai?”

Sao tự nhiên lại nói ra một câu vô lễ như vậy? Litah không nghĩ đến điểm này, nhưng là đối với hần lễ giáo không quan trọng nên vẫn trả lời vấn đề của cô: “Thánh danh bệ hạ là...Seti”

“Seti...Đệ Nhất?” Ngải Vi thì thảo đọc, đọc lên nghe rất quen, không biết là nghe được ở đâu rồi..... Sớm biết rằng đây là nơi rất tốt trong lịch sử, nói không chừng đến đây cũng có thể làm một Nữ thần nha~!. Nhà tiên tri đứng đầu “Litah”, Ngải Vi chợt quay đầu, hai con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Litah.

Litah sớm đã quen những biểu hiện như thế của cô nên vẫn cười âm thầm mà nhìn.

“Litah, các người.....lợi dụng sức nổi của sông Nile.....ách, nước sông để xây dựng công trình sao? Giống như vận chuyển những khối đá hình vuông rất lớn ấy?

“.....Đương nhiên”

“Nga~.....” Cứ như vậy, nếu có thể trở lại hiện đại, cô chắc chắn sẽ đến thư viện tra ra tên Hoàng đế Bifitu trong lịch sử rồi cuộc là loại người gì, nếu hẳn có thể thừa kế vương vị như mọi người nói. Mối như vậy mà đã biết lợi dụng sức nước để tạo những công trình lớn, phụ thân lại là Seti đệ nhất..... đáng chết, không biết gì về lịch sử, thật đáng buồn! Nếu có thể nhớ một chút thông tin về thời đại này thì thật tốt, cô có thể tìm được phương pháp tồn tại ở cái thế giới này mà không cần lo lắng đứng đây để chịu cái tên vương tử ấy sắp xếp.

Litah nhìn Ngải Vi biểu tình thay đổi liên tục, trong lòng âm thầm suy nghĩ, nữ nhân này còn biết được nguyên lý vận chuyển những khối đá lớn nhờ sức nước. Lời Tây Mạn nói không phải không có lý, nữ nhân bình thường làm sao có thể biết mấy thứ này. Nàng không lẽ.....thật sự là nội gián, nếu là vậy thì từ bây giờ nhất định là đối với điện hạ thật sự có nhiều bất lợi.

Hoàn toàn có thể thấy được, điện hạ đối với nàng thật phần hưởng thú.

Lúc trước Mạnh Đồ Tư cùng hẳn phụng mệnh tìm cô gái xinh đẹp có tướng mạo kì lạ là để đối phó với tướng quân Tatar vốn rất thích các cô gái ngoại quốc. Bữa tiệc tối hôm đó, rất thuận lợi là Tatar đã mắc câu nhưng chính điện hạ lại đem kéo nàng đến bên cạnh, thậm chí vì thế mà quá sớm đã chọn giật tên phân đồ kia. Đã như vậy còn muốn lưu giữ nàng lại bên cạnh hầu hạ.

Thời điểm Lão thần Tiền triều Tây Mạn nghi ngờ nàng, hẳn lại nhảy vào ra tay che chở cho nàng.

Như vậy, thực sự không ổn.

Vì tương lai điện hạ, có lẽ hẳn nên.....Litah ánh mắt trở nên lạnh như băng, đưa tay hơi hơi về phía cổ tay áo.

“Nefertari!” Thanh âm quen thuộc đánh vỡ sát khí đang dần hình thành xung quanh Ngải Vi. Nhìn lại, đúng là tên Bifitu. Ngải Vi lúc này mới nhớ đến hình như mấy ngày nay không nhìn thấy hẳn.

Hắn sai bước đi tới, hoàn toàn xem nhẹ việc các thị vệ cùng thị nữ đang liên tiếp hướng mình hành lễ mà trực tiếp đi hướng Ngải Vi, một tay tóm lấy nàng kéo vào trong lòng, hai mắt hơi ảm ảm vài phần ngoan độc cùng hơi thở âm trầm nhìn Litah.

Litah không khỏi cười khổ một phen. Đi theo điện hạ mấy năm nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn sắc mặt lãnh khốc như thế nhìn mình. Nếu như vừa rồi động thủ nhanh một chút làm tổn thương đến Nefertari thì không biết giờ bản thân mình trở thành cái dạng gì. Chỉ sợ chính mình khó mà thoát khỏi cái chết. Nghĩ đến đây, hắn liền cung kính thối lui sang một bên, hơi cúi đầu, cái gì cũng không nói.

Bây giờ tên Bifitu mới đem tầm mắt chú ý đến người Ngải Vi, nhìn cô đang thập phần không tự nhiên, cố gắng muốn đẩy chính mình ra xa.

“Nefertari, ta rời đi mười ngày, ngươi có nhớ ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 4:(Tiếp)

Ngải Vi từ chối cho ý kiến. Bifitu hơi nhú mi một chút, nhưng nhanh chóng lập tức thu lại biểu tình “Quên đi, hôm nay bốn vương tâm tình rất tốt”

Litah rất cung kính khom người mà hành lễ “Điện hạ, hoan nghênh ngài trở về” Lại lập tức hướng nam nhân tóc đỏ phía sau tên Bifitu mà nhẹ nhàng gật đầu một cái “Mạnh Đồ Tư tướng quân, thật vất vả”

Tên Bifitu trên mặt hiện lên tia cười đắc ý, đem những chuyện không vui của Ngải Vi mà quên đi “Lần này có rất nhiều nông dân nguyện ý khi sông Nile tràn ra sẽ đến Aswan làm thợ kéo, trồng ruộng, xem ra phụ vương trước tiên nhanh chóng hoàn thành Kim Tự Tháp! Litah, tế diễn chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Hồi bẩm điện hạ, tất cả đều rất thuận lợi, chờ ngày mai Vương thượng hồi kinh nghỉ một ngày là có thể cử hành”

“Mạnh Đồ Tư! Đảm bảo an toàn xung quanh cung điện ta giao ngươi phụ trách, tế diễn hẳn có nhiều thích khách nên tốt nhất là không nên có gì sai sót”

“Vâng, thưa điện hạ”

Ngải Vi hơi nhẹ nhàng ngẩng đầu vụng trộm nhìn Bifitu, xem ra tên vương tử này thật sự có một chút bản lĩnh, chỉ huy mọi người đều rất tốt. Không nghĩ tới đột nhiên Bifitu cúi đầu xuống chạm vào ánh mắt của cô. Cô cuống quýt cúi đầu thấp xuống, mang theo ngượng ngùng khiến hai bàn tay hơi đan xen vào nhau.

“Các ngươi đều đã hiểu? Đi xuống đi” Bifitu lệnh mọi người lui ra. Mạnh Đồ Tư, Lễ Tháp Hách cùng những người không liên can lập tức hành lễ lui ra phía ngoài. Trong nháy mắt chỉ còn lại Bifitu cùng Ngải Vi, không khí trở nên yên tĩnh kèm theo một tia xấu hổ, Ngải Vi giống như nghe được cả tiếng tim đập thành thịch của mình, ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn tên Bifitu.

Nhưng tên vương tử ấy không chút thương hoa tiếc ngọc mà giữ chặt cầm cổ, bắt buộc cô ngẩng đầu nhìn vào hắn.

“A, ngươi muốn làm gì.....rất đau đó ngươi có biết hay không!” Ngải Vi mang theo vài phần tức giận hét lên, nhìn sâu vào đôi mắt màu hổ phách của hắn.

Tên Bifitu cũng không để ý tới vấn đề của cô, chỉ quan tâm hỏi một câu “Nefertari, mười ngày qua ngươi có nhớ ta hay không?”

Nha~, đúng rồi, người này đúng là đi đâu đó mười ngày.....Xem ra chính là đến chỗ mỏ đá Aswan. Khó trách mười ngày qua rất thoải mái, tự tại, cũng có vài phần.....nhàm chán!.

Nghĩ đến đây, Ngải Vi dùng sức lắc đầu “Ta cũng không cần biết ngươi đi đâu, ta hiện tại chỉ muốn biết khi nào mình có thể nhận tiền công để rời khỏi cái cung điện này”

Nghe đáp án ấy, Bifitu trong mắt xuất hiện một tia thất vọng không dễ gì phát hiện, nhưng mà hắn hoàn toàn xem nhẹ giọng điệu của Ngải Vi, thẳng thắn mà nói “Được rồi, Nefertari, thực ra.....” Hắn ôm lấy cô, vòng vo một hồi rồi ngồi vào ghế đá bên cạnh ao sen, kéo cô ngồi trên đùi mình, nhẹ nhàng nói với cô “Mười ngày qua không có ngày nào mà ta không nghĩ tới ngươi”

Thật sự làm người ta nín thở không dám nói nên lời, nhìn khuôn mặt tuấn mĩ của hắn cách chính mình không đến mười li (1 li= 1 mm) Ngải Vi cơ hồ muốn ngừng thở, cô hơi lùi về phía sau nhưng lại bị tên Bifitu túm lấy đầu cổ định trước mặt hắn.

“Nefertari, mấy ngày nay ta mới hiểu được một việc...” Bifitu chậm rãi nói, trên khuôn mặt tuấn mĩ lại xuất hiện vài phần ngưng ngù “Tuy Tây Mạn cảm thấy ngươi là nội gián, Litah cũng không biết thân phận của ngươi.....Nhưng còn ta, ta cảm thấy.....”

Ngải Vi có dự cảm không tốt, liếc mạy lui về phía sau nhưng là cái tên nam nhân này cứ nhiên có cánh tay thật chắc chắn giống như thép làm cô không thể một chút động dậy.

“Ngươi muốn lui ra phía sau làm cái gì?” Tên Bifitu thấy hành động của nàng, trên tay dùng một chút khí lực, Ngải Vi vì không chịu được mà xích lại gần. Rất nhẹ nhàng, lại là một cái hôn ôn nhu.

A.....Lần thứ hai! Đây tên lưu manh, tên hỗn đản này!

Cô trong lòng lớn tiếng mắng, tên Bifitu lại thản nhiên nhìn xuống mà nói “Mười ngày nay ta phát hiện, có lẽ ngươi ở bên ta là tốt nhất”

Này, này, phát hiện cái *** má gì thế!

“Bất quá ta cũng có thể cho ngươi thù lao, ngươi đã rất muốn nó mà.....”

Cô muốn thù lao chính là để đi khỏi cái nơi quỷ quái này!

“Cho nên ta.....” Hắn giống như tích góp từng tí dừng khí một, sau đó mới nói ra “Cho nên ta quyết định cưới ngươi làm Phi tử thứ nhất của ta, ngay sau hiến tế. Ngươi thấy thế nào....?”

A!!!!!!!!!!

“Làm người của ta, ta là con của Pharaong Ai Cập! Ta sẽ làm cho mọi người biết ngươi là Phi tử của ta, Phi tử thứ nhất của ta” Ánh mắt hổ phách ánh lên tia mong muốn thật sự. Hắn trẻ tuổi, tuấn tú, con của Pharaong đứng cảm lại lần đầu tiên muốn cưới một người làm Phi tử. Ngải Vi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, trong lòng không có chút vui vẻ nào đứng dậy.

Bởi vì lòng cô chỉ có mỗi anh trai. Cô thừa nhận tên Bifitu rất tuấn tú, rất thông minh, rất lợi hại nhưng trong lòng cô chỉ duy nhất là muốn cưới anh trai, nếu không thể thì nguyện ở giá không lấy chồng.

Lại càng không muốn gả cho một tên Ai Cập cổ đại hậu cung ba ngàn mỹ nhân này.

Lại còn làm vợ bé của hắn!

“Ta không cần thù lao như thế này” Ngải Vi chắc như đinh đóng cột nói “Ta chỉ cần có tiền, sau đó thả tự do cho ta”

“Nefertari.....”

Hắn trong mắt xuất hiện một tia đau thương, làm ơn, đừng nhìn cô như vậy.

“Ngươi đều biết ta thích là anh trai ta vậy thì ta làm sao có thể lấy ngươi được chứ!”

Trên miệng Bifitu đột nhiên xuất hiện tia cười lạnh như băng “Ngươi trong miệng khi nào cũng anh trai, anh trai. Hắn thực sự rất tài giỏi sao!” Ngay sau đó thanh âm khàn khàn lại tăng thêm vài phần sát khí.

“Hắn làm ta phát cuồng vì ghen tị.....”

Ngài Vi toàn thân chợt run lên, sợ hãi đứng dậy.

Cô cảm giác được, nếu tên Bifitu này mà nhìn thấy Ngài Huyền nhất định sẽ giết chết anh. Bifitu thực sự yêu mình sao? Vì sao? bắt đầu từ khi nào? Trong lòng cô đột nhiên dao động một chút, rất muốn biết tâm tình của hắn, thậm chí muốn đáp lại.Không, không, cô hung hăng lắc đầu. Cho dù thích Bifitu nhưng tất nhiên là không thể! Cô sớm hay muộn gì cũng sẽ trở về hiện đại, chính là tình cảm này nhưng rồi cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Cô thừa nhận là có một chút đau xót.

Nghĩ đến đây, ánh mắt màu xanh lam bỗng ánh lên tia kiên định, lạnh lùng nhìn Bifitu, nhìn thấy trong mắt hắn có một tia thất vọng lại chuyển biến thành tuyệt vọng. Giăng co một hồi, Bifitu cũng buông lỏng Ngài Vi ra, đem cô đặt sang một bên rồi đứng dậy.

Ngài Vi trong lòng nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Đúng lúc này, Bifitu mới mở miệng nói chuyện, giọng điệu lạnh như băng, cơ hồ cô lại muốn nghĩ đến cảnh tượng khi hắn giết người tại đại tiệc mấy ngày trước đây.

“Ta là con Pharaong Ai Cập. Ai Cập hết thảy đều thuộc về ta” Trong con ngươi màu hổ phách có vài phần giải thích cũng có vài phần lãnh khốc “Ngươi cũng như vậy. Sau tế điện, ngươi bắt buộc phải trở thành Phi tử của ta”

Cái gì! Thật quá đáng!

Ngài Vi túm lấy trái cây bên cạnh tức giận ném đến bóng lưng của hắn đang dần dần đi xa...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 5: Vòng Tay Hoàng Kim

Hiển tế.....

Ai Cập cổ đại là một “Thần chi Vương quốc”(vương quốc sùng bái thần) Cả nước dù là từ hoàng thất đến binh dân, toàn bộ đều thờ phụng phần lớn là thần.

Theo sự khởi đầu xa xưa nhất của người hiện đại, Pharaong vẫn luôn thực hiện chức trách đó là bảo trì Ai Cập ổn định, bảo vệ công chính, trật tự, chính nghĩa cùng công lí.

Cho nên khi Pharaong ra đi tức biến thành thần tiếp tục bảo hộ quốc gia thần thánh này.

Pharaong vẫn là người sở hữu nhiều chùa miếu hiển tế cao nhất của Ai Cập. Hắn xây dựng rầm rộ, hay dựng các loại bia tượng niệm, thần miếu để thấy chính mình đối với thần miếu vô cùng tôn kính, đồng thời cũng muốn nhân dân tôn thờ thánh thần từ lúc mới khởi đầu. Về phần hiển tế, đó là phần trọng yếu cần quan tâm nhất.

Sông Nile, thân là mẹ của Ai Cập, hàng năm mang cho Ai Cập bao nhiêu là phù sa. Nông nghiệp là ngành trụ cột nhất của Ai Cập cổ, bởi vậy họ đối với Nữ thần sông Nile vô cùng tôn kính.

Khi tế điện, Pharaong, hoàng tử, ti tế cùng các khách mời của các quốc gia khác đều trình diện. Cho nên, hiển tế lần này cũng là hiển tế lớn nhất, quan trọng nhất của Ai Cập.

Bifitu hiển tế lần này quyết định hướng dân chúng tuyên bố nạp phi tử, cũng chính là phi tử đầu tiên của hắn.

Quyết định được đưa ra ở Nghị sự viện, thật giống như ném một cái bom vậy, các đại thần đang ngồi cơ hồ muốn nổ tung. Lúc này Pharaong đang chỉ huy đánh vương quốc Hittite nên Bifitu làm nhiếp chính vương tử sẽ có toàn bộ quyền quyết định, hắn thừa dịp này hướng mọi người mà quyết định nạp phi tử. Nhưng là vẫn sóng to gió lớn như cũ, cả sảnh đường bắt đầu huyền não, không có nửa ý kiến đồng ý, thậm chí có người còn muốn lấy cái chết để phản đối.

“Điện hạ! Ngàn vạn lần không thể! Vương Phi thứ nhất không thể tùy tiện nạp, ngài hiện giờ đã 20 tuổi nên hiện tại cưới phi tử về sau này có thể sẽ trở thành Quốc mẫu của Ai Cập vĩ đại! Nefertari này không rõ là người nước nào, Vương Phi thứ nhất của điện hạ phải môn đăng hộ đối như công chúa mới được ạ!”

Bifitu không chút để ý vẩy vẩy tay “Ngươi nghe rõ lời nói của ta không, chỉ là phi tử thôi cùng Vương Phi thứ nhất có cái quan hệ gì, lui ra!”

“Điện hạ, điện hạ, điện hạ.....Ngài là con của Pharaong a! Ngài sinh ra đã có quyền lực dưới một người trên vạn người, cho dù nạp phi tử cũng phải cưới một vị danh môn thế gia, mà thân phận của vị tiểu thư kia lại không rõ ràng! Ngài không thể vì vị tiểu thư kia mà gặp bất hạnh a~!

“Làm can!” Bifitu bày ra một bộ dáng nổi giận đùng đùng “Ta chính là con của Pharaong, có các vị thần phù hộ, lời này của người là có ý tứ gì? Đi xuống!” Đại thần nghe vậy sợ tới mức té thối lui sang một bên.

“Điện hạ, cho dù ngài không vì chúng thần suy nghĩ nhưng cũng phải vì quốc gia mà suy nghĩ! Phía Tây có Lybiya như hổ rình mồi, Nam có Nubian không ngừng nhiều cảnh, mà phương Bắc lại cùng vương quốc Hittite chiến hòa không phân thắng bại! Việc cấp bách là ngài phải cưới công chúa của một quốc gia có thực lực để củng cố thế lực của quốc gia chúng ta, nếu không thì đến lúc đó tiền sói sau hổ, hậu họa vô cùng! Bệ hạ nên lưu ý điều này a!”

Bifitu rút cuộc giương mắt nhìn một chút. Đúng vậy, lời người này nói cũng không sai, thân là nhiếp chính vương từ những điều Tây Mạn nói hẳn đều hiểu! Hôn nhân từ xưa đến nay chính là thủ đoạn để củng cố thực lực cùng địa vị của mình. Thân là vương tử thứ nhất mà đến bây giờ vẫn chưa có lập phi, quả thật là không ổn.....Thời điểm hẳn mười lăm tuổi, Phụ vương quả quyết định gả một công chúa nước ngoài cho hẳn nhưng mà công chúa đáng thương đó còn chưa nhập cảnh đã bị quân đội quốc gia khác ám sát.

Điều này xảy ra khiến hôn sự của Bifitu bị hủy bỏ.

Bây giờ chỉ là xúc động muốn cưới phi tử, có lẽ thật không ổn. Hơn nữa, sau này khẳng định Phụ vương chắc cũng phản đối mãnh liệt, thậm chí là ám sát Nefertari.....Bifitu không khỏi trầm tư một chút. Nhưng mà, không biết vì sao hẳn cảm thấy, nếu hẳn không cưới Nefertari sau tế điền thì nàng sẽ biến mất, thậm chí sẽ không còn khả năng gặp lại nàng nữa. Không hiểu vì sao nhưng hẳn vẫn tin tưởng chắc chắn là như thế.

Hắn hít một hơi thật sâu, hướng Tây Mạn khoát tay “Cám ơn chúng thần khuyên giải, nhưng lòng ta đã quyết.....Tất muốn cưới Nefertari làm phi” Chúng thần một mảnh nghị luận “Nhưng mà ta cũng sẽ theo ý kiến của Tây Mạn, sau một thời gian nữa sẽ cưới nàng, cùng phương thức”.

Thân là con của Pharaong, lần này lại nhượng bộ. Chúng thần không khỏi càng thêm sùng kính đức cao vọng trọng của Tây Mạn. Nhưng mà một loại không khí bất an lại tràn ra không chế các thần tử. Đúng vậy, chưa bao giờ điện hạ lại kiên trì nhất định thỏa hiệp một chuyện như vậy. Cái Nefertari kia thật sự khó giải quyết a~!

“Hắt xì.....” Tựa vào bên cửa sổ, nhìn ra xa sông Nile, Ngài Vi vô duyên hắt xì một cái “Ai dám mắng ta!”

Ngày mai tế điền sông Nile bắt đầu, nói cách khác sau đêm này cô có thể có khả năng trở thành một trong ba nghìn tiểu lão bà của một người cô đại. Bây giờ cô không thể chấp nhận sự thật này. Trở thành Phi tử của tên Bifitu kia thì khả năng vĩnh viễn thoát li khỏi thế giới này là rất khó a~, không thể quay về bên cạnh anh Ngài Huyền được nữa. Nhưng cô cũng phải hỏi chính mình một vấn đề.....

Vì sao đến bây giờ vẫn không có chạy trốn?

Là sợ? Sợ không trốn thoát khỏi cung điện? Vẫn là sợ rời khỏi nơi này sẽ không có nhà, sợ mất sự bảo hộ của tên Bifitu thì cô không có khả năng sống sót nơi Ai Cập cổ này? Quả thật sợ, nhưng mà lý do này không đầy đủ. Nghĩ đến cặp mắt màu hổ phách của tên Bifitu thật khiến cô động tâm, Ngài Vi không thể không thừa nhận, không có lý do chạy trốn nào hợp lý cả.

Hình ảnh của anh trai ở trong trí nhớ cô cũng dần mờ hồ, còn lại chỉ có tình yêu không còn đau đớn, mà chính là đối với Bifitu tiếp xúc ngày càng nhiều... Lòng của cô đã bắt đầu không muốn nghe theo sự khống chế của cô! Cô đang e ngại, e ngại chính mình một lần nữa đáp ứng tình cảm, lại một lần nữa bị tổn thương.

Không những thế, ba ngàn năm là khoảng cách quá xa, cô cùng hẳn sẽ không có khả năng phát sinh chuyện gì, cô cũng không có khả năng đối với cuộc sống của hẳn mà ảnh hưởng. Hẳn chính là nhiếp chính vương tử, tương lai sẽ là Pharaong, là người thừa kế của Seti đệ Nhất. Như vậy hẳn có thể cưới vô số thê, nạp vô số thiếp, sinh vô số con để củng cố vương triều của mình. Hẳn khi còn sống chắc sẽ có vô số chiến sự, lại còn có các loại pháp luật hay chính sách mới. Qua ba nghìn năm, hẳn sẽ trở thành các kí hiệu để khắc trên những hầm mộ ở các Kim Tự Tháp.

Ở thời điểm kia, cô đánh bậy đánh bạ lấy tên của người cô đại, gọi là “Nefertari”. Nếu đúng là như vậy, thật đúng là vinh hạnh!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 5:(Tiếp)

“Nefertari” Thanh âm quen thuộc đánh vỡ suy nghĩ của cô, Ngải Vi vội vàng xoay người quay lại.

Bifitu đang sai bước đi tới, rất tự nhiên mà đem cô ôm vào lòng mình. Sự nhiệt tình kia lại một lần làm cho Ngải Vi nhẹ nhẹ đau lòng. Cô...Thực sự bắt đầu quen sự ôm ấp của hắn sao?

“Nefertari...” Bifitu chuyên chú nhìn cô, con ngươi màu hổ phách nhìn Ngải Vi “Nefertari của ta...”

Ngải Vi chợt thấy tâm tình của mình khó có thể duy trì bình tĩnh, cô cảm thấy hô hấp khó khăn, ra vẻ trấn tĩnh rồi cô ngược lên nhìn hắn “Lại làm sao vậy?”

Âm thanh đi ra, ngoài ý muốn lại lạnh như băng nhưng mà âm cuối hơi run rẩy ám chỉ trong lòng cô có chút sóng ngầm. Bifitu không chú ý tới sự thay đổi rất nhỏ kia, hắn đã quen sự lạnh nhạt của cô dành cho hắn. Bởi vậy hắn càng thêm nóng bỏng ôm chặt cô, nhẹ vỗ về khuôn mặt cô.

“Nefertari, ta thật hy vọng hiện tại có thể có được ngươi!” Hô hấp trở nên trầm trọng, lại thêm một chút lực vào cánh tay, tâm Ngải Vi không khỏi nhanh chóng nhảy lên “Nhưng là ta...nhất định phải đợi lúc chính thức cưới được ngươi, lúc đó ngươi mới chân chính thuộc về ta”

“Ngày mai sau tế điển...Ta sẽ mau chóng an bài nghi thức cưới ngươi” Bifitu kiên định nói xong, trong ánh mắt mang theo một tia do dự. Tuy rằng là một người trên vạn người, hắn dù sao cũng là con của Pharaong...Hắn không thể tùy hứng ở lễ tế điển ngày mai lập nàng làm Phi tử, hắn không thể làm như vậy. Lại cảm thấy sự thất bại thật sâu ở hắn. Hắn rất hi vọng rằng ngày mai nàng sẽ trở thành Phi tử của hắn a~!

Có lẽ, thời điểm hắn nhìn thấy nàng, hắn cứ suy nghĩ như vậy.

Cặp mắt màu xanh như trời kia giống như nhìn thấu được mọi thứ, màu vàng của tóc lại giống như ánh mặt trời làm chói mắt mọi người. Tượng mạo như vậy lập tức liền hấp dẫn hắn.

Vào thời điểm xử tử Cork, nàng tuy rằng rất sợ, nhưng là vẫn ra tiếng ngăn cản hắn tra tấn tên kia, hắn nhìn ra được sự lương thiện của nàng. Tuy rằng bộ dáng giống như tiểu hài tử nhưng mà nàng lại phi thường hiểu rõ ràng sự ảnh hưởng của sông Nile đối với nông nghiệp, cũng nghĩ ra đối sách thích hợp, hắn chính là kính nể trí tuệ của nàng. Tuy rằng chính mình rất đố kỵ khi thời điểm nàng khóc vì nói yêu anh trai mình nhưng hắn thực sự không thể không thương tiếc nàng, hắn rất hi vọng bản thân trở thành người trong lời nói của nàng “Yêu ngươi nhất”

Bất tri bất giác, không biết từ lúc nào, hắn đã thực sự yêu thương nàng...

Hắn cho tay vào túi lấy ra một cái vòng tay rất đẹp, kéo đầu Ngải Vi lại, nhẹ nhàng mà nói “Nefertari, quyền lực của ta còn chưa đủ lớn, ta không thể hoàn toàn quyết định hết thấy mọi hành động...Chờ ta trở thành Pharaong trong một ngày nào đó, ta nhất định ngày ngày sùng ái ngươi, thỏa mãn nguyện vọng tất cả của ngươi”

Vậy là ngày mai hắn không thể cưới cô? Ngải Vi trong lòng một tia thả lỏng, lại cảm thấy có một chút trống rỗng. Ngải Vi lắc đầu, đem lực chú ý vào cái vòng trên tay Bifitu.

Đó là một vãi vòng tay vô cùng tinh mỹ màu hoàng kim, hình dạng giống như một con rắn vô cùng xinh đẹp, mà mắt rắn lại làm bằng đá Ruby vô cùng dị thường. Nó giống như đang nhìn Ngải Vi, phát ra quang mang vô cùng đặc biệt.

“A...Cái vòng tay kia” Ngải Vi không khỏi nhẹ nhàng mà kêu lên. Vòng tay kia! Chính là nó, cái vòng tay mà anh Ngải Huyền đưa cho cô! Chính nó đã đưa cô về cái nơi Ai Cập cổ đại này!

“Ngươi thích vòng tay này?” Bifitu nhìn biểu tình kinh ngạc của nàng, trên khuôn mặt đậm bạc không khỏi lộ ra một tia cười vô cùng đắc ý “Đây là quà tặng cho ngươi, đặc biệt tìm người chế tác, một cái vòng tay độc nhất vô nhị. Ở Ai Cập, rắn là tượng trưng cao nhất, ngươi đeo vòng tay này, có thể thuyết minh đủ ngươi là người của ta, mà ngươi...cũng sẽ trở thành người của ta.” Hắn kéo tay nàng qua, đeo nó vào.

Ngải Vi cuống quýt muốn từ chối, hành động của nàng vô tình chọc giận Bifitu “Nefertari! Ngươi không muốn nhận quà của ta hay sao!”

Đúng vậy, tuy rằng so với lúc anh Ngải Huyền đưa cái vòng tay ấy thì giờ nó mới hơn rất nhiều. Nhưng là cô tin tưởng rằng lúc đi đến thời đại này thì cái vòng tay đó liền biến mất đi. Cô nghĩ cái vòng tay này nhất định có liên hệ.

Lúc cô đeo cái vòng kia, nó liền đem cô về cổ đại. Nếu lần này lại đeo vào, có lẽ cô có thể, cô có thể.....

Ngải Vi cảm thấy chính trái tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nguyên lai phương pháp trở về lại ngay trước mắt!

Cô thật là có thể trở lại tương lai!

Ánh mắt Ngải Vi gắt gao nhìn cái vòng hoàng kim trên tay hắn, toàn thân giống như bất động.

“Nefertari!” Bifitu dùng sức lay người cô, không hiểu tội cùng cô đang nghĩ cái gì?

Ngải Vi bị hành động thô bạo này mà cũng dần bình tĩnh như thường, tiếp nhận cái vòng trên tay Bifitu, không, phải nói là cướp lấy. Hành động này khiến bản thân Bifitu có vài phần kinh ngạc. Nàng đối với vòng tay hắn tặng không có hứng thú, vậy tại sao.....

Nhưng mà Ngải Vi cũng không suy nghĩ, lập tức cất vòng tay vào. Cô nhìn Bifitu, nhẹ nhàng mà nói “Ách....ta chưa từng gặp qua trang sức nào đẹp như vậy, kỳ thật có điểm luyến tiếc.....Ta thật sự rất thích, cảm ơn người đã tặng cho ta, ta rất thích nó!”

Có cái vòng tay này! Như vậy cô rất có thể..... về nhà?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 6

“Sao Thiên Lang đã xuất hiện! Sao Thiên Lang đã xuất hiện!” (theo mĩt_ tơ google cho biết thì sao Sirius hay sao Thiên Lang là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời ý)

“Nữ thần sông Nile sắp đem phước lành đến cho chúng ta!”

“Mau chuẩn bị hiến tế nhanh lên! ”

“Hi vọng năm nào nữ thần cũng mang đến sự phì nhiêu cho đất nước chúng ta, hi vọng năm nay cũng có được một mùa bội thu!”

Sông Nile hàng năm từ tháng 8 đến tháng 10 sẽ dâng cao, hôm đó khi sao Thiên Lang bắt đầu xuất hiện cũng là lúc sông Nile bắt đầu dâng cao. Sau đó đem phù sa theo những con sóng mà đưa đến hai bên bờ. Khi nước rút sẽ để lại bao nhiêu tài nguyên, gây cho Ai Cập một sinh mệnh vĩnh hằng.

Ai Cập, không hề nghỉ ngơi, mọi người kính ngưỡng sông Nile, họ dựa vào nó mà sinh sống.

Bởi vậy, khi sao Thiên Lang xuất hiện sau lần hiến tế, liền được coi là một điềm lành, may mắn.

Lúc này trên cung điện Thebes của Ai Cập lại một mảnh vui mừng.

Pharaong Seti đệ nhất khi giao chiến với vương quốc Hittite ở biên cảnh lại đạt được thắng lợi. Dù hấn khởi hành về trễ, nhưng khi vừa về tới cung điện thì sao Thiên Lang lại xuất hiện trên bầu trời.

“Điện hạ vạn tuế! Ai Cập vạn tuế! Sau khi nữ thần (ý là sông Nile á) dâng cao mà chảy dọc theo lãnh thổ, lúc đó sa mạc mới dễ chịu, lãnh thổ ta mới thỏa mãn được con khát. Sông Nile a~! Ngải là thần, chi phối hết thảy....Mong Ngải hãy trao tặng cho Ai Cập một sinh mệnh vĩnh hằng...”

“Vương thượng vạn tuế!”

“Pharaong! Mau đem thành ý của chúng ta đến Nữ thần sông Nile đi!”

“Chúc Ai Vập vĩnh tồn!”(vĩnh viễn tồn tại)

Ngải Vi nhìn thấy, một cung điện cao cao đã bị dân chúng bao vây bởi một trạng thái điên cuồng vui mừng. Thời điểm Seti đệ nhất xuất hiện ca tụng sông Nile, thì dân chúng phía dưới chẳng phân biệt nam hay nữ, già hay trẻ đã lớn tiếng la ầm lên mà ca tụng. Loại này chính là điên cuồng sùng bái, làm cho Ngải Vi không khỏi thấy rung động thật sâu! Chính mắt thấy tất cả, so với một quyển sách dùng ngôn ngữ miêu tả thì đúng là càng thêm sống động, rất thật, rất quý.

“Nefertari!” Thanh âm Bifitu ở phía sau truyền đến.

Ngải Vi quay đầu lại nhìn, không khỏi kinh ngạc một chút.

Hôm nay Bifitu thoát nhìn rất có khí thế! Hiển nhiên là vì tế điện, quần áo hấn mặc trên người chính là lễ phục. Trên trán đeo trang sức màu vàng có Mất xà Hoàng kim (rắn bằng vàng) rất sống động. Trước ngực cũng lóe sáng trang sức màu hoàng kim, mà phía sau chính là cái áo choàng được làm rất tinh tế. Phía dưới không phải mặc quần đùi mà là váy bó chấm đất màu trắng, bên trên có thêu hình kim tuyến vô cùng tinh tế.

Ngày thường vương tử luôn đem cô ôm vào trong ngực. Bây giờ mặc trang phục này vào khiến cô khó thể dời mắt được khỏi cái khí chất vương giả này. Phía sau hấn còn có Mentus (từ nay gọi Mentus là Mạnh Đồ Tư nha) tóc đỏ rất uy vũ, lại có Litah tuần tú cơ trí cùng những người liên quan. Mọi người ăn mặc chỉnh tề, bước nhanh về chính điện.

Ngải Vi không khỏi cúi đầu nhìn quần áo của bản thân. Tuy rằng trong phòng mình có rất nhiều trang phục sắc sỡ nhưng là cô ngại phiền toái nên vĩnh viễn chỉ chọn bộ đồ màu trắng mặc vào, không thêm một chút trang sức, lại càng không trang điểm gì. Đi ở trong cung, nếu không phải là cô có mái tóc màu vàng cùng làn da trắng nõn để chứng minh cô là người của Bifitu thì không biết cô sẽ bị coi thành cái dạng gì. Trang phục đơn giản, đáng người nhỏ

gầy, người khác chỉ biết đem cô đến thần điện mà phụng dưỡng như tiểu nữ đồng.

Lúc này, cô mới cảm giác được rất nhiều ánh mắt nhìn mình so sánh, đúng là chính mình nhìn rất khó coi. Ở hiện đại, bởi vì thường xuyên muốn cùng papa và anh trai dự tiệc để xã giao nên cô rất chú trọng việc ăn mặc của mình, hơn nữa còn là người nổi bật nhất trong đám đông. Nay... lại bị một đám người cổ đại nhìn từ trên xuống dưới để đem đi so sánh.

Áo quần mộc mạc, tóc không đeo trang sức cũng không đeo cái gì trên cổ.... Trừ bỏ lần trước cô có cầm lấy cái vòng tay hoàng kim nhưng lại bị cô cần thận bỏ vào cái túi nhỏ bên cạnh.

Cô có vài phần ngượng ngùng đứng sang bên cạnh mà trốn tránh nhưng tên Bifitu lại đi thẳng về phía cô lớn tiếng mà kêu vài lần mà gọi, khiến cho mọi người tập trung nhìn mình, lúc này trong lòng cô thầm oán trách, rủa thầm hấn.

“Nefertari, ngươi đi theo ta, đứng ở phía sau, ta sẽ cho ngươi xem lễ mừng Ai Cập vĩ đại”

Các đại thần, người hầu, cung nữ, trừ bỏ Mentus cùng Litah ra thì tất cả đều bắt đầu nhỏ giọng bàn tán, trong mắt vài phần lạnh băng cùng khinh thường nhìn Ngải Vi.

Ngải Vi nhìn bọn họ một chút, rất biết điều mà vội vàng xua tay “Không không không, không cần, ta ở trong này nhìn xem cũng rất rõ ràng mà”

Bifitu cau mày, dùng sức giữ chặt cô, tiếp tục hướng chính điện mà đi “Nefertari, ngươi lại phản kháng ta! Hôm nay nhất định ngươi phải đi theo ta, không cần lo lắng, đến lúc đó đứng ở phía sau, không được kháng mệnh”

Hấn cũng biết rõ cô lo lắng về trang phục của mình a! Vậy thì vì sao còn bắt cô đi theo hấn, còn chưa đủ dọa người sao....

Hấn luôn để cô ở lại, người cổ đại chính là rất đơn thuần, ai~... làm thế nào để trả lời hấn đây.... Ngải Vi lựa chọn trầm mặc, liền bị hấn lôi đi, một đường nghiêng ngà, lao đảo đi về phía chính điện.

“Ngươi đứng ở chỗ này” Bifitu đem Ngải Vi ném tới góc của chính điện, còn bố trí cho hai cung nữ đứng bên cạnh, lại nhìn cô, về phương diện khác cũng chính là sợ cô mặc như vậy sẽ bị vệ binh nghi ngờ mà tra khảo “Hảo hảo mà nhìn”

Nói xong, Bifitu dẫn theo những người liên quan đi, mang theo tia cười đắc ý, hướng đến đài cao ngay phía trước mà đi. Khi hấn xuất hiện trước mắt dân chúng, một tiếng reo hô đình tại như óc cất lên cất ngang cả bầu trời đêm. Ngải Vi không khỏi kinh ngạc, Bifitu tuổi trẻ như vậy thế nhưng làm sao lại được nhân dân ủng hộ đến thế.....?

Chỉ sợ đại tiệc trước đó đã nổi lên không ít tác dụng đi.

“Vương nhi! (vì Bifitu được mn gọi là vương tử nên aly sẽ gọi là vương nhi thay vì là hoàng nhi) Ngươi xem, nhân dân ủng hộ ngươi như vậy, mau tới đây” Seti đệ nhất, một thân đế vương cao ngạo, người đầy trang sức, hai tay cầm thần tượng trưng tượng trưng cho quyền lực, mang theo khí thế vương giả cùng uy nghiêm, gọi Bifitu lại bên cạnh mình.

“Phụ vương!” Bifitu vội vàng tiến lên hành lễ “Phụ vương thân chinh toàn thắng, vừa trở về liền thấy sao Thiên Lang xuất hiện, thật sự là kinh hi a!”

“Ha ha ha ha ha!” Seti đệ nhất cười sán khoái “Ai Cập vĩ đại, sau khi ta thành thần (nghĩa là chết đó) thì sẽ giao lại Ai Cập vĩ đại này cho con, xem đi dân chúng đang hô hào ngươi kia! Ngươi phải bảo vệ nơi này, mở rộng ranh giới, tăng cường sức mạnh của đất nước chúng ta! ”

“Vương thượng vạn tuế! Ai Cập vạn tuế!”

“Ha ha ha ha!” Hoàng đế Seti đột nhiên chuyển đề tài “Nhân dịp hôm nay là ngày tốt, ta sẽ cho ngươi một hôn sự thích hợp, cũng sẽ làm chủ hôn cho ngươi, mau chóng chọn cho ngươi một hoàng phi đầu tiên. Hoàng huynh, hoàng đệ của ngươi đều đã có thể thiếp. Ngươi giờ đã hai mươi, cũng phải bắt đầu cưới phi tử, mau chóng sinh hạ hài tử, giữ lấy huyết mạch của hoàng thất chứ.”

Bifitu sắc mặt lộ vẻ do dự, Seti dùng thanh âm nghiêm khắc mà nói tiếp “Ta có nghe nói, ngươi thích một cô gái người ngoại quốc, thậm chí vì muốn nạp nàng làm Phi tử mà phiền lòng. Ta không phải là phản đối, nhưng mà, trước đó ngươi nhất định phải nạp chính phi đã, nếu không uy tín của ngươi sẽ bị dao động. Huống hồ, đến lúc đó nói không chừng ngươi cũng có tân hoan (có vợ hoặc người yêu mới) khác. Ha ha ha ha!” Seti cười sang sảng “Chúng thần đi theo ta! Hôm nay ta liền chỉ cho Vương nhi một Hoàng Phi”

Nói xong, Seti đệ nhất mang theo thần tử dời đi, hoàng tử, người hầu chậm rãi hướng đến chính điện mà đi. Bifitu không nói, trầm mặc đi theo phía sau Pharaong.

Ngải Vi đứng ở chỗ tối, không ai chú ý tới cô, mà vừa rồi những lời Seti nói, cô đều nghe được cả.

Bifitu thân là vương tử thứ bảy, nhưng lại có thể làm nhiếp chính vương tử, trừ bỏ tài năng chính trị hơn người thì cũng hẳn là có thêm sự sủng ái của Seti đệ nhất. Nếu đã muốn trong tương lai trở thành Pharaong thì việc nạp nhiều thể thiếp, sinh nhiều con là điều không thể tránh khỏi. Hấn đã 20 tuổi, còn chưa có hôn sự, bản thân cô cũng là rất khác người khi phát sinh tình cảm với hấn đi.

Vuốt ve chiếc túi màu vàng bên người, cô không khỏi âm thầm suy nghĩ, có lẽ ngày trở về... thật sự đã đến. . .

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 7

Ngài Vi không hiểu vì sao thời điểm mình lấy cái vòng tay lại không lập tức đeo nó mà quay trở về hiện đại.

Càng không rõ chính mình trong lòng như thế nào lại có chút chờ mong, lại càng không rõ nguyên nhân nào khiến cô muốn ở lại.

Trái biệt với sự vui sướng tràn ngập trên mặt mỗi con người, cô lại lặng im trở về trong phòng, lấy trong túi ra một cái vòng tay hoàng kim cẩn thận đánh giá. Mắt rần chế tác từ đá ruby lạnh như băng nhìn cô chăm chăm, làm cho lòng cô có một tia sợ hãi. Không phải bản thân mình luôn mong chờ điều này sao? Nếu đeo nó lên sẽ có thể trở về. Đem toàn bộ những điều hoang đường này mà vứt bỏ, lại một lần nữa được trở lại bên cạnh anh trai cô.

Cô giờ vòng tay lên, ngơ ngác nhìn, nhưng mà suy nghĩ mãi vẫn là buông xuống.

Nếu trở về, có khi nào sẽ không được quay lại. Vì thế nếu đã đến Ai Cập cổ đại này thì ngốc một chút cũng có thể, dù sao anh trai cũng đã kết hôn, trở về cũng là thương tâm. Không bằng trước đi nhìn xem. ... Lễ mừng tuyên phi của con Pharaoh Ai Cập cổ đại như thế nào. Để khi trở lại hiện đại, còn có thể viết thêm mấy bài luận văn mà phát biểu. Tốt, tận dụng thời cơ. Tự thuyết phục chính mình như vậy, cô lại bỏ chiếc vòng vào túi, dời bước đến đại sảnh.

Trong đại sảnh khí thế ngất trời.

Seti đệ nhất ngồi trên ngai vàng giữa đại sảnh, tùy ý dựa lưng vào. Bên cạnh là Bifitu, phía sau có Mentus cùng các hộ vệ liên can. Kế tiếp là nhóm người của hoàng tử, xuống chút nữa là nhóm các trọng thần trong triều như Tây Mạn, sau đó là sứ giả của các quốc gia.

Ngài Vi dùng khăn búi tóc mình lên, đội cái khăn che mặt, thừa dịp hỗn loạn mà chen vào hàng ngũ tùy tùng. Tùy tùng cũng là đến từ bốn phương tám hướng, trang phục thì đủ loại nên Ngài Vi dễ dàng dung nhập trong đó, chớp mắt đã tìm được một vị trí ngồi xuống.

Đây là tiệc rượu của vương triều Ai Cập cổ đại sao? Nói là vì sông Nile dâng cao mà cử hành lễ mừng nhưng chủ yếu là để Seti đệ nhất đón tiếp, giao hữu với các sứ giả của các quốc gia. Tuy rằng các quốc gia trong lòng đều mang kế hoạch nham hiểm, rục rịch nhưng đối với Ai Cập cường đại giàu có này cũng không thể thiếu sự tôn kính, tất cả đều phải sứ giả hướng Seti đệ nhất mà dâng tặng lễ vật. Vô luận vàng bạc châu báu hay là nô lệ, mỹ nữ, tất cả đều cần cái gì liền sẽ có cái đó. Phong cách thiết đãi ở cổ đại rất xa xỉ, làm cho Ngài Vi cơ hồ muốn mờ mắt.

Seti mang theo tiếng cười đắc ý, nhìn Bifitu mà nói “Vương nhi, người xem trọng cống phẩm nào? Người muốn cái gì ta đều có thể ban cho người. Lần này ta chinh phạt Hittite, người lại đem chính sự giải quyết gọn gàng, ngăn nắp, lại biết nặng nhẹ rõ ràng. Còn vừa mới loại bỏ trong cung mấy bọn phản đồ, chuyện của người, phụ vương đều có nghe thấy, nhất định phải ban thưởng cho người thật hậu hĩnh.”

Bifitu cung kính trả lời “Phụ vương, phụ giúp người quản lý chính sự là việc nên làm, không cần ban thưởng, huống hồ ta cái gì cũng không cần. ...”

“Ha ha! Như vậy ta liền ban cho người một số lễ vật khác...” Seti đệ nhất đánh gãy lời nói của Bifitu “Lần này trở về, lại có không ít quốc gia muốn liên minh với Ai Cập chúng ta, ta liền lệnh cho các công chúa và tiểu thư quý tộc của các quốc gia khác đến đây, như vậy, ta sẽ nhất nhất giới thiệu cho người.”

Seti vỗ vỗ tay, tên lính liền lạc liền kêu: “Công chúa Libya, Lunita”

Tiếp theo chợt nghe tiếng lính truyền ở cửa: “Công chúa Libya, Lunita đến.”

Tiếp theo lại nghe xa hơn có người kêu: “Công chúa Libya, Lunita...”

Sau một lúc lâu, có một đoàn người chậm rãi đi vào. Cảm đầu là một cô gái phục sức (trang phục + trang sức) vô cùng hoa lệ, nhưng bất quá tuổi mới chừng có 15 nha, đáng người hơi mập nên khi đi đến thật giống như một tên tiểu trư đang xoay tới xoay lui mà đi tới. Nàng chậm rãi đi đến, dẫn theo đội ngũ người hầu ở phía sau mà hướng Hoàng đế Ai Cập hành lễ, nhưng thời điểm xoay người lại không còn đứng vững nữa, cơ hồ muốn té lăn trên đất, may mắn là thị nữ phía sau phản ứng nhanh, chân tay luống cuống đem nàng đỡ lấy.

Bifitu hơi hơi nhiu mày.

Seti giống như không nhìn đến Công chúa Libya, giọng điệu lạnh nhạt nói “Lunita, hoan nghênh người tới Ai Cập.... Hi nhi!!”

Dứt lời, một Hoàng Tử đứng lên. Xem ra ít nhất là 30 tuổi.

Seti nhìn hẩn lại nói tiếp

“Hoàng tử phi của ngươi vừa mới qua đời do mắc bệnh hiểm nghèo, nên ta đã đem Lunita ban cho ngươi làm Hoàng tử phi thứ hai. Ngày mai liền cử hành nghi thức cưới công chúa”

“Vâng...” Tên Hi hoàng tử trên mặt có chút không tự nhiên, bất quá vẫn phải cúi đầu tuân mệnh. Ngải Vi trong lòng không khỏi vì hắn mà cảm thấy đồng tình. Mà ngay sau đó, Seti liền chuyển đề tài khác “Bảy ngày sau ngươi liền xuất phát đi Giza, ta muốn ngươi đến Giza mà làm tổng lãnh sự”

Khuôn mặt hắn xuất hiện một trận kinh hãi, vội vàng khom lưng cảm tạ. Trong đại sảnh lại vang lên một chút nghị luận.

“Hi Hoàng tử thân là hoàng tử lớn tuổi nhất, cuối cùng lại phải đến ở nơi biên giới phía Tây Bắc, thật đáng thương....”

“Nhìn hắn còn thấp phần vui vẻ, bất quá cũng tốt, có nhiều vương tử ngay cả khi vậy còn không được. Xem ra việc Vương thượng muốn lập Vương tử thứ 7 làm vua đúng là thật, hắn chính là rất trọng dụng vương tử thứ 7 a~”

“Bất quá nhiếp chính vương tử này cũng quả thật là một kẻ không dễ bị bắt nạt....”

“Suýt....Cẩn thận bị người khác nghe được”

Hai người hầu bên cạnh tự cho mình là cao minh đang nhỏ giọng nghị luận, không nghĩ đến việc những lời đó đều bị Ngải Vi ngồi một bên mà nghe được. Trong trí nhớ của cô, Tây Bắc biên cảnh là biên giới giáp Libya. Seti làm như vậy vừa có thể nâng cao sức mạnh lại còn có thể bảo vệ được biên giới. Lúc này trong lòng cô không khỏi đối với Seti Đệ Nhất có vài phần sùng bái.

Seti lúc này hơi khựng một chút, đánh gãy ý nghĩa của Ngải Vi, cũng đánh gãy những lời bình luận của mọi người trong đại sảnh.

“Lunita, ngươi có thể đi xuống nghỉ ngơi”

“Vâng” Công Chúa Lunita mang người đi xuống.

Bỗng tiếng của tên lính vang lên: " Con gái của Tây Mạn, Kami Rota đến!"

Tây Mạn? Là ai. Nhìn về phía chỗ ngồi của các đại thần, một lão nhân đang run rẩy mỉm cười tự hào hướng nhìn mọi người xung quanh. Dường như cô đã gặp qua hắn, Ngải Vi trong lòng không khỏi nhớ tới lúc trước hắn đối với chính mình có ân chứa địch ý. Nói mình là nội gián có lẽ là sợ một ngày kia mình cùng nữ nhi hắn tranh đoạt Bifitu....Mặc kệ như thế nào, nếu không phải là nguyên lão trọng thần thì cũng không có khả năng đem nữ nhi của mình gả đến hoàng thất đi, chúc mừng ngươi a~. Ngải Vi trong lòng nghĩ, Kami Rota liền mang theo một đội nữ quan đến trên điện.

Tuy rằng Tây Mạn sẽ rất mau xuống mồ nhưng tiểu nữ nhi của hắn Kami Rota đúng là thấp phần xinh đẹp động lòng người. Mà Ngải Vi trong lòng cũng xuất hiện một tia khó chịu, xem ra đây chính là " Lễ vật cho Vương nhi" của Seti đi.....quả thật rất được a~!

“Tây Mạn” Seti đệ nhất kêu, Tây Mạn vội vàng tiến lên vài bước cúi lễ “Ngươi là trọng thần của ta, nữ nhi thứ hai của ngươi cũng là Phi tử mà ta sùng ái nhất, hiện tại đây là trung tâm của ngươi. Nay Nữ nhi Kami Rota cũng sẽ là Phi tử thứ nhất của Tử hoàng tử. Về sau ngươi cứ tiếp tục phụ tá hoàng tử làm cho Vương triều Ai Cập càng thêm hùng mạnh, cường thịnh hơn”

Tây Mạn cảm động cơ hồ đứng không vững, cuống quýt quỳ gối “Cám ơn Vương thượng, cảm ơn Vương thượng a!” Kami Rota cũng quỳ gối liên tục cảm ơn.

Hô, may quá không phải là gả cho Bifitu a~!

Ngải Vi không khỏi thở dài nhẹ nhõm, tiếp theo lại bĩu môi. Gả cho một hoàng tử tương lai lại không được kế thừa ngôi vị thật sự là cảm động đến rơi nước mắt sao? Đại Nữ nhi gả cho quốc vương, tiểu nữ nhi lại gả cho con của quốc vương, như vậy thực sự là loạn luân, đúng là bị kịch a~. Cô ngẩng đầu lên nhìn Bifitu, trên khuôn mặt tươi cười lại không mang theo nửa phần biểu tình, xem ra là tập mãi thành thói quen rồi. Có một ngày, hắn thành quốc vương, có lẽ vì mục đích chính trị rồi hắn cũng sẽ lấy hôn nhân làm một thủ đoạn để củng cố quyền lực của mình, mở rộng thế lực. Thân là một người cổ đại, hắn sẽ làm những việc này đó là đương nhiên, mà hiện tại, cô.....

Nghĩ đến đây, trong lòng lại cảm thấy chua xót vạn phần. mấy ngày trước đây, cô còn tưởng hắn lấy cô làm Phi tử. Như vậy, cô còn luôn biểu tình, kháng nghị!

Ngải Vi lắc lắc đầu, không muốn tìm được một cái lý do nào để giải thích tại sao cô rung động. Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm Bifitu thật lâu không có dời tầm mắt.

Đột nhiên Bifitu giống như phát hiện cái gì, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía này, hai ánh mắt lại giao nhau trong chót mắt, hai mắt Bifitu sắc bén nhìn chằm chằm Ngải Vi, cô bối rối đem đầu cúi xuống, làm bộ sửa sang lại quần áo, sợ bị nhận ra.

“Vương Nhi làm sao vậy?”

Nghe được Seti kêu gọi, Bifitu đem tầm mắt nhìn góc người hầu trong đại sảnh. Vừa rồi giống như thấy được Nefertari...Hắn lắc lắc đầu, chẳng lẽ chính mình bị trúng tà, Nefertari không có khả năng xuất hiện ở trong này, càng không thể xuất hiện trong đoàn người hầu của sứ giả các quốc gia.

“Phụ vương, không có chuyện gì. Thật có lỗi khi đã làm cho người phân tâm” Bắt đầu nhớ Nefertari, ở trong này xem phụ vương cấp hoàng tử phi cho các hoàng tử thật không bằng trở về ôm Nefertari của hắn một cái. Không biết hiện tại cô nhóc kia đang suy nghĩ cái gì. Nghĩ đến đây, Bifitu trên miệng

không khỏi gọi lên một tia cười ôn nhu “Phụ vương, ta hai ngày nay vì chuẩn bị lễ mừng nên có chút mệt nhọc, khẩn cầu người có thể cho ta về phòng nghỉ ngơi sớm một chút”

Seti cười “Ta biết ngươi cảm thấy nhàm chán, yên tâm, kế tiếp phụ vương nhất định sẽ không làm cho ngươi thất vọng, ban cho ngươi một lễ vật rất vừa lòng. Người đâu! Mang Mathao Nijiru lên.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 8: Công Chúa Mathao Nijiru.

“Truyền.....Mathao Nijiru !!!”

“Truyền.....Mathao Nijiru!!!”

“Truyền.....Mathao Nijiru!!!!!!”

Tên lính kêu lên ba lần, trong đại sảnh mọi người đều ngẩn cổ lên, kiễng chân mà nhìn ra, nhưng cửa vẫn không thấy người nào xuất hiện. Lại một lát sau, chợt nghe từ xa có tiếng lính thô bạo nói: “Nhanh lên, đã là tù binh còn bày đặt tỏ ra kiêu ngạo....”

Lúc này giữa đại điện bắt đầu nhỏ giọng nghị luận. Lần này trên mặt Bifitu cũng xuất hiện một tia mê hoặc cùng khó hiểu. Chỉ có Seti vẫn mang theo một ánh mắt giảo hoạt tươi cười.

Lại một lát sau, rốt cục cũng nghe được âm thanh của một đội người đang chậm rãi tiến vào bên trong. Thình thoảng còn truyền lại tiếng binh lính nhỏ giọng thúc giục.

Đội ngũ rốt cục cũng bước vào đại sảnh, dẫn đầu là một nữ nhân, tiếp đó là toàn trường sứ giả, đại thần, hoàng tử. Toàn bộ đều hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó không khỏi nhỏ giọng tán thưởng.

Nữ nhân cầm đầu kia, không cần giới thiệu nhất định là “Lễ vật” trong miệng của Seti. Nàng có mái tóc đen thẳng tắp dài ngang lưng, có hai con mắt màu đen lấp lánh, đôi môi đỏ tươi vô cùng tinh xảo. Đó là một loại mỹ lệ, tuy rằng không thoa son, không đánh phấn, nhưng lại là một mỹ nữ vô cùng thoát tục khiến hai mắt của mọi người cũng không rời khỏi người cô.

Ngài Vi xen lẫn trong đám người cũng đã bị nữ tử xinh đẹp này hấp dẫn. Xem số lượng tùy tùng đằng sau thì hẳn nàng chính là hoàng thân quốc thích. Nhưng nếu chú ý nhìn vào thì đa số người ở đây đều mặc quần áo rách nát, chật vật không chịu nổi, thậm chí còn mang theo nhiều vết thương! Trên mặt mỗi người đều mang theo vài phần tức giận, bất mãn mà không dám nói gì. Ngài Vi cùng mọi người đều rất tò mò đến thân phận của Mathao Nijiru là như thế nào?

“Công chúa Mathao Nijiru, hoan nghênh đã đến Ai Cập” Seti đắc ý cười.

Mathao Nijiru cầm đầu đám người nghe được thanh âm của Hoàng đế Ai Cập thì chậm rãi ngẩng đầu lên, khinh thường nói ra một câu: “Giết ta đi”

Seti cười ha ha, sắc mặt lập tức chuyển sang âm lãnh, vẫn như cũ mà phán: “Giết ngươi? Ngươi tưởng ta sẽ không dám giết ngươi?”

Mathao Nijiru kinh ngạc nhìn Seti, hơi rung mình một cái.

Seti đệ nhất lấy một hình nhân chế tác rất khéo léo bên người, đưa ngang ngực mình, sau một lúc lâu thì nhẹ nhàng buông hình nhân ra khiến nó liền rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh. Hoa văn tinh tế trên mặt cùng bảo thạch trong giấy lát liền vỡ nát, văng ra tứ phía ở dưới chân của Mathao Nijiru.

“Giết ngươi với hủy hoại hình nhân này có gì khác nhau?”

Ngài Vi ngơ ngác nhìn một màn, thật giống như đang nhìn phim truyền hình cung đình cổ đại, cái loại này nào là hung ác, tàn bạo vô tình tất cả đều có. Một tia rét lạnh theo đáy lòng dần dần dâng lên. Chả trách Bifitu đối với tất cả mọi chuyện đều bình thản như vậy, có phụ thân hung ác như vậy thì con đương nhiên cũng sẽ có ảnh hưởng về thể xác lẫn tinh thần. Cô lại nhìn Bifitu, quả nhiên không có một tia biểu tình nào, lại nhìn xung quanh mình, tất cả đại thần, hoàng tử đều vô cùng sợ hãi. Lại quay đầu nhìn đi, Mathao Nijiru trên mặt đã không còn huyết sắc, nàng chính là đang cắn chặt môi, cố đứng cho vững để tránh thân thể mình ngã xuống.

Seti lạnh lùng nhìn lướt qua Mathao Nijiru, lại chuyển hướng đến Bifit, mở miệng nói: “Vương nhi, đây là lễ vật ta tặng cho con”

Tâm Ngài Vi hung hăng co rút nhanh một chút.

“Vương nhi, để ta giới thiệu về vị công chúa này một chút. Nàng chính là công chúa thứ mười bảy của Vương quốc Hittite- Mathao Nijiru”

Lần này Bifitu rốt cục cũng đã xảy ra một chút biến hóa: “Công chúa thứ mười bảy.....Theo lời đồn thì đó là công chúa được quốc vương Hittite sủng ái nhất, lại là công chúa của địch quốc, vậy sao giờ...”

“Ha ha ha!” Seti phi thường đắc ý cười:

“Mathao Nijiru quá bốc đồng a~, chạy tới thủ phủ ở biên giới để tránh hôn sự do phụ thân sắp đặt, kết quả là bị cuốn vào chiến tranh của chúng ta, bị bắt giữ trở về”

“Nha, như vậy chắc phụ vương phải thập phần mưu trí...” Bifitu dán lại bên tai Seti nói nhỏ “Có thể coi nàng là quân cờ để cùng Hittite đàm phán, yêu cầu đổi lấy thành trì. Quốc vương Hittite sủng ái công chúa thứ mười bảy như vậy sẽ nhất định đồng ý”

Seti cười cười, nhẹ nhàng nói với Bifitu.

“Không cần loại mua bán nhỏ này, một hai thành trì nhỏ nhỏ này căn bản ta không có để trong mắt. Huống hồ, khi đem công chúa trở về thì Hittite có thể phát động chiến tranh ở biên giới, xé bỏ điều ước, đoạt lại lãnh thổ....Nhưng mà...” Ánh mắt Seti xuất hiện một chút dã tâm “Hittite sớm muộn gì cũng là lãnh thổ của Ai Cập chúng ta, ta sẽ đem thiên quân vạn mã san bằng thủ đô bọn chúng, đưa bọn chúng đạp dưới chân. Đến lúc đó vài cái công chúa này thì tính là cái gì, vài cái thành trì kia thì tính là cái gì”

Tất cả sứ giả đều bàn tán nghị luận, cũng vì lời nói muốn xâm lược của Seti đê nhất khiến cho mọi người đều cảm thấy kinh ngạc. Phần đông ở đây đều là sứ giả nước ngoài, tuyên bố như vậy thật nghi ngờ là một lời điều võ dương oai. Nhưng mà về phương diện khác, thì trên mặt tất cả thần tử Ai Cập đều hưng phấn mà đỏ lên.

Chiến tướng Tây Mạn run rẩy đứng lên, gươm cao ly rượu trong tay, Ngải Vi một khắc trước thực lo lắng thì bây giờ vì nghe tiếng hân vô cùng hưng phấn mà sém ngã trên đất: “Bệ hạ vạn tuế! Ai Cập vạn tuế!”

Chung thần cũng thừa nước mà đứng lên theo Tây Mạn mà tung hô, hướng Seti đê nhất mà chúc phúc. Nhóm người sứ giả mặc dù trên mặt mang theo vài phần bất mãn nhưng cũng đành phải hòa theo mà kính rượu. Nhưng cảm xúc bất mãn vẫn đi theo giọng nói lan tỏa khắp nơi.

“Hoàng đế Ai Cập thật cuồng vọng...”

“Ai Cập thật sự cuồng đại thực làm cho người ta phải đau đầu a~...Cho dù thực lực quân sự của Ai Cập có bao nhiêu cường đại thì việc giao tiếp bên ngoài cũng nên chú trọng một ít lễ tiết đi...”

“Đến tột cùng nên hướng Ai Cập giao lưu, hay nên hướng sang Hittite đây?”

Bifitu cùng Ngải Vi đều cảm nhận được sự xao động của các xứ giả. Tuy cùng tài năng quân sự với phụ thân nhưng ở phương diện giao tiếp chính sự thì hân cảm nhận được việc Seti đê nhất làm giường như có điểm bất ổn, mà lão thần Tây Mạn lúc này lại thổi gió châm ngòi khiến hân cảm thấy vô cùng bất mãn. Bây giờ hân do dự có nên cho một cái lý do hợp lý để hòa giải thời điểm này hay không, nhưng công chúa bị bắt làm tù binh lại mở miệng lúc này.

“Quốc Vương Ai Cập thật ngu xuẩn, có lẽ trước khi ta chết thì người cũng tự đào mồ chôn cho mình vì chính sự cuồng vọng của người a~”

Ngải Vi nhẹ nhàng lắc đầu, cô công chúa xinh đẹp này quả thật là thông minh. Nhưng trong tình huống này lại nói ra những lời như vậy thì thật là muốn đi tìm cái chết. Theo như phản ứng lúc này thì bây giờ nàng ta mới thực sự cảm thấy sợ hãi...Có lẽ là ở trong cung được nuông chiều từ bé nên mặc kệ trước mặt là tình huống gì đều có thể nói ra mà không cần suy nghĩ trước.

Quả nhiên như suy nghĩ của Ngải Vi, không biết trời cao đất rộng mà nói ra lời này đúng là phi thường a~. Nhóm sứ giả bây giờ không nói gì mà chỉ chờ xem kịch vui, các đại thần chợt cảm thấy không khí dâng trào, mà Seti đê nhất trên mặt lại lạnh lẽo giống như bình thường.

Bifitu âm thầm thở ra một hơi, Seti đê nhất bên miệng lại dần dần hiện ra một tia cười. Tuy rằng tuổi tác đã cao, nhưng mà đôi mắt có thần vẫn thả ra những quang mang kì dị. Đó chính là một chút lãnh khốc, một chút huyết tính cùng với một chút cười nhạo mang theo vài phần tà ác.

“Mathao Nijiru, hiện tại bốn vương sẽ không giết người. Bốn Vương muốn người khuất phục làm Phi tử của Vương nhi, cũng vĩnh viễn không cho người đang phạm. Cho người nhận lấy ô nhục- xưng là công chúa xinh đẹp thứ mười bảy lại chỉ có thể làm tiểu thiếp cho Vương tử Ai Cập, hơn nữa còn là bỏ trốn khỏi hôn sự do phụ vương chỉ định mà tự nguyện đi đến Ai Cập!”

Khuôn mặt Mathao Nijiru vốn không có huyết sắc giờ lại càng thêm trắng bệch. Có thể đối với một người bình thường mà nói thì xử lý như vậy lại là một niềm vui, ít nhất là không phải lo cơm áo. Nhưng nàng từ nhỏ đã được sủng ái nay bị Seti xử trí như vậy lại cảm thấy nhục nhã vô cùng, hơn nữa lại còn là công cụ uy hiếp chính trị nữa. Nếu tin tức này truyền đến Hittite, nàng có lẽ cả đời không dám quay về đất nước, cũng sẽ bị thần dân Vương quốc Hittite nhà nhà phi nhổ. Tuy rằng tất cả đều không phải sự thật nhưng là lời đã truyền đi thường dễ khiến người ta hiểu lầm. Nàng đúng là không còn mặt mũi...

Nàng cắn chặt môi, hai mắt trống rỗng nhìn chằm chằm Seti đê nhất.

Mà Seti đê nhất lại nhẹ nhàng nói: “Vương nhi, người còn không mau đem tiểu thiếp hồi cung”

Nhưng mà lúc này, hân thân là Hoàng tử được Seti sủng ái nhất, đại nhiếp chính vương tử Ai Cập, tương lai là Pharaon lại không biết nguyên nhân vì

sao mà do dự.

Ở một hướng khác, Ngài Vi xa xa nhìn Bifitu, tay phải gặt gao nắm túi vải bên hông. Bên trong túi, chiếc vòng tay hoàng kim hình xà đang lẳng lẳng nằm đó...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 9: Trở Lại Tương Lai.

Tối nay dân chúng thành Thebes phá lệ hưng phấn, từng nhà đều đốt đuốc chúc mừng, Thebes lúc này nghiễm nhiên đã biến thành một cây đuốc thấp sáng cả bầu trời, tràn đầy tiếng reo hò, hoan ca. Bây giờ không phải chỉ có chúc mừng việc sông Nile dâng cao như trước mà còn là vì Seti đệ nhất thân chinh đánh đế quốc Hittite đã đạt được thắng lợi. Cũng nghe đồn Công chúa thứ mười bảy của đế quốc Hittite cũng đã rơi vào tay Seti đệ nhất, sắp trở thành phi tử của Vương tử Pharaong.

Do nhân dân truyền tụng vị công chúa thứ mười bảy mỹ mạo nên có chút nhận thức trước được việc đem nàng thành phi tử. Bởi vậy nhân dân lại nhảy nhót, hy vọng cho Ai Cập vĩnh tồn, cái này chính là vui mừng đến điên cuồng mà Ngài Vi từng đã đề cập ở bài luận văn trước. Cái gọi là sủng ái Quốc Vương mà mù quáng a~!. Loại này cũng tương đương với việc sủng ái của thế giới tâm linh.

Nhưng mà lúc này, nhóm quan lại, sứ giả trong hoàng cung Thebes đang ăn mừng. Nhóm này tuy sủng ái quân chủ nhưng không có giống dân chúng mang theo điên cuồng vui sướng mà ngược lại là một loại không khí tự do điệu kì ở bên trong.

Seti đệ nhất tuyên bố Mathao Nijiru đã chính thức trở thành phi tử của Bifitu, nhóm quân thần Ai Cập trên mặt không khỏi đắc ý tươi cười. Lại thấy mặt Bifitu lạnh lùng cho nên đành phải một hơi nuốt trở lại trong bụng, tất cả mọi người mở to mắt nín thở xem tình hình hiện tại phát triển như thế nào.

Bifitu không nói một câu, không nghe theo chỉ thị của phụ vương.

Sứ giả của các quốc gia đều thu hồi thanh âm thảo luận, hết sức chăm chú chờ xem mà chê cười vương thất Ai Cập. Seti đệ nhất chuyển đến hướng hân, ánh mắt mang theo một tia khó hiểu cùng vài phần tức giận.

Bifitu rốt cuộc là do dự cái gì đây? Ngài Vi đứng trong đám người nhìn hân. Nghe những cuộc đối thoại vừa rồi thì cô hiểu được Ai Cập đối với Hittite lúc này chắc chắn sẽ có lợi chứ không có hại. Tuy rằng Seti đệ nhất quả thật là không có ý định ngoại giao, nhưng đối với Công chúa địch quốc mà lấy cách này xử lý, cũng được xem là rất thông minh. Nếu vị Công chúa xinh đẹp kia yêu thương Bifitu thì như vậy có thể có được càng nhiều thông tin tình báo của Hittite, nếu bọn họ có con nôi dối như vậy chính là nỗi nhục lớn đối với vương quốc Hittite.

Bifitu, người rốt cuộc là đang do dự cái gì... Cô ở thời điểm này vô cùng lo lắng, đột nhiên phát hiện tầm mắt Bifitu lại một lần nữa quét về phía cô. Khi bốn mắt nhìn nhau thì trên mặt cô hơi xuất hiện một chút bi thương. Hân suy nghĩ cái gì đây? Có thể cưới được công chúa xinh đẹp như vậy thì hân sẽ rất nhanh sẽ quên đi mình vì đối với chính mình chỉ là nhất thời mê luyện đi~. Không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy trống rỗng, Ngài Vi nhẹ nhàng vỗ về cái túi đựng vòng đeo tay.

Lần này đi Ai Cập cô đại đúng là rất có thu hoạch, rốt cuộc có thể tận mắt chứng kiến cảnh vật bên ngoài như một giấc mơ, Xã hội nô lệ, sủng ái quân chủ, kiến trúc tôn giáo đều cổ quái. Nếu trở về có thể cùng anh Ngài Huyền mà giảng giải để khiến anh ấy mở rộng tầm mắt, ngay cả các bài luận văn đều có thể làm tốt a~... Cô nở nụ cười, nhưng trong lòng thủy chung không thể nhảy nhót vui mừng như trên mặt được.

Cô lại hướng đến ngấm gương mặt của hân.

Trên khuôn mặt anh tuần kia nhìn không tới một tia biểu tình. Cô muốn biết đáp án sẽ là cái gì. Đối với một đế vương cô đại mà nói, hôn nhân chính là một loại công cụ, nếu hôn nhân có thể mang lại quyền lực, tiền tài hoặc khí thế như vậy thì hôn nhân đó nhất định thành công, chính là đáng giá, chính là chính xác!

Bifitu chậm rãi đứng dậy.

Cô ngửa mặt lên trời thở một hơi dài, đưa tay lấy vòng tay trong túi ra lần nữa.

Bifitu vươn hai tay ý bảo mọi người ở đây im lặng và an vị.

Ngài Vi chậm rãi đưa tay trái lên trên ngực, trong tay nắm chặt chiếc vòng hoàng kim.

Bifitu rốt cuộc cũng mở miệng mà nói: “Mathao Nijiru, công chúa thứ mười bảy của Hittite từ nay sẽ trở thành phi tử của ta. Nếu người đối với Ai Cập làm việc bất chính thì ta định cho người chết không toàn thây”

Các đại thần ở đây giống như đứng dậy nhảy nhót mà hoan hô. Bifitu khí phách tuyên bố, trực tiếp đem chiếu cáo Ai Cập cường đại. Nhóm sứ giả ở đây cũng bởi giọng điệu ấy làm cho chấn động, bọn họ quyết định sẽ duy trì mối quan hệ tốt với Ai Cập.

Khác với mọi người, Mathao Nijiru cơ hồ muốn té xỉu trên mặt đất, bị thị nữ Ai Cập phụng mệnh Vương thượng đưa xuống phía dưới. Seti đệ nhất vừa lòng gật đầu, nâng tay lên: “Đem các tù binh cùng các quan Hittite còn lại vào đại lao, chờ mai xử tử. Các vị, tiếp tục lễ mừng!”

Không khí trong đại sảnh thân thiện lên một chút, xem trận xấu hổ vừa rồi giống như chưa hề tồn tại. Sứ giả, các đại thần đều kính rượu cho nhau. Lợi dụng sự hỗn loạn, Ngải Vi đưa vòng tay lên, lẳng lặng chờ đợi hào quang đem nàng cắn nuốt. Nhưng mà...

Qua một lúc lâu, cũng không có phát sinh chuyện gì! Trong lòng cô hiện lên một tia sợ hãi. Bây giờ trong lòng cô toàn bộ đều chỉ có một cái ý niệm trong đầu: Không trở về được...!

Lúc này Bifitu đang ngồi trên ghế, chán ngấy nhìn các đại thần mà nâng cốc chúc mừng. Trong lòng luôn luôn có một tia bất an mà không biết vì sao. Theo bản năng hần nhìn về đám người hỗn loạn phía dưới, vừa rồi hần cảm giác được giương như Nefertari đang nhìn chính mình, nhưng tại sao nàng lại có thể ở trong này được. Hần trong lòng tự hỏi, tầm mắt hần dừng lại trên người phù kín mặt, cái khăn che mặt che kín cả người Ngải Vi.

Toàn bộ đại sảnh đều ngập trong tiếng cười, mọi người đều cùng nhau nói chuyện, kính rượu, người kia vì sao lại đứng ở đó một mình? Bifiti không khỏi càng chú ý nhìn nàng. Một khắc sau, Ngải Vi cũng đang bắt lực ngẩng đầu lên nhìn về phía hần. Lúc này đây, Bifiti thấy được cặp mắt độc đáo màu nước biển của nàng.

“Không xong! Hần phát hiện!”

Ngải Vi trong lòng kêu không tốt, nhất thời sự bối rối đánh mất cả lí trí, cô lập tức xoay người chạy ra bên ngoài.

“Đáng chết! Tại sao nàng lại có thể ở trong này!” Bifiti âm thầm mắng một câu, cầm cái chén trong tay ném về phía Mentus đứng ở phía sau rồi rất nhanh đứng dậy đuổi theo.

Ngải Vi chạy mất mạng, ly khai đại sảnh, chạy tới nơi thừa thốt người. Do vậy quá dài làm cô khó có thể chạy nhanh mà lại cảm giác được Bifitu ở phía sau càng ngày càng đuổi tới gần, trên mặt vô cùng tức giận. Vì sao hần lại tức giận! Ngải Vi mang theo tia khó hiểu, theo bản năng mà có gắng đứng lên. Đột nhiên, chân lại dẫm vào làn váy phía dưới, cô không thể giữ thăng bằng liền vô lực mà ngã xuống.

“A...” Cô nhắm mắt hét lên, cô biết thể nào cũng ngã xuống nhưng đừng quá đau là tốt rồi nha.

Nhưng mà một lúc sau, thân thể cũng không như suy nghĩ của cô tiếp xúc với mặt đất lạnh như băng mà ngược lại rơi vào giữa cánh tay chắc khỏe ấm áp, ngay sau đó là một tiếng rống giận khiến cô muốn điếc cả tai: “Nefertari!!!!”

A a, cô bị bắt. Khuôn mặt cô vì khản trương mà nhắm lại, đợi một hồi lâu mới dám mở mắt ra, vọng lại là ánh mắt tràn đầy tức giận của Bifitu.

“Nefertari! Vì sao không thành thật đứng ở tấm cung!”

Ngải Vi nhỏ giọng, chậm chạp nói: “Không phải người nói ta có thể đi xem hiến tế sao...”

Bifitu nhất thời nghẹn lại, giống như hần lòi cô lên trên dân hiến tế vậy. ... “Lại còn cãi nữa! Sau hiến tế tại sao người không về tấm cung mà ngược lại còn ngu ngốc chạy loạn!!”

“Người cũng không nói ta nhất định không được tới...” Thanh âm càng ngày càng nhỏ.

“Người vì sao lại cãi trằng để cho ta không phát hiện!!!”

“Ta không muốn vì diện mạo của ta mà khiến cho mọi người xôn xao... Vệ binh của Seti đệ nhất cũng sẽ không cho ta vào xem a~...”

Thanh âm tuy nhỏ nhưng lại lọt vào tai hần... Nàng nói rất đúng, tất cả đều ổn, vì vậy tại sao chính mình lại nổi trận lôi đình, giận giữ ở đây! Chẳng lẽ là... Bởi vì không muốn cho nàng biết mình nạp phi tử, không muốn làm cho nàng khổ sở, không muốn làm cho nàng rời bỏ hần...

“Cho nên... Người đều thấy được” Hần thừa nói.

“A, thấy được, công chúa Hittite thực sự rất đẹp nha. Chúc mừng người” Ngải Vi nhẹ nhàng tươi cười.

“Người không có... Một chút khó chịu sao?”

“Không có a.”

“Không có dù chỉ một chút...? Người không hy vọng ta sẽ không thú nàng sao?”

“Người nạp Phi tử vì đất nước, làm như vậy rất đúng a.”

“Chẳng lẽ người không thể quan tâm ta một chút được sao!” Bifitu rốt cục ức chế mà trong lòng tức giận, hét lớn, cầm khuôn mặt Ngải Vi, bắt buộc cô phải nhìn hần.

Ngài Vi nhìn hần, gần từng tiếng nói “Ta không có khả năng đối với loại người như ngươi phát sinh tình cảm, ta đến từ một nơi mà các ngươi không đủ sức tưởng tượng, chúng ta vốn không nên phát sinh chuyện gì cả, hướng hồ trong lòng ta...”

“Đủ rồi! Cảm miệng!” Bifitu rút cuộc cũng mất đi sự bình tĩnh thường ngày, cuồng loạn lắc đầu. Cái lời nói vô tình đáng sợ này thực muốn đem ttaam tư hần mà xé nát.

“Nefertari, ngươi vì sao tàn nhẫn như vậy! Ngươi muốn cái gì ta đều có thể cho ngươi hết tất cả! Ngươi có thể hay không không cần tàn nhẫn với ta như vậy!”

Chẳng lẽ hần nghĩ mình chỉ là vì vật chất hay sao. Ngài Vi nhẹ nhàng thở dài. Không thể phủ nhận, cô nghĩ chính mình đối với hần đã động tâm. Nhưng mà hai người lại ở hai khoảng thời gian khác nhau. Ở lễ hiến tế, cô đã muốn nhận thức đầy đủ được điểm này. Cô nghĩ đến chiếc vòng tay, quyết định đem tình cảm của mình đối với hần chôn chặt lại, đem đoạn tình cảm vớ vẩn này vĩnh viễn quên đi trong trí nhớ.

“Ta...”

“Cái gì?” Bifitu gắt gao ôm lấy Ngài Vi, hai mắt khẩn trương nhìn cô chăm chăm.

“Nefertari, ngươi muốn cái gì! Nefertari, ngươi muốn cái gì!”

Nhưng mà lời nói kế tiếp làm cho hần hoàn toàn lâm vào tuyệt vọng.

“Ta... Muốn về nhà”

“Ngươi... Vẫn là muốn rời xa ta? Vì sao? Vì Mathao Nijiru sao? Đây chỉ là cuộc hôn nhân chính trị, ta có thể đem nàng ta đẩy vào lãnh cung, vĩnh viễn không nhìn nàng! Nefertari, ta chỉ đề ý ngươi, ngươi ở lại bên cạnh ta đi” Vương tử trẻ tuổi bối rối lên.

Tuy rằng Nefertari bây giờ đang ở trong lòng nhưng mà hần lại cảm thấy nàng tùy thời mà có thể biến mất vậy, sự bất an chậm rãi ăn mòn tâm hần, khiến hai tay càng tăng thêm lực đạo mà ôm chặt. Hần luôn luôn bình tĩnh nhưng bây giờ lại khó có thể khống chế được tâm tình sợ hãi. Chỉ cần nàng có thể ở lại bên hần....Như vậy, hần có bị như thế nào cũng chịu.

Ngài Vi lắc lắc đầu. Vì đất nước suy nghĩ, về sau hần có thể lấy thêm Mathao Nijiru thứ 2 rồi thứ 3, chẳng lẽ toàn bộ đều ném vào lãnh cung hay sao? Nếu vì cũng cố chính quyền quốc gia mà cưới thì làm sao đây? Hướng hồ, người kiêu ngạo như cô mặc kệ là dưới tình huống gì cũng không muốn chia sẻ nam nhân mình yêu cho người khác. Cho dù người kia là anh Ngài Huyền, nếu hần kết hôn... Như vậy đều giống nhau, chỉ có thể quên hần.

Lòng tự tôn của cô quyết không cho phép, hướng chi cô đối với nam nhân này chưa bằng một phần nghìn tình cảm của cô đối với anh Ngài Huyền.

“Nefertari!” Bifitu nói nhỏ. Hần chưa từng có e ngại như vậy, bởi vì không biết tình cảm nào đó mà e ngại.

Ngài Vi nắm chiếc vòng trong tay, khe khẽ thở dài... Tuy rằng là như thế nhưng cô làm thế nào mới có thể trở về hiện đại đây.

Đột nhiên, mắt con rắn làm bằng đá ruby bắt đầu phát ra ánh sáng kì dị.

Ngài Vi kinh ngạc nhìn chăm chăm nó. Cái loại ánh sáng này vô cùng quen thuộc, chẳng lẽ...?

Bifitu đột nhiên cảm thấy Nefertari trong cánh tay của mình đang dần nhẹ đi, lại cảm thấy không khí không giống như bình thường. Hần chú ý tới vòng tay đang tỏa sáng bên tay trái của Ngài Vi, bản năng nói cho hần biết, cái vòng kia sẽ mang Nefertari đi! Hần vội vàng đi đến muốn kéo cái vòng tay mà hần đưa cho nàng ra. Nhưng mà vào thời điểm chính mình chạm đến cái vòng tay thì lại giống như đụng vào không khí.

“Nefertari?!”

Hào quang dần dần lớn lên, ôn nhu bao lấy thân thể Ngài Vi. Hào quang phát ra ánh sáng chói mắt che mất tầm nhìn của Bifitu, hần chỉ có thể thất thanh kêu to: “Nefertari! Đây là chuyện gì?! Ngươi không được biến mất! Nefertari!!!”

Mà lúc này, Ngài Vi cảm thấy được một loại ấm áp bao quanh, tâm tình vì thế mà phá lệ thả lỏng. Thanh âm của Bifitu càng ngày càng nhỏ, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ...

Nếu tất cả chỉ là một giấc mơ bình thường, khi tỉnh lại chắc chắn sẽ không có cảm giác.

Cuối cùng Ngài Vi cũng dần mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 10: Ngải Vi Và Ngải Huyền.

Ngải Vi trước lúc mười lăm tuổi cũng không biết thân thể mình tốt cùng là sao.

Khi bắt đầu có ý thức thì Ngải Vi đã ở cùng với mẹ cho đến tận bây giờ. Trong căn phòng trống trơn cũng chỉ có hai mẹ con làm bạn với nhau. Mẹ Ngải Vi chính là một mỹ nhân Phương Đông cổ điển, tóc dài thẳng tắp, làn da trắng nõn, dáng người nhỏ nhắn yêu kiều. Ngải Vi chính là kẻ thừa nét đẹp của mẹ, nhưng mà cô lại có đôi mắt màu xanh biển, ám chỉ việc thân thể của cô còn có ẩn tình khác.

Ngải Vi cũng đã từng hỏi mẹ tại sao tướng mạo của mình lại khác như vậy, nhưng mà người mẹ xinh đẹp vẫn chỉ ôn nhu tươi cười mà lảng tránh vấn đề của cô.

Thời điểm học tiểu học, mấy đứa con trai trong lớp thường nhìn tóc cô, lại dùng lời nói ác ý kêu cô là: “Con nhóc, con nhóc ~”

Lúc nào cũng như vậy, Ngải Vi cũng không biết tức giận là như thế nào. Đến lúc học Trung học, tướng mạo của cô càng ngày càng xinh đẹp, mà ý nghĩ cùng trí tuệ của cô khiến cô luôn luôn đạt vị trí thứ nhất trong các kì thi cuối cấp, nên có một số nữ sinh đối với cô nảy sinh ra lòng đố kị mà thì thầm to nhỏ ở phía sau lưng, nói mẹ Ngải Vi đã kết hôn nhưng lại quyến rũ người khác sau đó sinh ra Ngải Vi, vì vậy nên mới không biết cha của Ngải Vi là ai.

Chính sự việc đó đã chọc giận Ngải Vi, chính mắt nhìn thấy người khởi xướng lời đồn ở sau lưng, cô tựa như một con hổ nhỏ bị chọc giận, mất đi lý trí liền nhắm về phía cái miệng của vài nữ sinh kia mà đánh.

Lúc mẹ của Ngải Vi nhận được điện thoại của Thầy giáo liền vội vội vàng vàng đến trường, liền thấy đứa con gái xinh đẹp của mình tóc tai hỗn loạn, khuôn mặt hung ác đứng một bên, bên còn lại là một vài nữ sinh đang ôm mặt khóc lớn. Khuôn mặt xinh đẹp rực rỡ cũng xuất hiện một tia khó hiểu nhìn con gái: “Đây là làm sao vậy? Vi Vi, con không sao chứ?”

“Bọn họ nói xấu mẹ, cho nên con mới cùng bọn họ đánh nhau” Ngải Vi giống như vẫn chưa nguôi cơn tức, căm phẫn nhìn mẹ mà nói.

Mẹ Ngải Vi khó xử nhưng lại lộ ra một tia cười tao nhã, vài nữ sinh đang khóc lóc đứng một bên cũng bị tia cười này hấp dẫn. Bà đành chuyển hướng nhìn về phía những nữ sinh kia khiến chúng sợ hãi nhìn bà, sợ bà quở trách nhưng mà bà lại hơi hơi khom người, nhẹ nhàng mà nói: “Thật sự là rất xin lỗi...” Những nữ sinh kia khuôn mặt liền ửng đỏ, ngay cả khóc cũng quên. Bà lại nhìn chăm chăm thầy giáo, sau khi được sự đồng ý liền kéo Ngải Vi bước ra ngoài.

“Mẹ, tại sao mẹ lại hướng bọn họ mà xin lỗi? Bọn họ dám nói xấu mẹ à!” Bà lôi kéo Ngải Vi vừa đi ra cổng trường, mà con gái mười bốn tuổi lại bắt nắn thập phần khó hiểu kêu to. Mà bà cũng chỉ hơi hơi cười, nhẹ nhàng giúp Ngải Vi sửa sang lại đầu tóc.

“Bởi vì không cần cùng bọn họ so đo, đúng không? Vi Vi, mặc kệ là chuyện gì, đều phải bảo trì phong độ cùng tao nhã của mình”

Về sau, những tin đồn không tốt về mẹ cô trong trường học cũng trong một đêm mà biến mất, nhưng lời ca ngợi về khí chất tao nhã, hào phóng của mẹ cô thì càng ngày càng được tăng lên. Ngải Vi lúc đó còn nhỏ liền nhớ kỹ thật sâu, có lẽ đối phó với những loại sự tình như thế thì nên xuất phát từ trí tuệ đó là khí chất cao quý, sự tha thứ sẽ có hiệu quả hơn là dùng vũ lực. Hơn nữa đối với phụ nữ mà nói thì nó rất tốt.

Cô cố gắng học tập mẹ để trở thành một phụ nữ có trí tuệ, nhưng mà mẹ lại không cho cô nhiều cơ hội lắm. Lúc cô mười lăm tuổi trong buổi trời đông giá rét, tuy mẹ cô ngã xuống trên giường bệnh, do bị bệnh tim nhưng mẹ cô vẫn thủy chung mang theo nụ cười ôn nhu mà ra đi.

“Mẹ! Mẹ! Mẹ không cần ngủ như vậy, mẹ phải ở cùng con à! Nếu mẹ đi rồi, Ngải Vi phải làm sao bây giờ?” Con người màu xanh lam to tròn của Ngải Vi tràn đầy nước mắt, trong lúc bối rối bất lực không biết phải làm cái gì.

Mẹ cô chỉ có thể mang theo khuôn mặt tái nhợt tươi cười: “Vi Vi, về sau con phải sống thật kiên cường à!”

“Con không cần kiên cường, con muốn mẹ ở cùng con” Ngải Vi kêu lên, nhưng cuối cùng cũng chỉ tuyệt vọng ôm nỗi đau thương vào trong.

Mẹ cô cũng không kịp an ủi con gái, bà nâng cánh tay gầy yếu trắng nõn lên, muốn nhẹ nhàng vuốt ve tóc Ngải Vi một chút nhưng mà còn chưa đụng đến cô thì tim bà đã mãi mãi không đập nữa.

“Không cần! Mẹ!” Ngải Vi tâm tê phế liệt khóc, nhưng mà hai mắt xinh đẹp kia vẫn không hề nhúc nhích.

Đến cuối cùng, vẫn mãi mãi không biết được cha của Ngải Vi là ai.

Cuối cùng, Ngải Vi dùng gia sản của mẹ để lại sống được nửa năm.

Sau đó, một gã tự xưng là hầu tước Modly ở Anh Quốc gọi điện thoại tới. Lúc này, Ngải Vi mới biết cha của mình chính là một người Anh Quốc, hơn nữa còn là một quý tộc nhiều tiền. Cô trong lòng dấy lên một tia lửa giận, cô không thể tha thứ khi mẹ qua đời mà người gọi là cha này lại hoàn toàn không biết gì. Nhưng mà hầu tước tuổi tác đã cao nhưng chưa bao giờ buông tha cho cô, mỗi lần đều thành khẩn. Cuối cùng, khi hầu tước năm lần bảy lượt cầu xin, Ngải Vi rốt cuộc mới cho hắn một cơ hội gặp mặt, sau khi chứng minh, lần này gặp mặt thật là chính xác. Thời điểm cô biết về thân thể của chính mình, thì ra chính mình là một đứa con riêng, nhưng mà cô cảm giác được, hầu tước tóc trắng trước mặt chính là thật lòng yêu mẹ mình. Là do mẹ mình lựa chọn cuộc sống độc lập.

Ở trong lòng Ngải Vi, hình tượng mẹ lại một lần nữa cao lớn thêm, đó là một cái vì tự tôn cùng tự do, đem tình cảm đặt ở đáy lòng dù không thỏa hiệp

với tinh thần. Lâu dần, Ngải Vi dần dần xác định hướng đi của mình là độc lập, tự chủ, dựa vào thực lực của mình để mà sinh sống. Năm ấy cô mười bảy tuổi, cũng đã chứng minh được sự tin nghiệm của chính mình, hơn nữa còn đạt được thành quả tương đương. Cô ở phương diện Kinh tế học được trời cho năng lực tư duy Logic, tất cả đều để an ủi người mẹ linh thiêng ở trên trời.

Hầu tước Modly đối với Ngải Vi càng ngày càng thêm chiều chuộng. Không chỉ bởi cô xinh đẹp cùng trí tuệ xuất chúng mà là muốn mượn có như vậy để đối tốt với cô, để đền bù lại khoảng thời gian mười lăm năm qua không thể quan tâm đến hai mẹ con. Vô luận Ngải Vi muốn Vương miện Nữ hoàng Anh quốc hay nhà bảo tàng lớn chứa các đồ trân quý hoặc du thuyền xa hoa nhất Anh quốc thì chỉ cần cô mở miệng, Hầu tước Modly sẽ không từ thủ đoạn mà lấy cho cô.

Nhưng Ngải Vi không phải là một người được chiều chuộng rồi sinh ra kiêu ngạo. Cô yên lặng cự tuyệt tất cả lòng tốt của cha, dốc lòng vào nghiên cứu Kinh tế học vĩ mô cùng Kinh tế sử học. Cứ như vậy, ngược lại làm cho hầu tước Modly lại càng thích cô, thậm chí còn đưa tới ra mắt con cháu.

Vi gia sản lớn sau lưng, khiến tất cả con cái chia nhóm phân tranh. Thế gia hầu tước Modly bày đặt đủ âm mưu để ám sát, mưu hại, làm đủ mọi chuyện đen tối. Tuy rằng trong lòng Ngải Vi hoàn toàn không quan tâm đến việc này nhưng vì cô cùng anh Ngải Huyền lại là con riêng được hầu tước sủng ái nhất nên sớm cũng đã trở thành cái đinh trong mắt mọi người. Cả hai đều là con riêng, nhưng thật ra cùng chung mối thù, che chở cho nhau khiến nhà hầu tước chẳng những không thể thực hiện được âm mưu mà ngược lại còn làm cho những người mang ác ý càng ngày càng đau khổ.

“Tuy rằng bọn họ vô tình gây hại nhưng mà cũng không thể để mình bị coi thường như vậy được” Lúc tổ giác bác họ làm giao dịch phi pháp nên bị bắt vào nhà giam, Ngải Vi bất đắc dĩ nói. Ngải Huyền chính là cười khổ một chút, vuốt ve mái tóc màu vàng của cô.

Ngải Vi cùng Ngải Huyền cảm tình rất tốt. Ở trong mắt người khác, hai người là tình cảm anh em tốt, nhưng đối với Ngải Vi mà nói, Ngải Huyền càng thêm đặc biệt. Đối với cô, anh là người thân nhất trên đời. Không chỉ vì hai người là anh em cùng cha cùng mẹ mà là trong lòng Ngải Vi, đối với Ngải Huyền thủy chung có một loại gọi là tình yêu.

Ngải Huyền là một người rất có sức hấp dẫn đối với con gái.

Nếu sinh ra trước vài thế kỷ, hẳn tất nhiên sẽ là ngôi sao chói mắt nhất trong lễ hội cung đình. Sẽ giống như Hoa Hò Điệp bị vô số tiểu thư vây quanh, tất cả đều bị sự tạo nhã của hắn mê luyến. Đến bây giờ, tuy rằng không có lễ hội cung đình nhưng tiểu thư gia tộc giàu có cũng bị hắn mê luyến, hơn nữa còn là nhiều dạng người. Từ các cô gái hai mươi tuổi hay các quý bà quyền thế, tất cả đều rất ưu ái hắn. Nhưng mà hắn trẻ tuổi khi vừa mới học xong liền chạy thật xa nơi này.

Tuy rằng có quốc tịch Anh nhưng mà hắn lại có mái tóc đen, tóc mái dài che cái trán. Nếu thời điểm hắn đang nói mà lấy tay nhẹ nhàng vuốt ra thì có thể nhìn thấy cặp mắt màu xanh nước biển, để lộ một tia sáng ôn nhu. Đây chính là huyết thống Phương Đông khiến hắn càng đẹp hơn so với con gái, làm cho bên người hắn càng ngày càng thêm vô số con gái theo đuổi. Mà thẳng bạn thân của hắn cũng vì vậy mà hay nói giỡn: “Huyền, nếu cậu là con gái thì tớ thật sự sẽ điên cuồng theo đuổi cậu!”

Mà năm ấy Ngải Huyền hai mươi sáu tuổi có thể tham gia vũ hội của các đại quý tộc ở Luân Đôn hay các loại tiệc xã giao nhưng không phải vì tướng mạo của hắn, mà là phía sau hắn có tập đoàn Ngải thị hùng mạnh. Hắn không dùng tài sản của cha mà dùng của chính mình mà làm lên tất cả, vài năm sau Ngải Huyền đã bằng chính hai bàn tay của mình thành lập một công ty buôn bán trong thế giới. Do đó cũng được cha tin nghiệm, đem sát nhập sản nghiệp cùng nhau tiến hành hình thành tập đoàn Ngải Thị (vì mẹ của Ngải Vi là họ Ngải).

Có được thành quả như vậy làm cho người ta ghen tỵ, bên ngoài lại làm cho người ta hoa mắt, nói chung trên con đường xây dựng sự nghiệp của Ngải Huyền chính là rất thuận buồn xuôi gió. Nhưng hắn lại đối với con gái thủy chung cũng không xa không gần—đó chỉ là sự khách sáo mà thôi. Ngải Huyền đối với tất cả mọi người đều rất ôn nhu, nhưng nếu muốn có một người phụ nữ trở thành “Người đặc biệt nhất” bên hắn thì thực là khó có thể tưởng tượng được.

Thời điểm Ngải Vi gần mười lăm tuổi xuất hiện trước mắt hắn, hắn cảm thấy chính mình như phát điên. Trí tuệ của cô, sự xinh đẹp của cô hay tính tình cô quá linh tinh của cô khiến cho tâm hắn động dậy. Hắn cơ hồ lập tức muốn cùng cô gái này kết giao nhiều hơn, càng hiểu biết nhiều hơn về cô và chờ cô lớn lên!

Nhưng mà khi cả hai người cùng bước vào cổng nhà hầu tước. Thời điểm hầu tước Modly hiền lành giới thiệu Ngải Huyền với tất cả mọi người, hắn chỉ có thể tuyệt vọng thừa nhận, cô dĩ nhiên là cùng huyết thống với hắn, là em gái cùng cha cùng mẹ.

Nếu như không thể cùng người mình thích sống một chỗ thì cưới ai đều giống nhau đi. Sau khi thận trọng suy nghĩ, Ngải Huyền lựa chọn Mina trở thành vị hôn thê của mình. Nhưng mà ngay cả như vậy, với hắn mà nói thì Mina cũng chỉ là một đứa con gái bình thường mà thôi. Hắn chỉ quan tâm đến bối cảnh cường đại của gia đình cô, khiến hắn có thể phát triển thêm việc kinh doanh buôn bán của chính mình.

Còn về phần Ngải Vi....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 11

Vi Vi?

Vi Vi mau mở mắt!...

Vi Vi...

Ngài Vi cảm nhận được một bàn tay đang vuốt ve một cách dịu dàng trên mặt cô. Kèm theo đó là mùi xì gà quen thuộc khiến cô dần dần thanh tỉnh. Cô mở mắt...

Nơi này là...?

“Vi Vi!”

“Huyền.....Anh? Cha?”

Bây giờ trước mắt của Ngài Vi là cha cô- hầu tước Modly cùng với anh Ngài Huyền.

“Anh! Cha! Con...con đã trở về!?” Ngài Vi hưng phấn muốn ngồi dậy nhưng lại bị Ngài Huyền kéo nằm xuống giường.

“Nằm cho tốt, thân thể của em còn đang rất suy yếu” Ngừ khí dị thường lạnh như băng khiến Ngài Vi phải nhìn Ngài Huyền vài lần, đây chính là anh Ngài Huyền sao? Trong ấn tượng, anh Ngài Huyền quần áo luôn luôn chỉnh tề, lại có mùi nước hoa dễ chịu, râu ria được cạo sạch sẽ lại luôn mang theo nụ cười ôn nhu. Nhưng mà bây giờ, trước mắt của cô là một anh Ngài Huyền hoàn toàn khác, trong ánh mắt giường như có tơ máu, trên cái cằm vốn sạch sẽ bây giờ đã mọc rất nhiều râu lởm chởm, áo sơ mi thắt nút lung tung, trên người lại tỏa ra mùi đặc hơn cả yên thảo (hoa yên thảo có mùi benzen) rất khó chịu.

Ngài Vi muốn mở miệng hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà không đợi cô mở miệng, hầu tước Modly đã đi đến, nhẹ nhàng hỏi: “Vi Vi, một tuần qua con đã đi đâu?”

“Đi đâu...” Ngài Vi đang tự hỏi phải làm thế nào để trả lời vấn đề này, đợi chút, một tuần? “Cha nói một tuần sao?”

“Đúng vậy, con mất tích suốt một tuần, cha đã điều động cả lực lượng cảnh sát để lục soát tất cả các góc của nước Anh nhưng mà vẫn không tìm thấy con! Đúng là đồ bỏ đi! Nhưng mà vào đêm qua, Ngài Huyền thấy con đã ở trong nhà nhưng mà bị xiù ở trên mặt đất”

“Chỉ có một tuần ỉ...?” Ngài Vi thì thầm nói. Rõ ràng lúc ở Ai Cập cô đã là một nguyệt (1 tháng) nhưng mà hiện tại những người ở đây lại phát hiện mình chỉ mất tích trong một tuần! Cô cúi đầu nhìn chiếc vòng trên cổ tay, phát hiện vẫn còn đó. Cô hít một hơi, đem vòng tay giấu dưới lớp chăn: “Con không nhớ rõ....”

“Cái gì?”

“Con không nhớ một tuần qua con đã đi đâu a” Tự hỏi một chút, Ngài Vi vẫn là cảm thấy bây giờ nên nói dối là tốt nhất. Không thì cũng chẳng biết phải giải thích như thế nào, đeo vòng tay vào rồi bay đến Ai Cập ư? Cách ba ngàn năm? Ha, đúng là cười chết mất. Vi tránh người khác sau này nói mình là tâm thần thì tốt nhất bây giờ là cô nên cẩn thận lời nói.

Ngài Huyền đứng một bên cau mày, sắc mặt âm trầm.

Hầu tước Modly đau lòng vuốt ve đầu Ngài Vi một chút “Tiểu Vi Vi đáng thương, nhất định là chịu không ít đau khổ a~, về sau cha sẽ chăm sóc con cẩn thận, từ hôm nay trở đi, mỗi lần con ra khỏi nhà đều phải điều ba tên vệ sĩ đi theo con! Ai lại dám bắt cóc Vi Vi của cha, cha sẽ khiến hắn chết so với khủng long còn thảm hơn!” (=.=)

Trong mắt hầu tước bắn một tia âm ngoan, ông nhất định là lại nghĩ đến người muốn tranh quyền đoạt thế mà bắt cóc Ngài Vi, tuy rằng chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên. Nếu những người đó mà bị ông bắt được thì đúng là chết so với khủng long còn thảm hơn- không chừng ngay cả gia tộc cũng bị ông cho tuyệt vọng luôn a~.

Ngài Vi thờ dài, hi vọng cha không khiến người thân lại bị oan uổng, tuy rằng cô chán ghét những người đó nhưng vì nói dối mà khiến bọn họ mất mạng thì đúng là không tốt....Thời gian từ bây giờ xem ra không thể không mang theo ba cái đuôi a~. Cô bĩu môi.

“Hầu tước, buổi chiều lúc ba giờ có buổi gặp mặt với Nữ hoàng, mong Ngài chuẩn bị” Trong bộ đàm vang lên thanh âm của quản gia.

Hầu tước Modly lớn tiếng thờ dài “Lão thái thái này chẳng lẽ không thể sắp xếp thời gian khác gặp gỡ sao?” Toàn nước Anh chả ai dám xưng hô với Nữ hoàng như vậy, chỉ sợ có mỗi cha của Ngài Vi thôi. Ông đành vội vàng mặc y phục, tiến đến hôn lên trán Ngài Vi một cái “Vi Vi, cha đi trước, Ngài Huyền sẽ thay cha chăm sóc con, buổi tối cha sẽ lại qua thăm con a”

“Vâng~ Cha chú ý an toàn nha” Ngài Vi bày ra bộ mặt cực cung ngoan tươi cười, ngọt ngào vẫy tay tạm biệt hầu tước.

Quả nhiên là con gái đáng yêu của ông. Rốt cuộc là ai dám cả gan bắt cóc tiểu công chúa đáng yêu của ông đi? Nếu mà bị ông phát hiện, ông nhất định sẽ không tha cho kẻ đó! Hầu tước Modly trên đường đi gặp Nữ hoàng, biểu tình ôn nhu lúc này đã biến mất không còn sót lại một chút gì.

Trong phòng giờ chỉ còn lại Ngải Vi cùng Ngải Huyền.

Không khí có chút xấu hổ khiến Ngải Vi bối rối đan ngón tay, cúi đầu không dám nhìn Ngải Huyền. Cô cảm thấy anh Ngải Huyền tâm tình giống như không được tốt lắm, nhưng mà lại không biết vì sao. Qua kinh nghiệm của cô mà nói, thì tình huống bây giờ tốt nhất là vẫn không nên mở miệng.

Nhưng mà Ngải Huyền cũng giống như không muốn mở miệng trước, chính là yên lặng ngồi trên giường cạnh Ngải Vi, mở to con mắt, gắt gao nhìn chăm chăm.

“Anh Huyền....”

“Vi Vi....”

Hai người đồng thời mở miệng, sau đó lại im lặng, tránh đi ánh mắt của người đối diện.

“Vi Vi, em nói trước đi”

“Không không không, anh Huyền nên nói trước đi”

Lại một trận trầm mặc.

“Em rốt cuộc là đã đi đâu?”

“Em, em....đã quên”

Lại một trận trầm mặc giống như lúc đầu.

“Ngải Vi” Ngải Huyền xoay người đi qua. Ngải Vi trong lòng thầm kêu không tốt, anh Huyền kêu đầy đủ tên mình khẳng định là không có chuyện tốt. Cô theo bản năng lùi ra phía sau.

“Anh không nói cho cha biết, em là bị một loại ánh sáng kì dị đưa đi. Vì anh biết nói như vậy thì cha cũng sẽ nhất định không tin. Cho nên...” Ngải Huyền chậm rãi nói “Anh mong em nhớ rõ, em cảm thấy nói ra không có người tin tưởng hay là em cảm thấy không cần phải nói”

Quả nhiên là anh Huyền, thông minh của mình trong thời điểm này căn bản là không bằng anh....Ngải Vi lại càng thêm khâm phục anh nhưng lại càng khấn trương hơn.

“Cho nên, nói cho anh biết, trong một tuần, em đã đi đâu?”

Ngải Vi suy nghĩ, sau đó nhẹ nhàng mà nói “Em quên...” Cô không tính là sẽ nói, không muốn nói cho bất luận là ai bởi vì chính bản thân cô cũng không muốn tin.

Đôi lông mày thanh tú của Ngải Huyền gắt gao nhíu lại, trong ánh mắt hiện rõ hai chữ Không tin. Còn có, sau mấy giây lại xuất hiện một cảm xúc phức tạp. Nhưng mà ngay bản thân anh cũng không cảm giác được.

“Vậy thì anh hỏi em một chuyện khác...” Ngải Huyền nhẹ nhàng vuốt mái tóc của chính mình, lộ ra hai tròng mắt màu xanh nước biển. Cái này chính là không tiếng động nói với Ngải Vi rằng họ chính là có quan hệ máu mủ “Bifitu là ai?”

A?

Nhìn về mặt kính ngọc của cô, mặt Ngải Huyền lại giống như băng sương. Trong ánh mắt giống như có bão táp nhưng bên ngoài lại tĩnh lặng như thường.

“Thời điểm em hôn mê đã gọi tên này.”

Cô? Gọi tên Bifitu? Ha ha?

“Ngải Vi” Ngữ điệu của Ngải Huyền tuy rằng ôn hòa như trước nhưng mà vẫn không che dấu được biểu lộ trong ánh mắt “Em rốt cuộc đã đi đâu?” Bifitu, đó là tên con trai, là tên con trai người ngoại quốc! Ngải Vi chẳng lẽ cùng hắn ở một chỗ, bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Ngải Vi...Thích người con trai đó sao. Không thể ngăn cản tâm của mình, Ngải Huyền đem tất cả mọi lý do đoán được mà cắn nuốt.

Nhìn Ngải Huyền đen mặt, Ngải Vi thanh âm nho nhỏ hỏi “Anh Ngải Huyền...Sẽ không phải là....ghen a~” Thật sao? Trong lòng cô có một chút mừng thầm.

Ngải Huyền theo bản năng quay đầu đi, không nghĩ ngợi mà phản bác “Nói ngược cái gì, em là em gái của anh, anh đương nhiên là muốn quan tâm em!” Thật là như vậy sao? Sao hắn không biết?

Nhưng mà câu nói không suy nghĩ này của anh giống như một con dao đâm sâu vào trong lòng Ngải Vi. Miệng cô bất giác nhếch lên một nụ cười chế giễu, vì sao còn muốn ôm hy vọng để tự rước lấy nhục a. Rõ ràng đáp án chính là như vậy.

“Như vậy, anh vì sao còn muốn hỏi. Anh chính là không phải kết hôn cùng Mina sao, chuyện của em, vì sao anh lại muốn xen vào! Cho dù em yêu ai, ả

cho ai, cùng anh cũng không có quan hệ!”

“Vi Vi, anh....”

“Anh đúng là rất ích kỷ a! Anh chính là tìm được hạnh phúc, vì sao không cho Vi Vi đi về phía trước!” Ngải Vi giận dỗi đem chăn trùm kín đầu, xoay người vào trong. Nhưng mà đó chính là không cho anh Ngải Huyền thấy nước mắt của mình đang chảy ra.

“Vi Vi!”

“Anh hơi quá đáng! Đi ra ngoài! Anh đi ra ngoài! Em không muốn nhìn thấy anh!”

“Ngải Vi!”

“Đi ra ngoài!”

Ra khỏi phòng, trong lòng Ngải Huyền lại một mớ rối tinh.

Tâm tình bình tĩnh lại một lần nữa bị quấy rầy, lại là vì cô, không phải là em gái hần, mà là người con gái tên Ngải Vi. Hai mươi sáu năm qua, lần đầu tiên hần thật sự không biết, nên làm cái gì bây giờ.

Đây là quyết định chính xác, thật là chính xác sao?

Đau quá....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 12

Về hiện đại, cô thường xuyên tưởng tượng, nếu Bifitu sau này trở thành Pharaong, hần sẽ trở thành một vị vua như thế nào?

Khí phách, cao ngạo, tập quyền, thiện chiến, danh chấn bốn phương. Vương triều hần vốn phồn hoa như vậy, hần nhất định sẽ thống trị lâu dài.

Nhưng tại sao trong sách sử lại không ghi lại tên của hần.

Thật trong suốt như một giọt nước xinh đẹp, tuy rằng xuất chúng như vậy nhưng tại sao lại như nước tan trong đại dương, dù tìm kiếm như thế nào, tất cả đều không thấy được dấu vết. Chẳng lẽ Bifitu không thừa kế ngai vàng để trở thành Pharaong sao? Hay hần chính là một Pharaong bình thường cho nên tất cả đều không được ghi lại.

Cô lâm vào trầm tư trong câu hỏi đó, nhưng thủy chung vẫn không đủ dũng khí để đi tìm câu trả lời. Bởi vì cô sợ cuối cùng tìm được đáp án sẽ làm bản thân cô rơi vào hoàn cảnh thống khổ cùng tuyệt vọng.

Năm 2006, phía đông Cambridge nước Anh.

“Kinh tế Ai Cập cổ theo thể chế thành lập, quyền lợi tuyệt đối nằm trong tay vua. Pharaong theo cách nói của tôn giáo thì đó là “Người trung gian” giữa dân và thần thánh, vua có quyền lợi cao nhất, cũng có thể điều động cùng tập một số lượng lớn nô lệ, dân thường để xây dựng các công trình đồ sộ”

“Nhưng thời đại này chính là lấy vật đổi vật, mặc dù các quốc gia đều có đoàn thương nhân vì kinh tế lưu hành nên cũng không phải là không có ảnh hưởng, người Tiểu Á, Tê Á đã phát hiện ra phương pháp luyện kim loại, nên đem vào vận dụng chiến tranh cùng sinh hoạt, làm vũ khí cho binh lính và đặc biệt là trong ánh mắt thèm khát của bọn thương nhân”

“Quân chủ Ramses đệ Nhị, không chỉ dùng vương quyền để làm nên các công trình vĩ đại mà đồng thời cũng cùng các thương nhân quốc gia khác quan hệ rất tốt, đạt được kỹ thuật, do đó trong các cuộc chiến tranh kế tiếp liên tục chiến thắng. Thời đại Đệ thập Cửu vương triều là chói mắt nhất, thời kì hần thống trị là thời kì hoàng kim nhất...”

“Như vậy em cho rằng thể chế Kinh tế của Ai Cập cùng kinh tế của các xã hội phong kiến có gì khác nhau không?”

“Đương nhiên là khác nhau, Ai Cập ba ngàn năm trước, nô lệ vẫn đang là công cụ sản xuất. Cho nên thời đại Ai Cập hần là điển hình của kinh tế Xã hội nô lệ”

“Nhưng mà em cũng không nhắc tới thương nhân lữ hành có liên quan đến kinh tế.....”

“Những thể chế Kinh tế nhỏ hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đến hình thức kinh tế xã hội”

“Em bao nhiêu tuổi?”

“Mười bảy tuổi”

Dưới đài, nhóm người nghiên cứu học đang thảo luận quyết liệt. Ngải Vi đứng trên bục giảng tự tin uống một ngụm nước. Nếu thông qua phỏng vấn hôm nay, như vậy cô chính thức là một sinh viên đại học Cambridge. Ở đây có thể dốc lòng vào nghiên cứu môn kinh tế sử học mà mình yêu thích nhất cho nên tâm tình cô cũng hơi nhầy nhớt một chút.

Rốt cuộc cũng có thể dứt bỏ được cuộc đấu tranh lợi ích bên trong gia tộc! Rời xa Luân Đôn nơi tràn đầy không khí áp lực của gia tộc, đi vào trường học theo hoàn cảnh đơn thuần. Ngải Vi cảm thấy một trận thoải mái trong người. Từ lần “Sự kiện mất tích” tới nay, toàn bộ gia tộc Modly có thể nói là gà bay chó sủa không yên. Mỗi người đều sợ hãi trước Modly giận cá chém thớt mà đưa đến trên người mình. Bởi vì sau mấy tháng hầu tước còn chưa tìm được người đứng sau lưng vụ “Bắt cóc giả”, nên ông cơ hồ lâm vào trạng thái “Gặp người liền giết”.

Nhóm người thân thích tuy rằng oán giận Ngải Vi nhưng mà trong thời gian này cũng tạm thời không dám làm gì cô. Cho nên cô cũng được thanh tĩnh một thời gian, toàn tâm toàn lực cho đợt thi tuyển vào đại học Cambridge, tất nhiên là buổi phỏng vấn rất thuận lợi. Xem ra ngày hôm trước phát biểu luận văn vẫn là có ích, nhóm lão giáo sư kia tất cả đều xoay quanh vấn đề Kinh tế Ai Cập cổ đại mà hỏi cô. “Luận đề càng hẻo lánh, giống như là càng làm cho bọn họ thêm hứng thú đấy”. Ngải Vi thì thảo tự hỏi.

“Ngải Vi? Modly” Một lão giáo sư run rẩy ở chỗ ngồi đứng lên, đỡ cặp kính nặng nề trên mắt. “Tôi còn có một vấn đề”

Ngải Vi lo lắng nhìn ông, sợ ông hỏi một câu mà không biết là ở đâu mà trả lời “Vâng, Mong ngài chỉ bảo”

“Em thấy thế nào về Ramesses đệ nhị Huy hoàng?”

Tại sao lại hỏi một cái vấn đề không hề liên quan thế này? Ngải Vi nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Đừng lo lắng, đây chỉ là một vấn đề không quan trọng thôi, nghĩ được cái gì thì nói cái ấy”

Nha, huh chết cô. A... Về Ramesses đệ nhị sao? Cảm giác hiểu biết không nhiều lắm. Cụ thể mà nói, là một Pharaong như thế nào? Sớm biết hỏi nhiều về hắn thì cô đã sớm tìm hiểu, nếu ở luận văn lý nhắc tới hiện tại cũng chỉ có thể kiên trì a.... Sẽ có bộ dáng gì nữa đây? Cùng Seti đệ Nhất không sai biệt lắm đi?

Trong đầu Ngải Vi xuất hiện lên bộ dáng tàn bạo của Seti đệ Nhất, kia đúng là một màn sống động, thật giống như ngày hôm qua vậy, bây giờ lại như xuất hiện trước mắt “Đầu tiên, không chèn vào đâu được đó là thực lực quân sự. Dựa vào cường đại vũ lực mà trấn phục các quốc gia xung quanh... Làm cho bọn họ không dám xâm phạm biên giới.”

Sau đó thì sao? “Sau đó mở đường lưu thông hàng hóa, sử giả các quốc gia cống nạp châu báu, vật liệu, trong chiến tranh thì đưa tù binh. Học hỏi được các kỹ thuật tiên tiến từ những tù binh chiến tranh”

Còn có... “Xây dựng các công trình lớn, tạo dựng địa vị không thể dao động của hoàng quyền, dùng tôn giáo để khống chế dân chúng và nô lệ. Đồng thời cũng dùng một ít vật chất hay lễ hối để cổ vũ nô lệ, hay người dân một chút”

Còn có... Trong đầu Ngải Vi đột nhiên xuất hiện khuôn mặt của công chúa xinh đẹp kia, đột nhiên nhớ tới câu mà Bifitu đã khi phách tuyên bố: Mathao Nijiru, công chúa thứ mười bảy của Hittite từ nay sẽ trở thành phi tử của ta. Nếu người đối với Ai Cập làm việc bất chính thì ta định cho người chết không toàn thây.

“Còn có...” Cô gian nan mở miệng, trong lòng có chút không tự nhiên “Còn có hôn nhân chính trị. Thời điểm Ramesses đệ Nhị còn sống, hắn cưới hơn hai trăm phi tử, trong đó có đủ công chúa của các quốc gia khác đến con gái của các trọng thần. Khiến cho chính quyền của hắn ngày càng thêm được củng cố”

Nói đến đó, nhóm người nghiên cứu học đột nhiên im lặng nghe đã bắt đầu nhỏ giọng nghị luận đứng lên. Giáo sư đặt câu hỏi mười phần hưng khí đứng lên nói: “Lúc trước em trả lời đều tốt lắm, nhưng có hay không nhớ làm lịch sử.”

A? Làm sao có thể? Ngải Vi liếc mắt nhìn lão giáo sư một cái. Cho dù cô không hiểu biết lịch sử nhưng Ramesses đệ Nhị là một quân chủ nổi danh, tất cả những hiểu biết của cô về hắn căn bản đều ở trong sách về Pharaong a. Làm ơn, có thể hay không xin thương xót, đừng dựa vào tuổi cao mà nói mê sáng a, lỡ cô mà không qua buổi phỏng vấn này thì làm sao bây giờ.

Nhưng mà lão giáo sư cũng không có nhận thấy được tâm lý đang hoạt động của Ngải Vi, ông tiếp tục chậm rãi nói: “Ramesses đệ Nhị kế vị Seti đệ Nhất không đến hai năm đã mất. Ngoài ra hắn cũng chỉ nạp cưới ba thê thiếp. Ngoại trừ công chúa Mathao Nijiru và muội muội là Ti Tề và Nefertari_ một công chúa ngoại quốc cũng chết khi còn rất trẻ như Ramesses đệ Nhị. Bởi vì có quá ít phi tử nên Ramesses không có người kế vị.”

Cái gì!!!!

Nhìn biểu tình nghiêm túc của lão giáo sư, Ngải Vi cảm thấy chính bản thân mình có loại cảm giác bị lừa gạt.....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 13

Bây giờ đã là mùa Đông, ở Luân Đôn lại bắt đầu nổi lên những cơn mưa phùn lạnh buốt, mọi người ai nấy đều mặc quần áo ấm áp. Trên những con đường mọi người vẫn đi lướt qua nhau một cách thờ ơ.

Đột nhiên có một cô gái chạy nhanh qua, đôi giày màu đỏ ướt sũng ngã ở trên đường, vang lên thanh âm. Tuy rằng miệng cô gái lễ phép nói thực xin lỗi nhưng vẫn khiến cho người đi đường phải ghé mắt. Có lẽ cô gái kia nhìn như không để ý tới hành vi quấy rầy này à. Mọi người nhỏ giọng oán trách, nhìn cô gái lố mắng kia giống như đang vọt vào thư viện.

“Ta không tin!”

Ngài Vi cước bộ rối loạn đi vào khu lịch sử của Thư viện, rất nhanh đã tìm thấy được bộ sách lịch sử Ai Cập cổ đại. Không rộng rãi nhưng thư viện lại vô cùng yên tĩnh, tâm tình Ngài Vi lại không được như vậy. Các loại suy nghĩ giống như nước thủy triều dâng lên, bên tai giống như có từng đợt sóng rầm rầm đánh vào. Trong đầu còn quanh quẩn lời nói của Giáo sư đại học Cambridge ở buổi phỏng vấn hôm trước: Ramses đệ Nhị kế vị không đến hai năm liền mất....Chỉ cưới ba vị thể thiếp....Còn có một công chúa ngoại quốc- Nefertari. Đệ Nhị không có người kế vị...

Cô không tin!!!

Bởi vì cô còn nhớ rõ rành mạch, trí tuệ của hân cùng mẹ thể danh nghĩa, Ramses đệ Nhị chuyện xưa không phải như vậy!!

Sáu mươi năm nắm giữ ngai vị, hân có sáu vị hoàng hậu, hơn mười thể tử cùng vô số quý phi. Trong đó có đủ lớn nhỏ, từ công chúa địch quốc đến mỹ nữ thiên hạ....Khi còn sống, hân nam chinh bắc chiến, lập nên vô số chiến công, xây dựng rầm rộ, kiến trúc nổi tiếng là thần miếu A Bô Tân Bôi Lặc.... Vì vậy, Ramses đệ Nhị trở thành Quân chủ huy hoàng nhất Ai Cập cổ đại- Đệ thập Cửu vương triều. Cho nên cũng có nhiều người so sánh hân với hoàng đế Khang Hi của Trung Quốc à.

Nếu hân kế vị không đến hai năm liền mất như trong lời nói thì những thành tựu trước đó chẳng lẽ chỉ là mộng tưởng hảo huyền hay lời nói suông thôi sao! Cô, Ngài Vi, chẳng lẽ luôn luôn bị mộng tưởng hảo huyền sao?

“Tìm được rồi!” Ngài Vi hưng phấn theo chỗ ngồi mà nhảy dựng lên, hét to một tiếng, sau đó lại cuống quýt che miệng lại. Nhưng mà cũng không khống chế được ánh mắt bất mãn của những người xung quanh, tất cả đều giương mắt nhìn cô.

Ngài Vi là lưỡi, nhỏ giọng nói xin lỗi. Nhưng mà vẫn như cũ ức chế không được hưng phấn trong lòng. [Ramses đệ Nhị]

Tìm được rồi! Tất cả đáp án sẽ được tra ra. Cô cảm thấy trái tim trong lồng ngực đang đập kịch liệt, như muốn nhảy ra khỏi thân thể vậy. Cô nhẹ nhàng mà run run, mở ra trang thứ nhất.

Ramses đệ Nhị, Nổi tiếng là quân chủ Ai Cập cổ dũng mãnh thiện chiến- Con trai thứ bảy của Seti đệ Nhất, nhưng lại được phong là: “Niên trưởng Quốc Vương chi tử”

“Điện hạ là con trai thứ bảy của Pharaon nhưng cũng chính là “Nhập chính vương tử” Cũng chính là người con lớn tuổi của quốc vương, tương lai lại là người thừa kế Ai Cập” Một câu đánh vào trong đầu Ngài Vi

“Điện hạ hân là cùng các đại thần thảo luận về công việc của nông dân à....” Lại là một câu, Ngài Vi dùng sức lắc lắc đầu.

Seti đệ Nhất còn giao cho Ramses đệ Nhị quản lý mỏ đá Aswan, cũng liên lụy việc quản lý dân chúng, xây dựng kiến trúc vĩ đại. Vì tương lai để cho hân làm trụ cột tốt cho việc kế vị.

“Lần này có rất nhiều nông dân nguyện ý khi sau sông Nile dâng cao sẽ đến Aswan làm thợ kéo, tròng quặng, xem ra phụ vương muốn trước tiên nhanh chóng hoàn thành Kim Tự Tháp!” Ngài Vi cảm thấy chân mình khó có thể chống đỡ thân thể, cô chậm rãi kéo ghế qua, ngồi xuống.

Nếu không phải sinh mệnh hân ngăn ngại, kế vị hai năm liền mất, thành tựu Ramses đệ Nhị siêu việt là do Seti đệ Nhất sao, hay là cùng tên tổ phụ Ramses đệ Nhất, danh củi thiên cổ....

“Chẳng lẽ, không phải như thế sao...” Hóc mắt Ngài Vi đỏ lên, nhin xuống cảm xúc như vỡ òa....

Trong văn thư ghi lại thời Ramses đệ Nhị chỉ có ba vị thể thiếp. Thân là con của Pharaon được Seti đệ Nhất lựa chọn công chúa Hittite- MathaoNijiru, đến các vị đại thần tiền cử muội muội [danh tính không ghi lại] của quan Ti tế, cùng với công chúa ngoại quốc được sủng ái nhất - Nefertari. Thời gian ngắn ngủi khi còn sống, hân cho xây dựng một thần miếu, phàm là trong nơi này, tất cả đều có hình ảnh của Nefertari, cũng có câu: “Mỗi ngày mặt trời vì nàng mà dâng lên” Câu nói đó, đủ cho thấy Ramses đệ Nhị là thật lòng yêu thương nàng ta.

Nhưng mà theo suy luận của mọi người, sinh mệnh của Nefertari rất ngắn ngủi, giống như hoa phù dung sớm nở tối tàn. Theo trên bích họa có thể nói Ramses đệ Nhị đối với nàng vô cùng hoà niệm, lại không có tin tức gì được lưu lại ở đây, thậm chí ngay cả chết cũng không có ghi lại.

“Bộp” Ngải Vi đem thư khếp lại, giơ tay lên xoa trán, trong đầu giống như có thiên quân vạn mã đang chạy, gầm rú, làm cho cô khó có thể để ý rõ âm thanh gì, lại tự hỏi.

Vớ vẩn! Vớ vẩn! Cái này căn bản là đầu đuôi lẫn lộn, thượng đế đúng là thích vui đùa.

Bifitu chính là Ramsses đệ Nhị, Ramsses đệ Nhị chính là Bifitu! Mà cô, là tiểu nhân vật chưa biết tên, thế nhưng lại lung tung xông vào can thiệp thời đại, đem cái biến lại lịch sử!

Cái gì mà công chúa ngoại quốc? Cái gì mà sinh mệnh ngắn ngủi! Nefertari vốn không phải là như vậy, vì Nefertari chính là Ngải Vi, lại không biết trời cao đất rộng là gì trở thành tên Ai Cập.

Ngu xuẩn... Lúc trước Nefertari là người Ai Cập, làm sao có thể biến thành công chúa ngoại quốc!? Nefertari chân chính là phi tử được sủng ái nhất của Ramsses đệ Nhị. Thần miếu A Bô Tân Bô Lặc là cùng Pharaong đồng tịch mà ngồi, trong bích họa sách sử cũng nhắc tới mỹ nữ Ai Cập, cái kia cũng là Seti đệ Nhất vì nhiếp chính vương tử Ramsses đệ Nhị mà lựa chọn nữ nhân, cái kia Ramsses đệ Nhị hậu cung trăm vị giai lệ, trong đó quý phi được sủng ái nhất... Đúng vậy, vì nàng đặc biệt như vậy cho nên đời sau người tài sẽ biết tên nàng, cho nên Ngải Vi cũng mới có thể biết tên nàng, cho nên Ngải Vi mới sử dụng tên này làm tên Ai Cập cổ của mình.

Nếu Ngải Vi chính là Nefertari. Như vậy Nefertari chân chính là ở đâu?

Ai có thể nói cho cô, rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Lúc trước nói Ramsses đệ Nhị thọ chín mươi, vì sao bây giờ lại nói kế vị hai năm liền qua đời?

Lúc trước có hơn hai trăm vị phi tử, chín mươi mấy vị con cháu Pharaong sao bây giờ chỉ có ba vị thế thiếp, hơn nữa không có con cái...?

Bifitu, vì sao? Người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Thời điểm Ngải Vi ngẩng đầu lên, kí ức lần nữa hiện ra, lúc trước cô đã muốn quên, nhưng nó căn bản chưa từng bị cô vứt bỏ bao giờ, mặc kệ bao nhiêu quyết tâm, cũng chỉ biết kêu to, thô bạo, người bốc đồng, dấu vết trong trí nhớ cô đã muốn khắc thật sâu, bất tri bất giác, khó có thể quên đi...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 14

Ngải Vi cẩn thận ôm cuốn [Ramsses đệ Nhị] vừa mượn được ở thư viện về, dùng bao bọc nó lại để tránh bị nước mưa bên ngoài làm ướt.

Mấy tháng trước, cô cũng ôm một quyển sách như vậy, còn có các loại sách khác về Ai Cập cổ đại đi ra từ thư viện, cũng là luận văn viết về nền kinh tế nô lệ ở Ai Cập cổ đại. Bài luận văn này chính là cánh cửa vào đại học Cambridge của cô.

Vài ngày trước, vì tranh thủ nhập học trước tiên nên cô cũng chỉ xoay quanh luận đề Ai Cập cổ, nguyên bản trước sau đều thuận lợi nhưng trên đường lại bị giáo sư kinh tế sử học đánh gãy. Nói ra lời cô cũng lịch sử hoàn toàn bất đồng. Nhưng mà loại bất đồng này dĩ nhiên là được nhất trí tán thành. Cuối cùng, cô cũng tự hào nghĩ ra một kết luận bi quan “Không nhớ lịch sử tất không nói suông”. Như vậy, do đó con đường nhập học trước tiên của cô một lần nữa lại bị lung lay.

Cô cảm giận bất bình nên quyết định chui vào thư viện Luân Đôn. Nhưng mà những cuốn sách kia hầu như cũng biến mất như không hề tồn tại, rất là vô cùng khó hiểu.

Cô không có khả năng nhớ lắm, lịch sử cũng sẽ không lừa gạt cô. Tuy rằng cô không nghĩ sẽ thừa nhận nhưng xuất hiện tình huống như vậy thì chỉ có duy nhất một khả năng, chính là cô đến Ai Cập trải qua chuyện hoang đường kia, sau đó cô đã thay đổi lịch sử...

Ngải Vi hít một hơi thật sâu, đem sách ôm thật chặt. Sau đó cúi đầu chậm rãi đi trên đường. Cái loại áp lực sửa đổi lịch sử này làm cho cô cảm thấy mỗi bước đi rất trầm trọng và gian nan. Mưa rơi trên đầu cô, theo mặt rồi dính lên cả quần áo. Mái tóc dính sát vào đầu, bộ dáng rất là chật vật nhưng cô lại hồn nhiên không có cảm giác. Cô chỉ thầm nghĩ là nên về nhà nhanh để có thể suy nghĩ lại tất cả mọi việc đang diễn ra hỗn loạn trong đầu mình.

Một chiếc xe hơi màu râm nắng lẳng lẳng đi bên cạnh Ngải Vi nhưng cô không hề phát hiện.

Người trong xe nhẹ nhàng gõ cửa sổ nhưng vẫn không khiến cô chú ý.

Cô tiếp tục cúi đầu đi về phía trước, đột nhiên có một cái gì ầm ập trùm lên cô, thì ra đó là một chiếc áo khoác. Sau đó, một đôi bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy cô, do dự hồi lâu rồi buông ra.

“Vi Vi, em ở đây làm cái gì? Đừng để bị cảm lạnh”

Ngài Vi nhìn Ngài Huyền, đột nhiên có một loại cảm giác khác thường xuất hiện trong lòng. Sau một khắc, sự yếu ớt bất lực của cô cũng khiến cô ôm lấy anh. Thân thể của anh bởi vì rét mà run lên nhẹ nhẹ, còn cô thanh âm giống như phập phồng ứ chế đến nghẹn ngào: “Anh Huyền... Em nên làm cái gì bây giờ, em đã phạm sai lầm rất lớn, em đã làm thay đổi...”

Cô nói cũng không xong bởi vì Ngài Huyền đang gắt gao ôm lấy cô vào lòng. Thật lâu sau, Ngài Vi còn tưởng có lẽ anh Ngài Huyền cũng thích mình, bởi vì cái ôm kia không giống với cái ôm của một người anh quan tâm đến em gái. Nhưng vào cái thời điểm kia, khi bị Ngài Huyền ôm cô cũng chỉ lo nước nỏ, rất khó có thể ứ chế được vì cô chính là người thay đổi vận mệnh của Bifitu...

“Mặc kệ là sai lầm gì, anh sẽ bên cạnh em... Không cho người trách em, cũng sẽ không cho người khác xem thường em”. Ngài Huyền nhẹ nhàng nói bên tai Ngài Vi, nhưng âm thanh ấy lại khiến cho cô cảm thấy rất an tâm.

Ngài Vi gật gật đầu.

“Ngài Vi... Anh... Anh sẽ giống như trước kia đáp ứng em, sẽ bảo vệ em... thật lâu... thật lâu...” Nhìn bộ dáng Ngài Vi ý lại trong lòng mình, Ngài Huyền đột nhiên thì thầm nói một câu.

Ngài Vi ngẩng đầu, mê mang nhìn Ngài Huyền.

Ngài Huyền cũng mê mang nhìn Ngài Vi.

Qua vài giây như vậy, hai người đều “Phốc xuy” một tiếng, nở nụ cười. Ngài Huyền nhẹ nhàng lau đi nước ở khóe mắt Ngài Vi “Em gái ngọc, làm sai chuyện gì để rồi phải khóc? Chẳng giống em chút nào”

“Em sợ nói ra thì anh cũng không tin...” Ngài Vi càng nắm chặt quyền sách trong lòng.

“Em nói cái gì anh đều tin” Ngài Huyền vuốt ve một chút khuôn mặt lạnh như băng của Ngài Vi “Vào trong xe chậm rãi nói chuyện đi? Dù sao cũng là mùa Đông, anh không nghĩ sẽ để em bị ốm”

Ngài Huyền xoay người đi đến chiếc xe dựng ven đường. Đột nhiên, góc áo anh từ từ bị kéo lại. Quay đầu chỉ thấy Ngài Vi đang cúi mặt, tay trái đang gắt gao cầm góc áo anh.

“Làm sao vậy?”

Ngài Vi cúi đầu không mở miệng.

Ngài Huyền quay người đi đến, mặt nhìn cô, tay ôm lấy thắt lưng cô, hỏi “Làm sao vậy?”

Đôi mắt Ngài Vi hồng hồng, chậm rãi nói: “Nếu... Em nói là nếu nha”

“Ừ, em cứ nói” Ngài Huyền ôn nhu nhìn Ngài Vi, giúp cô lau đi bọt nước vương lại trên tóc.

“Nếu... Em đi đến mấy ngàn năm trước... sau đó...” Ngài Vi có điểm ngưng ngừng tiếp tục nói, cũng mặc kệ ý nghĩ rất vớ vẩn như thế nào. Cô cắn cắn môi rồi tiếp tục nói “Anh vừa nói, mặc kệ phát sinh chuyện gì thì đều bảo vệ em phải không?”

Ngài Huyền gật gật đầu.

“Vậy nếu... em đi đến mấy ngàn năm trước... không cần thận đi đến một thời không khác, một quốc gia xa lạ có những con người xa lạ. Không có quyền lực, không có tiền tài, không có gia thế... Anh sẽ đi cùng em sao? Anh làm sao bảo vệ em đây? Nếu em bị người khác xem thường, em gọi tên anh, anh sẽ xuất hiện sao? Nếu em cô đơn, em nghĩ anh, thì anh sẽ đến gặp em và ôm em một cái như vậy... sao?”

Ngài Vi một hơi nói ra tất cả. Cô luôn luôn tự hào về tư duy của mình, nhưng bây giờ lại thừa nhận rằng bản thân mình vừa rồi nói một chuỗi không hề có Logic, không hề có trình tự. Thật giống như đem tất cả những suy nghĩ không hiểu ném cho Ngài Huyền vậy. Cô cảm thấy vô cùng mất mặt cho nên gắt gao cúi đầu, không dám giương mắt nhìn Ngài Huyền.

Nhưng mà Ngài Huyền cũng không nói gì. Cũng không cười nhạo, châm chọc Ngài Vi. Nhìn vẻ mặt bây giờ của anh thì đó chính là sự trầm mặc.

Giăng co trong chốc lát. Sự im lặng giống như sương mù bao quanh lấy hai người, tiếng mưa không nhanh không chậm như cắn nuốt các âm thanh trên thế giới. Ngài Vi rốt cục không nhịn được đành mở miệng: “Quên đi, quên đi... Em thật sự là không bình thường. Anh cứ xem như là em chưa có nói gì đi...”

Ngẩng đầu thấy được ánh mắt của Ngài Huyền giống như trời xanh trong suốt. Cặp mắt màu xanh biển kia càng làm cho Ngài Vi yêu thêm một chút. Đôi mắt ấy cũng giống như đôi mắt của cô vậy. Khiến trong lòng cô luôn trầm ngâm lần nghĩ tới, nếu Ngài Huyền không phải anh trai mình thì thật sự có bao nhiêu chuyện tốt...

“Vi Vi” Ngài Huyền gần từng tiếng rất thật nói: “Nếu anh không thể cùng em đi đến cái thời đại đó, thì anh ở cái thời đại kia sẽ ở cùng em, bảo vệ em... Anh tin tưởng rằng em đi đến nơi nào, thời đại nào cũng đều có anh. Không có anh thì cũng có anh ở thời đại kia. Anh sẽ cùng em ở một chỗ, giống như

bây giờ, giống như anh trai của em, giống như...”

Giống như anh trai của em...

Cảm động trong lòng của Ngải Vi cuối cùng cũng bị vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Giống như anh trai của em...

Ngải Vi hoàn toàn tuyệt vọng.

Nguy ở đây là. Mặc kệ là ở thời đại nào, chỗ nào. Hay khi ấy không còn là Ngải Huyền, Ngải Vi, cho dù không phải anh em thì Ngải Huyền cũng sẽ quan tâm Ngải Vi, giống như anh trai vậy.

Ngải Huyền, vĩnh viễn giống như anh trai của Ngải Vi...Cho dù không phải là anh trai, cho dù không phải...

Mưa...rơi xuống...

Lời nói của Ngải Huyền khiến máu của Ngải Vi trở nên lạnh hơn cả mưa...

Bàn tay lại càng gắt gao ôm lấy quyền sách!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 15

Thích anh trai cùng huyết thống đó là một điều sai trái, vợ vẫn như vậy. Cô đành phải vui vẻ mà chịu đựng.

Gặp gỡ Bifitu, sửa đổi lịch sử huy hoàng. Đó lại là một việc làm sai trái, nhưng mà cô phải...Chuyện tình này dù sao thì cũng phải sửa chữa lại...

Ngải Vi tắm nắng ở tầng trên đi xuống, nhân viên thẩm mỹ viện vội vàng chạy tới tháo giúp kính quang học, lại đưa cô đến phía trước gương: “Tiểu thư Modly, ngài cảm thấy vừa lòng không?”

Ngải Vi ngây ngốc nhìn cô gái có nước da màu đồng ở bên trong kính, lắc lắc rồi xoay một vòng. OK, quả thật chính là mình.

“Có phun sương hay không?”

“Có có” Nhân viên công tác không ngừng gọi người đi lấy, lại vội vàng giới thiệu: “Chúng tôi bán máy phun sương trước thế kỉ 60 của Mỹ, ưu điểm lớn nhất là không gây hại cho làn da. Hiệu quả của nó nhanh nhất là 20 phút, chậm nhất là 3 giờ, dùng xong khiến làn da vẫn rất tự nhiên. Rất nhiều diễn viên điện ảnh đã sử dụng...”

Ngải Vi khoát tay “Tiền không thành vấn đề”

Nhân viên công tác lập tức gật đầu, ngoan ngoãn khép miệng lại.

“Có tóc giả hay không? Tóc ngắn, màu đen, thẳng...”

“Có có có, chỗ chúng tôi đều có đủ tất cả các loại chất liệu, xin giới thiệu với cô loại tóc Hàn Quốc...”

“Thoạt nhìn tự nhiên nhất, tính tiền cùng máy phun sương” Ngải Vi một bên nói một bên khoan thai đi, nhân viên công tác một bên gật đầu một bên gắt gao đi theo sau cô. Đại gia a, thật không tiếc tiền!

Còn rất cần nhiều thứ này nọ nên không cần lãng phí nhiều thời gian. Ngải Vi rất nhanh đưa ra thẻ tín dụng, thanh toán tiền tắm nắng, bỏ ngực cùng tóc giả.

Đẩy cửa đi ra khỏi thẩm mỹ viện. Phía sau còn truyền lại tiếng “Mong quý khách lần sau lại đến” của đám nhân viên công tác. Ngải Vi rất nhanh bước về mục đích phía trước. Gió mùa Đông vẫn còn có tia hơi hơi rét lạnh. Ngải Vi đem cổ áo dựng lên, nhưng vẫn để lộ da thịt vừa tắm nắng khiến người đi đường đều phải chú ý.

Họ nhất định sẽ nghĩ: “Nhất định là không bình thường, mới mùa Đông đã cố ý làm da trở thành như vậy”

Cô không rảnh mà bận tâm những chuyện ấy, cước bộ càng nhanh hơn.

Đi qua ba ngã tư rồi chuyển hướng đến một căn nhà rất nhỏ. Nhìn bên ngoài chỉ dùng khóa sắt nhưng là phải đi qua hai cửa, sau đó ngừng ba giây, lại chờ một lời nói thì sẽ có người lại mở cửa, mời khách vào.

Trong phòng nhỏ treo đầy các loại súng ống, quân phẩm, súng săn, súng báo hiệu, súng lục, súng trường, súng ngắm, súng tự động... Tất cả mọi thứ, cái gì cũng có.

Cha cô giới thiệu cho cô nơi này, nói là chỗ quen biết.

“Tôi ở nơi này có bán tất cả các loại súng ngay cả vệ binh hoàng gia Anh cũng chưa từng gặp qua!” Hầu tước Modly là nơi quen biết nên Mạt Lý Sâm chủ nơi này tự hào nói. So với tốc độ máy bay thì kém hơn chứ âm lượng thì có hơn chứ không có kém, khiến lỗ tai Ngải Vi bị chấn động mạnh “Cô muốn mua súng loại gì? Tiểu cô nương?”

Ngải Vi nhỏ giọng nói “Tôi không có giấy phép cầm súng”

“Cái gì?!” Mạt Lý Sâm lớn tiếng hỏi.

“Tôi không có giấy phép cầm súng!”

“Cái gì??” Tiểu cô nương, thời điểm tôi làm lính đánh thuê đạn pháo bay qua lỗ tai, cho nên thời điểm nói chuyện thì phải nói to lên một chút!”

Ngải Vi có hít hết chân khí, lớn tiếng kêu: “Tôi không có giấy phép cầm súng!!!!”

Trầm mặc một phút, Mạt Lý Sâm đột nhiên hào sảng cười ha hả, đánh bay cả con chim nhỏ kiếm ăn bên cửa sổ “Nếu cô không có giấy phép cầm súng thì sao lại đến nơi này”

Bá một tiếng đem kéo rèm cửa lại, Mạt Lý Sâm mở ngọn đèn u ám.

“Thế dùng cái gì, muốn đi nơi nào?”

“Đi Bắc Phi...Chiến loạn quốc gia, muốn...”

“OK, cô cái dạng này cũng không phải lính đánh thuê. Có thể là buôn bán hoặc gián điệp linh tinh...không đúng, không đúng. Cảm giác không giống phóng viên? Học giả? Người lữ hành? OK, OK, không cần giải thích cho tôi, là dùng để phòng thân...” Mạt Lý Sâm hoàn toàn không để ý tới Ngải Vi muốn nói cái gì, một lần nữa lại chui vào kho hàng hỗn loạn bên trong, rất nhanh tìm kiếm, thân thể to lớn đưa lưng về phía Ngải Vi, cúi người xuống nên cô chỉ có thể nhìn thấy cái mông không lồ cùng đôi chân.

“Đây!” Mạt Lý Sâm ném cho Ngải Vi một cái gì màu ngân bạch kim. Ngải Vi cẩn thận quan sát thì ra đó là một cái đèn nhỏ.

“Đèn pin....?”

“Đèn pin chiến thuật Surefire, pin bền, có thể sử dụng dưới nước, chiếu liên tục 48 giờ” Mạt Lý Sâm đứng trước kho hàng tiếp tục nói “Trong bóng đêm chiếu vào hai mắt đối phương khiến hắn có thể mù...Cô hẳn là biết thứ này”

Ngải Vi nhìn chiếc đèn pin Surefire khéo léo, cô biết nhưng không nghĩ nó lại lợi hại như vậy.

“Tiếp theo là chiếu tia Eaglekey!” Mạt Lý Sâm cao giọng kêu, lại một cái bút khéo léo bay vào trong tay cô “Đối với thân thể vô hại nhưng chiếu đến ánh mắt hoặc lỗ mũi có thể là cho người ta ngất đi”

Ngải Vi tiếp nhận rồi đùa nghịch một chút. Quả là không sai đi.

“Thật tốt, cầm nó đánh vào mắt hoặc mũi người khác chắc chắn sẽ rất hiệu quả”

“Tôi còn muốn một cái súng”

“Súng? Súng lục?” Mạt Lý Sâm quay đầu, trên trán còn vương lại những giọt mồ hôi rất nhỏ “Muốn loại gì? Tự động liên phát? Hay súng lục phục cổ?”

“Ách...”

“Tôi chỉ cho cô mấy cái?”

“Không, không cần. Tôi chỉ muốn một cái Smith & Wesson 38...”

Hưng phấn trên mặt Mạt Lý Sâm lập tức chuyển biến thành một tia thất vọng “Súng lục như vậy không có cá tính...về công năng phương diện tôi có thể giới thiệu cho cô một số tốt hơn a”

“Không....Không cần tốt như vậy...”

“Okay, là loại súng thông thường” Mạt Lý Sâm đi ra khỏi kho hàng, lại trước quầy lòi ra một ngăn kéo, bên trong có đủ các kiểu dáng súng cùng linh kiện, dùng tay một phen đôi vài linh kiện, bỏ đạn vào rồi đưa cho Ngải Vi “S & W 38, đây là đạn, mớ chốt bảo hiểm là có thể dùng....Cô biết chứ?”

Ngải Vi gật gù đầu.

“Tôi tặng cho cô một kệp đạn” Mạt Lý Sâm đưa một kệp đạn bỏ vào một cái hộp nhỏ rồi giao cho Ngải Vi.

Ngải Vi đem kệp đạn cùng súng cất vào túi xách.

“Có cần trang bị các dụng cụ nghe trộm? Di động bình thường để bắt tín hiệu điều tra không?”

“Ách...Hắn là không dùng đến”

“Hệ thống vệ tinh định vị toàn cầu? Bom hẹn giờ Mini?”

“Đều...đều không dùng đến”

“Kính viễn vọng? Thế nào? Quân dụng Quân Mỹ” Mạt Lý Sâm đem ra một cái kính viễn vọng khéo léo có thấu kính màu đỏ. Ngải Vi đang do dự một chút thì Mạt Lý Sâm đã đem kính viễn vọng nhét vào túi “Cầm đi, cô sẽ dùng đến nó. Còn có đạn tín hiệu, linh lung khéo léo, tổng cộng có bốn loại màu. Đánh tận trời có thể liên tục 5 phút, bán kính chắc đến vài km, tôi còn tặng cô một cái súng báo hiệu nhỏ. Mua bán xong”

“Ách...Có thể thanh toán bằng thẻ sao?”

Mạt Lý Sâm nở nụ cười vang như bình thường “Tiền mặt, linh đánh thuê như chúng tôi chỉ cần tiền mặt”

Ngải Vi tiêu hết tiền mặt có trên người, ôm túi xách đi rồi gọi một cái taxi, đi về nhà.

Tất cả đều chuẩn bị rất tốt. Chỉ cần đeo vòng tay rồi chờ đợi thời cơ thích hợp.

Có lẽ không thể trở lại hoàn toàn ở cái thời đại kia của Bifitu, có lẽ rồi sẽ có đi mà không có về, nhưng mà cô muốn thử, nhất định phải thử một chút, bằng không thì cô cũng không thoát khỏi nội tâm áy náy cùng e ngại với hắn.

“Nếu không thể cứu vớt được Vương tử thô bạo kia thì chỉ sợ kế hoạch nhập học đầu tiên của mình cũng bị ngấm nước nóng...” Ngải Vi tự nhủ rồi tự thì thầm thuyết phục chính mình “Hơn nữa.... Mình cũng không thể làm cho hắn chết trước như vậy, như thế là không có nhân đạo. Còn có...phải làm cho Nefertari chân chính quen hắn rồi thành hôn mới được...”

Ngải Vi nắm chặt quyển sách trên tay.

Trong cuộc đời, có lẽ sẽ phạm rất nhiều sai lầm. Có chút sai lầm, phạm vào cũng không có cái gọi là. Có chút sai lầm, cũng là cam tâm tình nguyện. Mà có chút sai lầm nhìn nhẹ như lông hồng, kì thực lại nặng như núi Thái Sơn, không muốn sai phạm thì tốt nhất là gánh vác trách nhiệm một chút

Nhìn xuyên thấu qua ô cửa kính trên xe, có thể nhìn thấy bầu trời Luân Đôn thập phần vắng vẻ sự lo lắng, hoàn toàn bất đồng với ở Ai Cập. Ai Cập trong trí nhớ thì bầu trời vĩnh viễn có ánh sáng chiếu vào, bầu trời bao la có màu vàng của đất cùng con dân, những tầng kiến trúc vĩ đại, huy hoàng luôn ẩn chứa giăng thuật....

Đúng vậy, cô phải duy trì sự huy hoàng ấy, để cho vị Pharaong nổi tiếng ấy đi về đúng với nguyên bản như trước. Có được Vương triều hoa lệ như trước hẳn sẽ ổn định và hòa bình lâu dài, khắc sâu trong lòng mọi người.

Lần này, liền làm thử một lần, rồi nhẹ nhàng đem lịch sử trở lại như cũ...

Đúng vậy...

Cái này là chuyện chính xác nhưng vì sao cũng không thể làm cho cô cảm thấy tiêu tan?

Quyển sách trong tay càng muốn giữ lại!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 16

Bubka dùng miệng thổi một tiếng, thanh âm bên ngọt vang lên tận mây xanh, cách đó không xa có một con chim ưng chậm rãi bay lại, bay xung quanh đầu hắn vài vòng rồi nhẹ nhàng đáp xuống cánh tay trái rắn chắc của hắn.

“Lộ, làm tốt lắm! Cho người ăn thịt này” Bubka lấy ra từ trong người một khối thịt tươi còn vương tơ máu, đưa lên phía trước. Lộ cúi đầu, Bubka đưa miếng thịt đến miệng nó.

Thiếu niên Bubka năm nay 17 tuổi, là một người có thân thể rắn chắc khỏe mạnh, làn da sạm màu đồng. Tóc ngắn màu đỏ tươi giống như một ngọn hỏa diễm đang bốc cháy vậy, so với ánh mặt trời rực rỡ phía xa thì rất tương ứng. Lộ là một con đại ưng mười tám tháng tuổi, có lông màu rậm nắng, hai mắt thâm tím ám bụi sáng ngời. Ở trên bầu trời xanh, Lộ mở rộng hai cánh thật giống như một con diều đang đón gió vậy, nhưng mà con diều này lại có khí thế đáng trào. Lộ là bằng hữu tốt của Bubka, là một tay hãn thủ phục, tự tay hãn nuôi lớn. Quan hệ giống như huynh đệ vậy.

Lộ từ cánh tay trái của Bubka phi xuống dưới đất, chậm rãi hưởng thụ bữa ăn trưa Bubka đưa cho nó. Bubka đem cái túi sau lưng ném xuống nền cát vàng sa mạc. Ngồi lên trên, đem bố trên tay trái cời xuống, rồi lần nữa lại quán quanh thêm. Đột nhiên, Lộ bên cạnh người hãn đình chỉ ăn, ngẩng đầu tràn ngập cảnh giác nhìn về một phương hướng khác.

“Lộ, làm sao vậy?”

Lộ không để ý đến chủ nhân hay miếng ăn của mình, mà chỉ gắt gao nhìn về một hướng khác.

Bubka cũng theo hướng đó mà nhìn ra qua. Đột nhiên, ở cuối sa mạc xuất hiện một tia sáng chói mắt, cơ hồ còn mạnh hơn cả ánh sáng mặt trời. Bubka theo phản xạ nhắm hai mắt lại, lấy hai cánh tay ngăn cản ánh sáng chói mắt. Lộ giống như đã bị kinh hách nên buông lỏng cả miếng thịt trong miệng ra, bay về phía trước chủ nhân cảnh giới một chút.

Sau một lúc lâu, Bubka cảm thấy ánh sáng xung quanh đã khôi phục như bình thường, hắn mới chậm rãi đưa cánh tay xuống, mở to hai mắt. Sa mạc bình tĩnh giống như chưa phát sinh chuyện gì “Lộ, chúng ta đi nhìn xem” Bubka đứng lên, lấy ra một thanh đao ở cái túi sau lưng “Không phải sợ, chúng ta đi cùng nhau”

Lộ nhẹ nhàng bay lên phía trước chủ nhân.

Bubka nở nụ cười “Lộ, rất tốt!” Cước bộ hãn cũng nhanh hơn, hướng về phía ánh sáng chói mắt mà chạy tới.

Ước chừng khoảng 5 phút sau, Bubka thấy ở phía xa xa có một cái gì đó. Lộ lại đứng gần ở cái kia không xa, chậm rãi xoay quanh. Lại đi về phía trước một chút, Bubka mới nhìn ra đó là một người. Là lữ nhân lạc đường sao? Bubka vội vàng chạy về phía trước vài bước, đi tới cạnh người bị hôn mê.

Là một thiếu niên diện mạo tuấn mỹ! Tuổi chỉ sợ so với mình còn nhỏ hơn, da thịt màu ngăm đồng, tóc ngắn đen bóng, cánh tay gầy yếu. Nhưng mà xem bộ dáng với khuôn mặt thì cũng rất giống với người ngoại quốc.

“Không lẽ là người Hittite...” Bubka đem cây đao để một bên, lấy túi nước ra. Hắn nhẹ nhàng nâng thiếu niên dậy, đưa đầu hắn tựa vào trên cánh tay mình. “Nga, thực khinh, sao lại gầy yếu như vậy. Nếu ở nơi này thì có thể chết bất cứ lúc nào” Hắn mở túi nước sau đó mở miệng thiếu niên ra, chậm rãi đổ nước vào bên trong.

Đột nhiên thiếu niên khụ một chút nhưng mà Bubka vẫn không có chú ý tới, tiếp tục đổ nước vào trong miệng.

Thiếu niên kịch liệt khụ lên, thân thể mãnh liệt run run, phút chốc mở hai mắt ra. Bubka thấy được đó là đôi mắt màu xanh lam rất xinh đẹp, thật giống như trời không thấu hiểu mọi chuyện vậy.

“Hô... Thiếu chút nữa là sặc chết” Khó khăn mới định chỉ được run rẩy, thiếu niên lấy sức hít một hơi thật lớn, hai mắt xinh đẹp chống lại ánh mắt của Bubka. Sau một khắc, theo phản xạ có điều kiện thiếu niên đột nhiên ngồi dậy, cái trán lập tức đụng phải cái cằm của Bubka thiếu chút nữa là đem nước mắt Bubka rơi xuống. Hắn chỉ kêu một tiếng rồi cuống quýt khoát tay lên trời.

“Người làm cái gì! Sao lại dựa vào gần như vậy!” Thiếu niên ôm cái trán của mình hung hăng nói. Bubka cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, rõ ràng là hắn đụng phải cằm của mình trước, bây giờ ngược lại còn cáo trạng. Thiếu niên không thèm để ý tới tâm tư của Bubka mà chỉ như đang tìm kiếm cái gì vậy.

“Lộ!” Bubka đứng lên, kêu gọi bạn thân của mình. Lộ nhẹ nhàng lướt xuống dưới, đậu trên vai Bubka. Bubka lấy thanh đao bỏ vào cái túi sau lưng, buộc gọn gàng để trở về, không hề để ý tới thiếu niên ở phía sau.

“Này, người đợi chút!”

Phía sau truyền đến tiếng gọi. Bubka bắt đầu dĩ xoay người lại, nhìn thanh niên tuấn mỹ ôm một cái túi kì lạ đang chạy lại phía mình. Hắn bây giờ mới có thể đánh giá một chút, sao cái túi không giống với cái của hắn! Còn bên cạnh má sao lại xuất hiện một chút trắng, còn có giấy nữa, sao lại có thể đứng lên được, trên người còn cột nhiều dây lưng, rồi sao lại ăn mặc thoải mái như vậy?

“Cầu xin người, người đợi chút, ta có chuyện muốn hỏi người” Thiếu niên tiếp tục lấy hơi nói. Bubka có chút khinh bỉ cười, mới chạy có hai bước đã thở hồng hộc như vậy sao.

“Chuyện gì?” Bubka không khỏi tự cao một chút, ngay cả con Lộ cũng ưỡn ngực ngẩng đầu.

“Xin hỏi người có biết Bifitu hiện tại như thế nào? Hắn hiện tại còn là Vương tử hay là đã làm Pharaong?”

Cái gì, cái gì, cái gì? Bubka ngây ra một lúc, hoàn toàn không biết thiếu niên này đang nói cái gì.

“Bifitu a! Người không biết?.....Ách, đúng rồi” Thiếu niên suy nghĩ một chút “Ta nói nhầm, ta nói là Ramsses, Ramsses đệ Nhị đã kế vị sao?”

Còn tưởng lại cái chuyện lớn gì, đúng là điên điên khùng khùng. Lạc đường ở sa mạc cũng không sốt ruột mà lại hỏi một cái chuyện không có trình độ này. Bubka tròn mắt liếc thiếu niên một cái.

“Cầu xin người, mau nói cho ta biết! Hay là hắn đã....đã chết.....”

“Phi phi phi!” Bubka lớn tiếng đánh gãy lời nói của thiếu niên “Người mới chết đi, tân vương vừa kế vị ba ngày! Người rút cuộc là đến từ quốc gia nào, đến cả chuyện này người cũng không biết”

“Hò...thật tốt quá!” Ngải Vi thờ dài nhẹ nhõm một hơi, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, đã vượt qua! Ông trời thật sự không có bạc đãi cô a. Vốn tưởng rằng đeo vòng tay lung tung không biết nó sẽ đưa cô đến nơi nào! Như vậy thật là may mắn đi!

Bubka nhìn bộ dáng hần đang sốt ruột bỗng nhiên vui vẻ liền cảm thấy rất thú vị, vì thế không có lập tức tránh ra mà ngược lại còn đối mặt với hần nhìn từ trên cao xuống, thư thái nói “Ta gọi là Bubka, là con của trưởng thôn Ciutat. Người là ai?”

“Thôn Ciutat?”

“Ta đang hỏi người tên là gì?”

“Nha, ta gọi là Ngải...Ngải Vĩ”

“À! Ngải Vĩ! Cái tên cổ quái như vậy, người là người nước nào?”

“Người Anh Quốc a, thôn Ciutat là ở đâu? Ở Ai Cập sao?”

Anh Quốc là cái địa phương quái quỷ gì, Bubka cảm giác không có cách nào để nói chuyện với Ngải Vĩ, ngay cả thôn Ciutat cũng không biết, xem ra thật sự là cái hương ba lão!

“Người mau nói cho ta biết a! Có phải Ai Cập hay không, cách Thebes bao xa? Ta muốn đi Thebes, ta muốn đi kinh thành của Ramsses đệ Nhị!” Ngải Vĩ cầm cánh tay Bubka, giọng điệu lo lắng mà bức thiết. Mau! Cô phải nhanh chóng nhìn thấy Bifitu, lần này cô trở về chính là làm cho hần thoát khỏi kiếp số tử vong, không thể chậm trễ một giây a!

“Đừng lắc cánh tay của ta a!” Bubka rút tay về, lại không biết vì sao cảm thấy ngượng ngùng “Sao một cái đại nam nhân lại cảm giác giống nữ nhân! Nơi này là đâu? Là biên giới Ai Cập giáp với Libya, phụ cận Giza, Giza người biết chứ?”

Nghe thực quen tai nha, giống như đã nghe được ở đâu, nhưng mà nghĩ không ra. Ngải Vĩ không nói gì, Bubka liền tiếp tục nói.

“Thôn Ciutat là khu tự trị lớn nhất trong Giza, cũng chính là thôn xóm phồn hoa nhất” Bubka kiêu ngạo nói “Người muốn đi Thebes là rất xa, nhìn thể trạng của người xem, đi bộ như vậy cũng mất mấy tháng. Nhưng mà người muốn bái kiến Pharaong thì người quả thực may mắn, hần vừa mới đến cung điện Memphis, cách đây mười ngày đường là đến. Bất quá phòng chừng Pharaong không muốn gặp cái hương ba lão như người”

“Hơn mười ngày đường...Muốn, muốn như thế nào mới có thể đi đến a?” Ngải Vĩ vội vàng hỏi. Ánh mắt màu lam nóng bỏng nhìn Bubka. Bubka thờ dài một hơi, thật sự là người thiện tâm, cũng vì mình không có khả năng đem hần bỏ lại a.

“Quên đi, coi như ta giúp người đi” Bubka nói “Dù sao ta cũng phải đi Memphis gặp ca ca ta, người cũng có thể đi theo ta”

Quyển sách như đang phát sáng trong tay, mong muốn giữ lại!...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 17

Giza là thành thị biên giới giao giữa Libya cùng Ai Cập, bên trong có thôn Ciutat, thôn Mule cùng hơn mười thôn nhỏ khác hợp thành khu tự trị. Những người trong thôn trấn năm đó đều đã tự hào xưng lĩnh vực Giza là khu tự trị. Đương nhiên cái loại xưng hô này chính là lén, Pharaong tuyệt đối có quyền lợi, cho nên không dễ dàng tha thứ cho cái gọi là “Tự trị”.

Linh chủ Giza, là người mấy tháng trước được tiền Pharaong Seti đệ nhất sai khiến đến đây. Đó là người con thứ hai – Hi Vương tử đảm nhiệm. Bởi vì

Seti đệ Nhất có Hi vương tử chính là đứa con lớn tuổi nhất, cũng theo lý là người kế vị nhưng mà ông lại đem trao cho Vương tử thứ bảy-Ramesses làm con lớn tuổi nhất của quốc vương, truyền lại ngai vàng. Lấy tên tổ phụ mệnh danh cho Vương tử trẻ tuổi, đem việc quốc gia xử lý gọn gàng ngăn nắp. Nhiệm vụ chính vương tử lúc này trong các lĩnh vực đều biểu hiện hơn người như chiến tranh, ngoại giao, nội chính, tất cả đều là phương diện thiên phú.

Vì vậy, Pharaon hiện tại chính là Vương tử thứ bảy-Ramesses.

“Pharaon có Vương phi tên Mathao Nijiru phải không?”

“Ồi, người là thổ dân nhưng còn biết được chút ít. Đúng vậy, Pharaon chỉ có hai phi tử danh chính ngôn thuận, một người là Mathao Nijiru, còn một người là Công chúa Imanekel, bất quá mọi người đều đồn đãi rằng hẳn lập hai cái phi tử này chính là vì lo lắng cho Chính trị. Là phi tử của Pharaon nhưng chỉ là hoa danh bên ngoài, cũng không phong phi...”

“Có ý tứ gì?”

“Nghe đồn rằng Pharaon có rất nhiều tình nhân, nhưng hẳn cũng không lập phi, hơn nữa cũng chưa bao giờ sủng hạnh hai phi tử kia...Nha, đương nhiên, ta nghĩ Nefertari là ngoại lệ đi, nhưng mà nàng còn rất sớm đã chết”

“Nefertari sớm... đã chết? Đã bao nhiêu lâu?”

Bubka cùng Ngải Vi một trước một sau đi trên sa mạc hoang vắng, nhìn không biết mệt mỏi. Hai người một người hỏi một người trả lời, Ngải Vi phát hiện, kỳ thật Bubka là một người rất nhiệt tình hơn nữa lại là người rất dễ tán gẫu. Tuy trong lời nói luôn “Thổ dân, hương ba lão” rất châm chọc nhưng những vấn đề của Ngải Vi hẳn đều rất kiên nhẫn nhất nhất trả lời.

“Nha... Có bao nhiêu lâu đâu? Quên, ít nhất cũng khoảng 4 hay 5 năm đi” Bubka nhìn lên bầu trời thổi một tiếng bèn ngọt, Lộ xoay quanh rồi bay xuống dưới, vờng vàng đứng trên cánh tay trái Bubka, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Lộ, cho người thịt ăn” Lộ tập mãi cũng thành thói quen, dùng miệng tiếp nhận thịt trong tay Bubka, bay xuống phía dưới, chậm rãi ăn. Bubka nhìn về hướng Ngải Vi kêu một tiếng “Hương ba lão, chúng ta cũng nên ăn cơm, đừng nói với ta là người không chuẩn bị lương thực a”

Ngải Vi trắng mắt liếc Bubka một cái, ngồi xuống rồi mở túi xách của mình ra, may mắn là cô có chuẩn bị hai bao tự thực Fastfood, không thì hôm nay thật đúng là xấu hổ. Bubka lấy trong túi ra các loại bánh lương thực, đi tới ngồi xuống bên cạnh Ngải Vi, nhìn hộp tự thực Fastfood trong tay Ngải Vi “Đây là cái gì vậy? Có thể ăn sao?”

Ngải Vi không trả lời, đem mở com hộp ra. Sau 3 phút, một cỗ hương mê người bay lên. Bubka đang cắn bao bột mì dẻo thì không khỏi kinh ngạc nhìn chiếc hộp nhỏ nhỏ trong tay Ngải Vi “Cái gì mà thơm như vậy?” Hắn đưa tay chạm vào cái hộp “Nha? Vẫn còn nóng a!”

Ngải Vi nhìn bộ dáng tò mò của Bubka thì không khỏi buồn cười “Còn bao lâu nữa thì mới đến Giza?” Đến Giza cô mới có cơ hội mua một con ngựa cùng đồ ăn, lưu trữ để đi đến Memphis.

Bubka hai mắt vẫn không rời cái hộp của cô “Nha, khả năng cũng còn có hai ba ngày nữa là đến.”

Cũng cần ăn 6 đến 8 bữa nữa. Ngải Vi chỉ mang theo hai bao Fastfood còn những đồ ăn thức uống khác thì hoàn toàn không có. Làm sao bây giờ?

“Này... ăn ngon sao?” Bubka nhìn không được đành đặt câu hỏi, nghe hắn nói như vậy, Ngải Vi âm thầm nở nụ cười, xem ra, ba ngày kế tiếp vấn đề đồ ăn cuối cùng cũng được giải quyết.

“Người muốn ăn sao?” Ngải Vi cố nén ý cười trong lòng, thật sự nhìn Bubka.

Bubka quay đầu đi, tiếp tục cắn cái bánh của mình.

“Thật sự, người muốn ăn sao? Ta có thể cho người ăn”

Bubka động tâm, chậm rãi quay lại, nhìn Ngải Vi chân thành mang đồ ăn đến đến trước mặt mình

“Ăn ngon lắm” Ngải Vi tiếp tục cố động. Bubka bán tín bán nghi nhận lấy, cẩn thận ăn từng ngụm.

Ăn rất ngon!

Tuy rằng hương vị rất kỳ quái nhưng ăn lại rất ngon! Bubka không để ý mặt mũi của mình, ăn như hổ vồ. Ngải Vi cười vui vẻ, nhìn Bubka ăn không thừa một hạt.

“Không sai!” Bubka lau miệng, đem hộp cơm trả cho Ngải Vi “Đồ ăn người mang thật đúng là không sai”

“Người thích là tốt rồi” Ngải Vi cười hi hi nhận cái hộp “Ồ quốc gia của chúng ta, cặp lồng đựng cơm này tương đương với giá trị 50 con trâu cùng 100 con ngựa a, tuyệt đối là báu vật vô giá”

“Cái gì, cái gì?” Bubka cơ hồ té lảo trên đất “Người gạt người!”

“Ta đương nhiên là không có gat người, toàn bộ Ai Cập, bao gồm cả Pharaong Ramses đệ Nhị vĩ đại ta đều khẳng định là chưa thấy qua đồ ăn này- không có lửa mà đồ ăn vẫn chín, kia hiển nhiên là Thánh thực! Vốn muốn lần này mang đến dâng cho Pharaong...” Ngải Vi cố ý để lộ vài thần sắc khó xử trên khuôn mặt “Hao tổn tâm trí a, làm sao có thể bị con của thôn trưởng thôn Ciutat ăn a?”

“Người... người... rõ ràng là người cho ta...”

“Bất quá, Bubka là người lương thiện như vậy” Không đợi Bubka nói hết, Ngải Vi đã tiếp tục nói “Lại nguyện í giúp ta đến Memphis, ta đổi với hấn thật khó xử a...”

Bubka gật đầu như giả vờ.

Ngải Vi càng cười càng vui vẻ: “Hào ~ Ha ha , xem như là thù lao người dẫn ta đi Memphis đi, chỉ cần trên đường đi người cấp đủ nước uống cùng lương thực cho ta, đến Giza lại cho ta một con ngựa, chuyện này coi như chấm hết. Thật sự là chuyện lớn a.....Aiz, lần này vốn là muốn lấy lòng Pharaong một chút a...”

Bubka không ngừng nói “Cứ như vậy đi, ta sẽ mau chóng đem người đến Memphis, chuyện này, nếu người có thể nhìn thấy Pharaong thì người trăm ngàn lần đừng có nhắc đến nữa”

“Ân ~ Ha ha, nếu Bubka đã nói vậy, ta đành cố đáp ứng vậy a~” Trong lòng Ngải Vi giờ đang mở nhạc khai hoa, xem tên tiểu ngọc tử này về sau còn dám đứng trước mặt cô hô to gọi nhỏ không!

Nhìn Ngải Vi cười giảo hoạt, đột nhiên Bubka cảm giác được như chính mình bị lừa. Nhưng mà hấn còn không kịp nói ra nghi vấn này thì Lộ chợt phát ra một tiếng thét chói tai, cảnh giác bay lên.

“Xảy ra chuyện gì?” Bubka cùng đứng dậy, nhìn về hướng Lộ, nhưng mà cũng không nhìn thấy cái gì.

“Xem ra đại thúc Harrison vẫn có chút dự kiến trước...” Nghĩ như vậy, Ngải Vi lấy kính viễn vọng hồng ngoại trong túi ra.

“Đây là cái cổ quái gì?” Bubka thấu qua, tò mò nhìn Ngải Vi đang cầm cái kính viễn vọng hình dạng cổ quái.

“A!” Lần này Ngải Vi không trả lời vấn đề của hấn nhưng lại kinh ngạc đứng lên “Mau, Bubka, chúng ta mau qua, là một người! Cả người đều đầy máu!”

Không đợi Bubka phản ứng, Ngải Vi liền bỏ lại hấn chạy lên phía trước. Bubka nhìn phương hướng cô chạy, kỳ quái, rõ ràng hai mắt của mình rất tốt nhưng sao lại không thấy người nào đầy máu đâu?

*_*_*

Ngải Vi cảm giác được cổ họng mình như đang muốn nhảy ra ngoài.

Chưa bao giờ cô gần gũi với một người bị thương, huống hồ giờ là cả người toàn máu. Cô không khỏi sợ, ngồi chồm hổm quỳ rạp trên mặt đất bên cạnh người bị thương không nhúc nhích, thật lâu không nói nên lời.

“Người phát nổ cái gì?” Bubka từ phía sau chạy tới lớn tiếng nói “Mau nhìn xem hấn còn thở không! Cho hấn uống chút nước!”

“Nha, đúng đúng” Ngải Vi bối rối đem bàn tay run rẩy trước cái mũi của người kia “Còn có, tuy rất mỏng manh nhưng là còn có”

“Vậy người còn thất thần làm cái gì?” Bubka chạy lại, nâng người kia dậy, đem cái bình nước đổ vào trong miệng người kia “Trên người đều là vết đao, chẳng lẽ bị cường bạo cướp bóc?”

“Khụ khụ... nhanh chút... báo cho Pharaong...” Người đầy huyết có chút thanh tỉnh, lập tức gắt gao túm lấy Bubka, nói đứt quãng “...Libya, người Libya...ba ngày sau...”

“Người đừng nói chuyện, nếu không người sẽ chết” Bubka muốn ngăn hấn nói tiếp.

“Mule...thôn Mule...Van cầu các người cứu thôn Mule...”

Hấn đã...muốn chết...Ngải Vi nhìn người này rất đáng thương

Bubka về mặt phi thường nghiêm túc đứng lên “Thôn Mule? Người nói thôn Mule làm sao???”

“Mule...Libya...cứu cứu...”

Người bị thương ở trong lòng Bubka hô hấp gián đoạn.

“Người Libya ba ngày nữa sẽ tấn công thôn Mule? Ý tứ của hấn có lẽ là vậy...” Ngải Vi nhẹ nhàng nói.

Bubka chậm rãi buông người đã chết ra “Người Libya chết tiệt, cư nhiên tự tiện xé bỏ hòa ước! Quên công chúa bọn họ giờ đang là phi tử của Hi điện

hạ- Linh chủ Giza sao! Đáng chết! Chúng ta nhanh đến Giza đi! Nhất định phải làm cho Linh chủ xuất binh, thôn Mule là địa thôn thứ hai của Lãnh địa Giza, Hi điện hạ nhất định sẽ không bỏ mặc! Lộ! Lộ!” Bubka lớn tiếng kêu bằng hữu của mình, nhanh chóng tăng tốc độ về phía trước.

Ngài Vi kinh ngạc nhìn người chết... Nguyên lai, tử vong đúng là chuyện rung động như vậy, chính mắt thấy sinh mệnh của một người mất đi, làm cho cô cảm thấy có vài phần đáng sợ “Nhưng mà... cảm thấy sự tình có điểm... không thích hợp”

“Thồ dân!! Người đang làm cái gì!! Chúng ta mau đi xin Giza giúp đỡ a!!”

“Không đúng... không thể đi... không thể đi Giza!!” Ngài Vi hét lớn bảo Bubka dừng lại.

“Cái gì? Người nói cái gì? Người điên rồi? Chẳng lẽ người đối với thôn Mule thấy chết mà không cứu sao??” Bubka không thể lý giải hết to.

“Bubka! Ngẫm lại! Cần thận suy nghĩ! Thôn Mule cách đây rất xa sao?”

“Với tốc độ này, thì phải đi nửa ngày....”

“Thế còn cách Giza?”

“Một ngày a!! Rất gần, cho nên chúng ta nhanh đi Giza cầu cứu đi!”

“Bubka! Động động não!” Ngài Vi rất nhanh nói “Vừa rồi người kia nói chiến tranh 3 ngày sau bắt đầu, Giza đến thôn Mule cũng chỉ 1 ngày đường, kỳ thật là rất gần! Cho nên không có khả năng đến bây giờ còn không biết tin tức này, nhưng mà ba ngày rồi còn không có xuất binh, chỉ có hai khả năng! Một là Giza đã bị chiếm lĩnh, hai là....”

“Giza cùng người Libya là một người...?!” Theo ý nghĩ của Ngài Vi, Bubka nửa tin nửa ngờ đem đáp án nói ra.

“Đúng vậy!” Ngài Vi thở dài “Vô luận là khả năng nào, chúng ta đều làm chuyện vô bổ”

Bubka cơ hồ ngồi xuống than, chán nản ôm cái đầu có bộ tóc màu đỏ như lửa của mình “Vậy là sao bây giờ... thôn Mule là đồng bạn với thôn Ciutat a.... Thân là con của thôn trưởng thôn Ciutat, ta phải làm thế nào... ta phải làm thế nào...” Trên khuôn mặt tuổi trẻ xuất hiện lo lắng, thậm chí có vài phần thần sắc bất lực.

“Không cần hoảng”

Thanh âm bình tĩnh mà kiên định làm cho Bubka ngẩng đầu lên, nhìn Ngài Vi biểu tình trấn định thần kỳ.

“Người không phải có Lộ sao? Để cho nó bay đến Memphis tìm Ca ca người, nó so với chúng ta nhanh hơn. Rồi cho Ca ca người nói tình huống cho Pharaong biết, cũng thỉnh cầu phái binh trợ giúp, nhớ kỹ, muốn phái binh, Pharaong trăm ngàn lần không được tham công mà rời khỏi Memphis.... Ta lo lắng người Libya lần này không đơn thuần là nhiễu cảnh”

Bubka ngậy ngốc nhìn Ngài Vi.

“Người nhìn ta làm cái gì, nhanh viết đi a!”

Bubka lắc đầu “Ta không có... Ta không có giấy bút....”

Ngài Vi lấy giấy bút từ trong túi ra “Đây, cho người, hiện tại viết, nghe ta nói rồi viết.

Bubka tiếp nhận giấy bút, tò mò nhìn lại xem.

“Không còn thời gian nhìn, mau viết!”

“Nha nha!” Bubka vội vàng cúi đầu viết

“Này... thồ dân... không, ta nói là Ngài Vi, chúng ta làm sao bây giờ?” Bubka bắt đầu xưng hô tên Ngài Vi, vừa rồi nói một phen, làm cho hình tượng nam hài nhỏ bé này ở trong đầu hấn giường như lớn lên.

“Chúng ta?” Ngài Vi cau mày, cho dù là giúp Bifitu đi, thì lần này không thể kinh thường bất cứ trận chiến nào có thể ảnh hưởng tới an toàn của Pharaong...

“Chúng ta đi Thôn Mule”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 18

Mặt Trời đang từ từ chìm vào dòng sông Nile, đem Memphis nhuộm đắm thành một mảng hoa lệ màu đồng. Nông dân làm việc đều trở về chính căn nhà nhỏ của mình, trên đường chợ người người cũng dần tán đi, thỉnh thoảng có mấy cô gái trẻ tuổi, ba cái đám, hai cái tổ đều dẫn nhau vui vẻ xuyên qua từng ngõ nhỏ. Trong lúc đó...

Có một người trẻ tuổi đứng trên trường thành cung điện Memphis, thổi một tiếng bén nhọn tận trời xanh. Ở phía tịch dương xa xa có một con ung thân màu rậm nắng bay tới. Hắn vươn tay cao cao cho nó đậu trên cánh tay trái của mình “Lộ! Lại đây!”

Người trẻ tuổi có mái tóc màu đỏ như bốc lửa cùng với ánh mắt màu xanh biển sắc, tạo thành một bức tranh khoe sắc. Trên người mặc một chiếc áo giáp tinh tế cùng với một cây kiếm thạch bội đủ chứng minh thân phận của hắn, hắn chính là vị tướng quân trẻ tuổi nhất thời đại Ramses, không người nào mà không biết con trưởng của thôn trưởng thôn Ciutat- Mentus. Năm ấy hắn hai mươi bảy tuổi cùng quan ti tế cao nhất cả nước-Litah hai mươi tuổi đều được xưng là đế quốc song bích. Bọn họ cùng Pharaong trẻ tuổi hứa hẹn cùng nhau, mang đến sức sống cùng hi vọng vô hạn cho tân Triều Ai Cập.

“Đúng là Lộ, rất nhanh” Mentus khen, ý bảo Lộ đáp xuống trên cánh tay mình “Tiểu tử Bubka đâu? Hắn không phải vẫn nói nơi nào có Lộ nơi đó có Bubka sao?”

Lộ lao xuống phía dưới, vầng vàng đứng trên cánh tay rắn chắc của Mentus, không thành thật vượt cánh mình, càng không ngừng di động tới móng vuốt mình.

“Làm sao vậy? Đói bụng?” Mentus khó hiểu hỏi. Lộ lại càng mãnh liệt vỗ cánh, giống như là muốn bay lên. Mentus cảm thấy Lộ thập phần khác thường, vì thế nên cẩn thận đánh giá nó một chút. Nguyên lai, trên chân của Lộ có buộc một tờ giấy nhỏ “Hắc hắc, nguyên lai là truyền tin sao, đúng là vậy a, Lộ!” Mentus một bên lấy tờ giấy trên chân Lộ coi xuống, một bên tán dương nó. Lộ cũng ngẩng đầu lên ra vẻ bộ dáng tự hào.

“Đây là cái tài liệu gì? Tờ mờ quá, không phải Toa giấy thảo” Mentus không chút hoang mang chậm rãi mở tờ giấy ra, khi hắn nhìn đến trên mặt giấy là chữ tượng hình xiên xiên vẹo vẹo, sắc mặt hắn chợt đại biến hẳn lên “Là chữ Bubka...”

Rất nhanh xem tờ giấy viết gì, trên mặt Mentus xuất hiện thần sắc lo lắng. Hắn ngốc sờ sờ Lộ, nguyên bản bộ lông sáng bóng vì lặn lội đường xa mà có chút bẩn. Mentus có điểm xin lỗi, nhưng mà vẫn vội vàng nói “Không thể ở cùng người, ta hiện tại muốn lập tức đi tấn kiến Pharaong. Ta cho người đi lấy chút đồ ăn cho người” Lộ giống như hiểu được lời nói của Mentus, cúi đầu kêu một tiếng, chợt nó huy động cánh, bay vào trời không chưa tán ánh nắng chiều, dọc theo phương hướng khi đến, rất nhanh bay trở về. Mentus nhìn bóng dáng Lộ dần dần nhỏ đi, nhẹ nhàng nói “Trở về tìm Bubka sao? Lộ, thật sự hảo dạng”

Quay đầu lại đây, đôi mắt màu lục sắc đã biến thành u lãnh như nước hồ “Người đâu, lấy áo choàng của ta lại đây, ta muốn lập tức đi tấn kiến Pharaong”

Memphis là trung tâm thành thị của Hạ Ai Cập, cũng là thành thị phồn hoa nhất Hạ Ai Cập. Là bạn của sông Nile, không chỉ có nông nghiệp phát đạt mà còn có các thương nhân đến từ các quốc gia khác nghi chân và làm mậu dịch. Người dân bên trong làm kiến trúc, dệt, tinh công khỏi người, thậm chí là phương diện chế tác các ướp, tất cả đều có chuyên gia, nghiêm nhiên trở thành một cái bộ dáng “Quốc tế đều là thị”

Pharaong ở Memphis có cung điện xa hoa. Tân vương kế vị thì trọng yếu là hiến tế, hội nghị, chờ khi chiến tranh, Memphis đều trở thành nơi bãi phóng của Pharaong, thậm chí là nơi dừng chân lại. Pharaong cũng có xây dựng rầm rộ, ở trong này thành lập chùa miếu to lớn, Kim Tự Tháp cùng các hành cung xa xỉ. Tân lão pháp kế vị không đến một tháng đều làm như vậy, Ramses cũng giống vậy không ngoại lệ, vừa lên ngôi không đến ba ngày đã đi xuống phụ cận ở Memphis xây dựng tượng nhân sư khổng lồ, hơn nữa còn giám sát các công sự. Cô ý đi vào Memphis, thuận tiện tham gia hiến tế ở các địa phương và nhận lời chúc phúc của dân chúng.

Mọi người thịnh truyền rằng Tân pháp lão và Tiên vương Seti đệ Nhất bất đồng, không chỉ có giới binh khí chiến tranh, ngoại giao, nội thương mà tất cả đều ở phương diện thiên tài, còn có “Đế quốc song bích” Mentus cùng Litah làm trợ thủ đắc lực cho hắn từ khi còn là nhiếp chính Vương Tử, mới đăng cơ ba ngày đã mang đến sĩ khí vui mừng khôn xiết cho nhân dân cả nước. Các thị dân thành thị xung quanh Memphis thậm chí nguyện ý đi bộ mấy ngày để được đến Memphis bái kiến Tân pháp lão một chút.

Mà Tân pháp lão lại làm cho tất cả thiếu nữ Ai Cập sôi trào. Ramses trước khi đăng cơ nổi danh là tuấn mã, mà sau khi đăng cơ lại là thiên hạ độc tôn duy nhất thân phận khiến cho hắn ngày thêm có sức hút. Tuy rằng bên ngoài hoa danh nhưng mà thiếu nữ trong thiên hạ ai cũng mong một lần được sủng hạnh, cho dù chỉ là một lần, vô danh vô phận nhưng các nàng đều vui vẻ chịu đựng. Hơn nữa tuy cơ hội rất nhỏ nhưng mà các nàng vẫn ôm thân lao đầu vào, ôm giấc mộng mình trở thành một cái gì đặc biệt, có lẽ là mình được sắc phi nhưng mà đến bây giờ, tất cả đều là ý tưởng, vĩnh viễn chỉ là giấc mộng...

Cung điện Memphis – Sườn Cung.

Phòng ngủ Sườn Cung là một gian phòng cực lớn. Bốn vách tường trang trí vật phẩm đều là vàng bạc quý báu, trên bàn đài là bình hoa quý kim chất cắm loại hoa sen mà người Ai Cập yêu nhất. Tầng tầng màn che trong suốt chậm rãi yên tĩnh bay trong gió, có thể thấy được chiếc giường thấp ẩn ẩn phía xa.

Hai thân thể triển miên, trong phòng có tiếng thờ dốc trầm trọng cùng tiếng động của giường thấp, xuyên thấu qua trùng điệp màn che, truyền ra bên

ngoài. Mentus ở bên cửa cung thông thả đi qua đi lại, con người lục sắc có vài tia lo lắng. Thị vệ ở cửa không nhìn thấy biểu tình của hắn giống như kiến bò trong chảo lửa vậy.

“Vương... Như vậy đã bao lâu?” Mentus rụt rè đặt câu hỏi, sau ót chảy ra mồ hôi ròng ròng.

“Hồi tướn quân, bắt đầu từ chặn vặ” Thị vệ không có cảm tình trả lời.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, sao đều đã sáng lên. Tuy rằng biết tính nết Vương nhưng mà gặp quân tình như thế, có lẽ phải thật sự mạnh mẽ tham kiến, để tránh sự tình càng ngày không thể cứu vãn nổi. Nhưng... bên trong vẫn truyền đến từng trận tiếng gầm đục vọng khiến hắn khó có thể tiến lên. Hắn vẫn chưa có cưới vợ, nghe loại âm thanh như vậy không khỏi ngưng ngưng cúi đầu, trong lòng chỉ có thể hi vọng chuyện này có thể chấm dứt sớm.

“Như vậy còn muốn... bao lâu...” Người tóc đỏ trẻ tuổi một lần xấu hổ mở miệng.

“Hồi tướn quân, không biết” Thị vệ vẫn giọng điệu bình thản trả lời. Mentus lau mồ hôi sau ót, tiếp tục đi qua đi lại trước cửa.

Mà lúc này, trong phòng chính là cảnh xuân kiều diễm, nhiệt khí điên cuồng cơ hồ muốn xé tan cả màn che, xuyên thủng ra bên ngoài. Nữ nhân nóng bỏng bị đặt ở phía dưới, thân thể hơi cong lên, cổ ý tiếp đón đục vọng của nam nhân. Nàng ánh mắt mê ly, đôi môi khẽ nhếch, hai tay gút gai túm lấy giường, cơ hồ móng tay muốn xuyên thủng cả giường.

Đối lập với vẻ mặt say mê của nàng, nam nhân có vẻ như quá bình tĩnh. Con người màu hổ phách không hề có một tia cảm tình, giống như bảo thạch vô cơ, ánh mắt lạnh lùng nhìn nữ nhân nhiệt tình vận vẹo thân mình. Hắn kịch liệt trừu cảm, không chút để ý nữ nhân phí dưới là thống khổ hay hưởng thụ. Đột nhiên thân thể nữ nhân bắt đầu chặt lại, tiếng kêu không ngừng lớn thêm. Bàn tay nam nhân lúc đầu còn vỗ vỗ bộ ngực nàng giờ đã vươn tới đưa chân tròn bóng của nàng đặt trên vai, thêm sức lớn trừu sáp. Nữ nhân còn trong khoái cảm cũng dần khôi phục lại, khóe mắt chảy ra nước mắt, thừa nhận nam nhân này thật thô bạo, dần dần phát ra âm thanh xinh đẹp hơn.

Nam nhân rốt cục cũng cúi đầu tê rống một tiếng, rất nhanh nhập vào vài cái, rồi lại bứt ra, đem mồm mống vui thích bắn ra trên giường. Hắn rất nhanh đứng dậy, cầm quần áo mặc vào, cầm lấy bội kiếm bên người, không có một chút luyến tiếc đi về phía cửa. Nữ nhân trên giường nặng nề thờ hồn hể, suy nghĩ giường như còn nhớ đến việc mây mưa thất thường lúc này, nhìn đến nam nhân bước nhanh rời đi, nàng vội vàng đứng dậy, không thêm che đậy, thân mình lồ lộ quỳ xuống bên nam nhân muốn rời đi nói “Vương, lần sau lại triệu kiến nô tỳ... hầu hạ Vương là vinh hạnh của nô tỳ”

Ramses quay đầu lại, hai mắt lạnh lùng quét đáng người hoàn mỹ của nữ nhân một chút. Có lẽ không nên mang nữ nhân này tới Memphis, lúc ấy chính là bởi vì nhất thời quật khởi, muốn mang nàng theo tùy thời phát tiết đục vọng một chút, tình lại thì rất nhiều phiền toái, nhưng mà xem loại đãi ngộ đặc biệt này làm cho nữ nhân trước mắt hiểu lắm. Hắn trầm ngâm nửa khắc, nữ nhân nhìn hắn không lên tiếng, trong lòng chờ mong lại càng tăng thêm vài phần “Vương...” Nữ nhân lác lác, hai tròng mắt hơi cúi xuống, thô khí như lan nói “Phù Na lại chờ Ngài triệu kiến a...”

“Đi xuống” Thanh âm lạnh như băng làm cho nữ nhân Phù Na bên trong phát lạnh. Nàng không thể tin ngẩng đầu lên nhìn, nhưng cũng chỉ thấy mặt Ramses lạnh lùng, trong phút chốc, nàng cảm thấy chính mình như lọt vào một cái vết nứt vạn thước, một chút cứng đờ, không biết đứng lên như thế nào. Không đợi nàng phản ứng, Ramses liền lạnh lùng bỏ lại một câu “Đi tìm nội thần linh thượng. Nể tình người theo ta từ Thebes đến đây nên ta không trừng trị tội người, lần sau còn dám lơ đãng như vậy, giết không tha”

Dứt lời, Pharos trẻ tuổi sai bước đi ra cửa, còn lại Phù Na ngồi trống trơn một mình trên giường. Nhìn chăm chăm Ramses đi xa, trong đôi mắt xinh đẹp đầy lên một tia hỏa diễm, giống như muốn đem bóng người của hắn mà cắn nuốt.

Nàng tuyệt đối không thể mất đi sủng ái của Pharaos.

Pharaos sau khi kế vị có rất nhiều tình nhân, nhưng mà tất cả đều không được sắc phong làm phi, tình huống thông thường là sau khi lâm hạnh xong sẽ ban cho các nàng một ít vàng bạc châu báu. Nhưng mà một số cô nương sau khi bị Ramses vứt bỏ còn ôm ảo tưởng, chậm chạp không chịu lập gia đình thì hơn phân nửa đều chết trong thời gian rất ngắn. Có người nói là bị Vương phi Mathao Nijiru ở trong lãnh cung vùng trộm hại chết, cũng có người nói là do một số cụ đại thần lo lắng cho thanh danh của Pharaos tương lai nên mới phái người ám sát. Ramses đối với việc này chẳng quan tâm, cho nên loại tình huống tàn khốc này càng ngày càng nghiêm trọng. Một ít kẻ quyền thế quan quý, không bao giờ ôm mộng nữ nhi mình được sủng hạnh để có thể một lúc gà chó bay lên trời. Một khi mà phát hiện nữ nhi cùng Vương mây mưa thì lập tức an bài hôn sự, đem nữ nhi gả qua loa để tránh bất hạnh.

Bởi vậy các nữ nhân Ai Cập, vừa yêu lại vừa hận nhưng mà sức quyến rũ của Pharaos giống như “Độc dược” khiến các nàng không thể vứt bỏ.

Ramses chưa từng bắt buộc kẻ nào làm tình nhân hắn, nhưng mà hắn bên ngoài tuấn mĩ, trẻ tuổi, lại có địa vị kiên cố khiến cho tất cả nữ nhân cao thấp cả nước sôi trào. Nếu có một đêm xuân, mặc dù giống như uống rượu độc giải khát, sau cũng chết nhưng cũng cam tâm tình nguyện.

Mà Phù Na tuyệt đối đã tâm không hề tốt. Nàng xuất thân là bình dân, là một xiếc vũ nữ lưu lạc trong Ai Cập, từ nhỏ đã ăn rất nhiều khổ cực, thông qua sắc đẹp cùng tướng mạo mà cuối cùng có chút danh tiếng ở Thebes, một ngày được Ramses triệu kiến. Nàng đã hạ quyết tâm không bao giờ trở lại những ngày tháng đói khổ lạnh lẽo như trước nữa, vô luận sử dụng thủ đoạn gì, nàng nhất định phải ở bên cạnh Pharaos. “Trước kia là Vương tử, có lẽ có nhiều việc không tiện, hiện tại là Pharaos, khẳng định là phải lập phi... Ta- Phù Na là nữ nhi đệ nhất Thebes, ta cũng không tin người đối với ta không động tâm!”

Nàng nghĩ như thế, chậm rãi nắm chặt tay, đầu móng tay đâm sâu vào trong da thịt, máu tươi hơi hơi sẫm ra.

Thời điểm Ramses đi ra khỏi tấm phòng Sườn Cung, trên trời đã đen đặc. Vừa thấy bóng dáng hắn đến, Mentus vội vàng tiến lên quỳ xuống, giọng điệu vội vàng nói “Vương, ty chúc có quân tình trọng yếu cần bẩm báo!”

“Đứng lên, Mentus, không cần hành lễ đối với ta” Ramsess vẫy vẫy tay, ý bảo hắn đứng dậy, hướng Trung đình chậm rãi thông thả đi, thần sắc bình thản nói “Có phải người Libya nhiều cảnh hay không?”

Mentus đi theo phía sau, nghe vậy liền sùng sốt, cuống quýt đáp “Đúng là như vậy”

“Giza hẳn là không xuất binh cứu giúp” Ramses biểu tình tự nhiên, giống như đã biết tất cả mọi chuyện. Mentus không khỏi có một tia mê hoặc, tờ giấy hắn cầm trong tay giống gần như bị mồ hôi của hắn làm ướt toàn bộ. Vương làm sao mà biết tin tức này, không có khả năng lĩnh liên lạc nhanh hơn cả Lộ. Nhưng mà không đợi hắn hỏi, Ramses từng bước mờ miệng tiếp “Xem ra Hi hoàng huynh vẫn không cảm được dụ hoặc a...” Ngự khí bình thản, nhưng mà hai tròng mắt lại lộ ra thần sắc lãnh khốc.

Giống như tất cả đã viết trên tờ giấy. Bubka truyền tin nói khả năng Giza làm phản, Mentus không khỏi âm thầm bội phục Vương thượng, đồng thời cũng vì chính đệ đệ mình phán đoán chuẩn xác mà cảm thấy tán thưởng.

“Người làm sao biết tin tức này? Chẳng lẽ quân địch đã tới gần Memphis?” Ramses ngồi xuống bên cạnh ao hoa sen làm bằng thạch đáng, mái tóc thâm màu rậm rạp tùy ý tàn xuống trên vai, con mắt màu hổ phách ở dưới ánh trăng giống như một đôi bảo thạch kỳ dị, lông mi nồng đậm hơi câu ứng cùng cái mũi đứng thẳng càng làm rõ ràng từng góc cạnh trên mặt hắn.

“Vương đúng là tuyệt thế mỹ nam tử” Mentus trong lòng tán thưởng, cũng là nam nhân như nhau mà cũng không thể cưỡng lại được mà tán thưởng ngoại hình tuấn mĩ của hắn.

Ramses thấy hắn không nói, lại hỏi một câu “Không phải mấu chốt quân tình sao?”

“Đúng, là” Mentus cuống quýt thu hồi suy nghĩ, Ramses thấy ái tướng tóc đỏ bộ dáng rồi ren liền nhẹ nhàng mà nở nụ cười một chút.

“Không cần khẩn trương, có cái gì thì chậm rãi nói đi”

Ramses ngồi ở trên thạch đáng, ánh trăng ôn nhu trút xuống ở trên người hắn. Mentus rất cung kính nhìn Pharaong tuấn mĩ, lẳng lặng tự hỏi hắn là nên nói gì trước.

“Vương, người Libya cũng không có tới gần Memphis, bọn chúng chính là tấn công Mule... Bubka, chính là người mà trước đây ty chức đã đề cập với ngài, cái đệ đệ kia muốn làm thị vệ của ngài, hẳn dùng chim ưng báo tin cho ty chức” Mentus cẩn thận nói, lo lắng kế tiếp phải nói sao cho thích hợp “Cái kia... Ân, hẳn còn nói, người Libya tấn công Mule không phải đơn giản là nhiều cảnh, cũng có thể có khả năng là cùng Giza muốn phản chiến. Cho nên thỉnh Memphis mau chóng phái binh cứu giúp, hơn nữa, ân... Còn có...”

“Tiếp tục nói...” Thanh âm bình thản như trước, vì bị khuất ánh trăng nên Mentus không nhìn được biểu tình của Ramses. Mentus cúi đầu cắn chặt răng, tiếp tục nói.

“Pharaong trăm ngàn lần không thể thân chinh, bởi vì lần này có gì mờ ám” Mentus đem những từ ngữ bất kính trong giấy sửa lại một chút, dùng chính lời của mình nói ra. Nói xong, hắn suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu “Vương, ty chức chỉ có một đệ đệ, hẳn lại một mình đi Mule, thỉnh cầu ngài làm cho ty chức mang binh đi trước!”

Ramses không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi, không có biểu tình nhìn Mentus. Mentus đại khí cũng không dám di chuyển một chút, cứ cúi đầu như vậy chờ Pharaong lên tiếng.

“Mentus, những tin tức này đều là đệ đệ ngươi viết?”

“Là... Quả thật là chữ viết của ngu đệ”

Ramses ánh mắt neho lại, hai tròng mắt phát ra quang mang nguy hiểm. Hắn dùng ngón tay thon dài gõ gõ trên mặt thạch, đôi môi gắt gao khép lại, không nói một lời. Mentus nghe âm thanh gõ trên mặt thạch thì trong lòng bất giác cảm thấy bất an, trong lòng bàn tay càng chảy nhiều mồ hôi hơn. Thời gian đã chậm trễ lắm rồi a! Hiện tại Bubka lại đang ở chỗ Mule, tính mạng đang vô cùng nguy hiểm, hắn không thể đợi chút nào nữa.

“Vương...”

“Mentus, ngươi đem tờ giấy viết tin cho ta xem, hẳn là đang ở trên người ngươi đi” Ramses sắc bén nhìn Mentus.

“Này...” Mentus cảm thấy trên ót chảy mồ hôi lạnh, Bubka ngu ngốc, người sao lại có thể dùng lời nói không tôn kính với Pharaong như vậy, hiện tại vì huynh cũng không thể bảo hộ người, nếu trăm ngàn lần mà chọc giận vương thì người có mười cái đầu cũng không thể dùng “Này...”

Ramses quay đầu qua, nhìn hoa sen trong ao ở dưới ánh trăng, lại đưa lưng về phía Mentus “Ồ trong tay ngươi đi”

Aiz! Mentus lập tức xoay người, hai tay đem tờ giấy bị ướt sũng mồ hôi đưa cho Ramses “Vương, thật sự là không có chuyện gì có thể gạt người, thỉnh xem qua...”

Ramses tiếp nhận tờ giấy, chậm rãi nhìn, hai hàng lông mày nồng hậu gắt gai nhíu chặt lại. Mentus ở một bên nhìn xem thật sự là kinh tâm động phách, sợ Pharaong tức giận “Vương... Ngu đệ còn nhỏ nên không hiểu chuyện, nếu có mạo phạm thì mong ngài nhất định...”

“Ha ha ha ha!” Đột nhiên Ramses nở nụ cười lớn, cười đến nỗi Mentus không biết phải làm sao “Nhớ kỹ, muốn phái binh, Pharaong trăm ngàn lần

không được tham công mà rời khỏi Memphis?! Khẩu khí thật lớn!” Tươi cười trong nháy mắt bỗng dưng lạnh như băng “Ai Cập ta thật sự là ngoa hồ tăng long, Mentus, không nghĩ đệ đệ ngươi lại có thao lược như vậy, nhưng lại cùng bốn vương không mưu mà hợp! Nếu hán cũng có thể giống ngươi, trung tâm như một với ta thì đó tất nhiên là chuyện tốt...” Nhưng nếu không phải...

“Đại vương, nhiều thế hệ người Thôn Ciutat chúng ta đều đối với ngài trung thành, ngu đệ cũng không ngoại lệ, vì ngài mà dùng mưu thì cho dù một lần cũng là vinh quang của hán” Mentus chân thành nói xong, trong lòng lại âm thầm tán thưởng, cái tên tiểu tử gốc Bubka lỗ mãng lại có thể lo lắng toàn diện như vậy. Có thể được Vương tán thưởng thì thật sự khác xa với lúc xưa a!

“Vậy đó là chuyện tốt...” Ramses ngẩng đầu, có chút đắm chiêu “Chờ chuyện này xong, ta muốn tự mình gặp đệ ngươi một chút”

“Là là! Cảm ơn vương!” Mentus lập tức quỳ xuống cúi đầu, rồi lại vội vàng nói “Vương, thỉnh ngài cho ty chức lập tức mang binh đến Mule, tình hình chiến đấu bên kia chắc hẳn là thập phần nguy cấp!”

Ramses nhẹ nhàng nâng tay lên ngăn cản Mentus tiếp tục nói.

“Đệ ngươi lần này có mưu lược này, thì dù quân địch kéo đến vài ngày hẳn là không có việc gì khó đi. Ngươi không cần phải đi Mule, ngươi ở lại Memphis cho ta”

“Vương!” Lục sắc trong mắt Mentus tràn ngập khó hiểu cùng lo lắng. Hẳn không thể, hẳn không thể nhìn chính đệ đệ mình. ...

“Ta sẽ dẫn một nhóm người cùng ngựa đi Mule... Việc này toàn bộ phải giữ bí mật, trừ ngươi ra thì không ai được biết”

“Vương!” Lúc này đây là vì lo lắng cho Ramses, người ta đã làm bẫy thiết kế Pharaong, vậy thì vì sao hán còn muốn dẫn thân vào hiểm nguy.

Ramses đứng lên, thân hình cao to dưới ánh trăng tạo thành một cái bóng dài đổ xuống mặt đất “Mentus, ta đem Memphis giao cho ngươi, nếu mà đúng như vậy thì Memphis rất nhanh sẽ phát sinh náo động, hoặc nếu lấy hình thức khác như nội gián kích động quần chúng, hoặc là quân đội Hittite thừa dịp xâm nhập thì ngươi cũng phải chuẩn bị cho tốt, ta sẽ để lại binh mã mạnh nhất cho ngươi... Chú ý đồ ăn hai ngày này, khả năng hạ độc là rất cao” Thì ra là thế, Mule chính là cái mồi, cho nên nhìn nguy hiểm nhưng kì thực rất an toàn! Nhưng mà... Mentus ngẩng đầu, nhìn Pharaong “Vương, ngài không sợ ty chức...” Không sợ ta nhân sơ hội phản loạn sao? Nghĩ vậy nhưng Mentus cũng không có nói ra.

Ramses giống như biết được suy nghĩ của hán, đi lại nhẹ nhàng vỗ mạnh bả vai Mentus, con mắt màu hổ phách chân thật nhìn hán “Chuyện ta rời đi Memphis, dù thế nào cũng không cho kẻ nào biết” Nói xong, hán nhìn Mentus nhẹ nhàng cười một chút, liền rời ao hoa sen đi về phía tâm cung mình.

Mentus có vài phần cảm động, cái mũi đau xót, giống như muốn rơi lệ. Hán trong lòng thầm mắng một tiếng: Dọa ngươi! Nếu đệ nhất tướng quân khóc, đó thật sự là chuyện mất mặt xấu hổ nhất! Hán đánh chính mình một chút, ngẩng đầu, nhìn về hướng bóng dáng Ramses đi xa, thì thào nói một câu “Vương! Ngài yên tâm, Mentus này nhất định sẽ bảo vệ tốt Memphis, chờ ngài trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi Của Pharaoh* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 19

Địa khu Giza đa số sa mạc là sa mạc, thỉnh thoảng có một vài ốc đảo, dựa vào nguồn nước trân quý sẽ có rất nhiều thôn lớn nhỏ mọc lên khi mùa xuân đến sau những cơn mưa. Nơi giao giữa Ai Cập cùng Libya, lại cùng Hittite cách hải tương vọng, địa khu Giza trở thành đất của cả Ai Cập và Libya, thậm chí càng hải mà đến lữ hành thương nhân vương quốc Hittite tất kinh. Bởi vì hoàn cảnh nông nghiệp khó khăn nên địa khu Giza vô cùng nghèo đói, nhưng lại được Seti đệ Nhất cải tạo bởi các chính sách mậu dịch nên có rất nhiều ảnh hưởng, người trong Giza bắt đầu nhận thương nhân các quốc gia khác để trao đổi, từng bước vì nhu cầu của bản thân mà phát triển.

Các thôn trong Giza rất giàu có, hơn phân nửa là từ hai loại sự nghiệp. Một loại là giống như thôn Ciutat, chuyên môn cung cấp vật tư vận chuyển, cùng với bảo tiêu chờ phục vụ. Mọi người trong thôn Ciutat đều lấy gia nhập vào quân đội của Pharaong mà làm vinh, nam tử trưởng thành rất chịu khó huấn luyện thân thể. Từ khi chính sách mậu dịch mở ra, không cần bắt buộc phải gia nhập cấm vệ quân Pharaong, cũng không hề bị ép buộc gia nhập mà ngược lại xuất hiện hình thức lính đánh thuê, giống như hộ tống các vật trân quý đi Memphis, kiếm tiền rất xa xỉ.

Còn một loại là giống với thôn Mule, người dân ở đây dẫn thân vào bên trong mậu dịch. Rất nhiều thương nhân tới biên cảnh bởi vì chính trị hoặc an toàn là nhân tố đáng để lo lắng, không muốn tiếp tục vào bên trong Ai Cập. Người dân trong thôn Mule có vẻ khôn khéo sẽ mượn lí do này để ép giá lớn, lấy tiện nghi tương đối thu mua vật tư các quốc gia, sau đó qua tay bán cho các thương nhân có thực lực ở nội địa, hoặc là đơn giản là mất một ngày đi đến Giza bán cho các địa phương đại trung chuyển thương, do đó kéo toàn bộ địa khu Giza phát triển.

Địa khu Giza biến thành nơi chứa nhiều địa phương giàu có nhất Ai Cập, chẳng trách mà dân chúng cả gan lớn mật xưng là “Khu Giza tự trị”. Có thể nói, nếu không có địa khu Giza thì thị trường buôn bán muôn màu rực rỡ của Memphis sẽ bị giảm đi một nửa.

Từ địa khu Giza qua các nước cảnh tuyến thì mất nửa ngày nếu đi bộ là có thể nhìn thấy biên cảnh thành Libya, nhưng mà hai tuyến đường đi ra lại nghiêm nhiên là hai loại quang cảnh hoàn toàn bất đồng. Khu Giza vui sướng hưởng giàu sang còn biên cảnh thành Libya thì nhân dân quần áo tả tơi, cơm

không đủ ăn. Không khó tưởng tượng, Libya đối với khu vực giàu sang này của Ai Cập đã sớm thềm nhỏ dãi ba thước, nhưng mà nằm ở phía trước chắc chắn có một chút sự tình vẫn kiềm chế bọn họ, làm cho bọn họ không dám tùy ý mạo phạm.

“Nếu như địa khu Giza mà người giới thiệu đều đúng như vậy thì ta phỏng đoán Libya phía trước thành thật thì đại khái là có ba nguyên nhân” Ngải Vi vừa nói vừa cùng Bubka bước nhanh về phía thôn Mule, dọc theo đường đi Bubka giảng cho Ngải Vi nghe về một số tình huống kinh tế và vị trí địa lý của địa khu Giza. Từ khi Ngải Vi đoán chuẩn xác chiến lược thì Bubka cũng không dám xem thường nam hài gầy nhỏ người ngoại quốc này nữa, tất cả mọi chuyện đều hỏi ý kiến hắn.

“Thứ nhất, địa khu Giza đối với Libya mật dịch mới có lợi. Tuy rằng Libya mơ ước địa khu Giza giàu có nhưng mà dù sao thương nhân ở quốc gia mình cũng mượn binh đại của Ai Cập mà kiếm lấy không ít ưu việt, cho nên bọn họ cũng không dễ dàng tấn công. Trị an hỗn loạn sẽ hủy diệt binh đại này”

Bubka cái hiểu cái không gật đầu.

“Thứ hai, Libya cùng Seti đệ nhất có hòa ước. Nếu không có chuẩn bị hoàn toàn thì tùy tiện xóa bỏ hiệp ước sẽ làm cho Libya mất hết mặt mũi, địa vị ngoại giao xuống dốc không phanh. Một khi chiến bại, kết cục của Libya sẽ vô cùng thảm”

Ngải Vi bước nhanh đi tới, hô hấp có chút hỗn loạn, nói chuyện có chút mệt mỏi nhưng vẫn hết sức giải thích cho Bubka, mà cũng là để ý chính suy nghĩ của mình. Chiến tranh hơn phân nửa có ích lợi sử dụng kinh tế, đem vấn đề xem thành một vấn đề buôn bán đơn giản, hết thấy đều rõ ràng rất nhiều. Công ty này cùng công ty kia cũng sẽ có đủ loại chiến tranh, kỳ thật cũng giống như bản chất của chiến tranh thật, chính là thay đổi hình thức một chút. Cô an ủi chính tâm tình đang đi xuống của mình, lại nói tiếp.

“Thứ ba, người Libta tự nhận đánh theo vũ lực sẽ không thể thắng lại Seti đệ nhất. Pharaong lâu đời có thực lực quân sự vô cùng cường đại, trong nước cũng vững vàng, vui sướng hưởng vinh hoa, Libya hoàn toàn không có khả năng chiếm đánh”

“Nói cái gì! Tiên Vương tuy rằng cường đại nhưng mà Ramsses diện hạ hiện nay tuyệt đối không kém với Tiên Vương” Bubka kích động phản bác, chính Ca ca mình theo Pharaong hiện tại đã rất nhiều năm, kỳ thật tân Pharaong có thể tuyệt đối ở trên Tiên Vương. Nhưng mà ngại bất kính với Tiên vương nên Bubka không dám nói tiếp.

Ngải Vi khoát tay, liếm liếm cái môi khô ráp vì thiếu nước “Người hiểu lắm, nghe ta nói cho hết đã”

Bubka lấy túi nước đeo ở trên lưng ra, đưa cho Ngải Vi “Người uống nước đi, nhanh chóng sẽ đến nên người kiên trì một chút”

Ngải Vi tiếp nhận, không khách khí uống không thừa một giọt, sau đó hít một hơi rất lớn nói “Không sai, thật sự là ta uống rất nhiều nước” Bubka nhẹ nhàng nở nụ cười, tiểu hài tử này có lẽ từ vùng duyên hải của nước khác đến nên dễ dàng khát. Lại khuyết thiếu đối với sa mạc thương thức. Nhưng mà đối với việc phán đoán thế cục thì lại rất chuẩn xác so với tuổi.

“Tốt, bây giờ ta sẽ giải thích vì sao người Libya hiện tại muốn thừa dịp tấn công Mule” Ngải Vi uống xong nước, xoa xoa khoe miệng, biểu tình nghiêm túc nói, kỳ thật thì tất cả đều nằm ở đó, chỉ cần chờ cô sửa sang lại suy nghĩ cho tốt, nhất nhất nói ra “Bởi vì lúc trước Libya có kỳ ba điểm trên, bây giờ có thời cơ nên toàn bộ cũng không thành vấn đề. Đầu tiên, tuy rằng nhiều phá hư binh đại của Mule là không tốt nhưng mà nếu có thể chiếm lĩnh thì lại là chuyện khác, đây cũng chính là hi vọng cho tới nay Libya làm được. Thứ hai, bội bạc là không tốt nhưng mà nếu nắm chắc thành công thì hiệp ước cũng sẽ thành nói suông. Cuối cùng, Seti Đệ nhất đã chết”

Bubka lắc đầu “Ta còn không rõ”

“Nói đúng hơn thì người Libya có mười phần nắm chắc thành công. Nhưng mà ta đoán đây tuyệt đối chắc chắn đơn giản không phải là nhiều cảnh!” Hai tròng mắt màu xanh lam của Ngải Vi chiếu ra thần sắc tự tin “Nếu là đơn phương tấn công thì người Libya đã sớm động thủ! Ta phỏng đoán là bọn họ đang chờ, chờ đợi một thời cơ như vậy, chờ một cái có thể làm cho Ai Cập thua toàn bộ”

“Chờ bọn hắn có kỳ Tiên Vương mất?”

“Không” Ngải Vi sắc mặt âm trầm nói “Chờ triều đại Pharaong Ai Cập luân phiên, chờ xuất hiện bại lộ, bọn họ cùng với người khác hợp tác, hoặc là có nội gián, hoặc là quốc gia khác, dương đông kích tây, hiệu một tiếng trống sẽ làm tinh thần thêm hăng hái, làm Ai Cập thương nặng”

Bubka nghe vậy, cảm thấy tứ chi lạnh như băng “Cư nhiên... nghiêm trọng như vậy.... Vậy, chúng ta mau hồi Memphis, chúng ta phải bảo vệ Pharaong”

Ngải Vi thờ dài “Hồi Memphis tuyệt đối là chuyện vô bổ, chúng ta chỉ là hai cái tiểu nhân thì làm được cái gì? Hồi Memphis mà đi bộ thì cần đến mấy ngày, loại đầu pháp này khẳng định là đã sớm hiệp thương tốt, nếu Pharaong quả thật có đủ cơ trí như người nói thì có thể dựa vào tờ giấy truyền đến mà vượt qua một kiếp này.... Hiện tại chúng ta có thể làm là cũng chỉ có thể hết sức giúp người dân thôn Mule, không hề gặp chết chóc....”

Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp nhìn về khoảng không, gió sa mạc không nhanh không chậm thổi, đánh tới trên mặt, đó là một cảm giác nóng cháy. Phóng nhãn nhìn lại ở một nơi cách đó không xa, xuất hiện nhiều điểm lục sắc.

Thôn Mule ngay ở phía trước.

Ngải Vi cảm thấy trái tim mình như điên cuồng nhảy lên, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô nói muốn hết sức giúp người dân thôn Mule.... Thật sự không biết có làm được hay không?

Hai người vòng đến phía trên một cồn cát phụ cận Mule, đi đến đỉnh tìm kiếm một nơi cao điểm để nhìn thế cục. Bubka rút loan đao từ sau lưng ra, cúi người xuống nhỏ giọng nói “Ngài Vi, người đứng sau ta, cúi người xuống thấp”

Ngài Vi cảm thấy có chút buồn cười, bất quá cũng cúi người xuống lấy khẩu súng lục Smith & Wesson 38 ở trong túi xách ra, lại lấy cái túi ở bên người, xuất ra cái kính viễn vọng, xa xa quan sát phụ cận thôn Mule. Tuy rằng không có nhìn đến quân đội Libya nhưng thôn Mule hiển nhiên là một bộ dáng đã bị cướp sạch, cô linh linh đứng ở bên trong sa mạc. Bên trong hỗn loạn không chịu nổi, không hề có trật tự.

“Bubka, chúng ta đi xuống”

“Cái gì? Người điên rồi?”

“Phụ cận không có người Bi Á” Ngài Vi đem kính viễn vọng đưa cho Bubka, rồi tự mình đi xuống “Thôn đã trải qua xâm lược. Đối với quân đội Libya thì đây chính là mồi, mục đích của bọn họ là đoạt lấy tiền tài cùng gây náo động để Pharaong biết. Hiện tại mục đích đạt thành, bọn họ tạm thời sẽ không tấn công Mule mà ở xung quanh nghỉ ngơi hồi phục, chờ đợi Pharaong trừng phạt.”

Bubka tiếp nhận kính viễn vọng, đùa nghịch trong chốc lát mà vẫn không biết sử dụng như thế nào, cho nên vội vàng đi theo Ngài Vi xuống dưới “Thực ngu xuẩn, bọn họ sao có thể biết loại biên cảnh nhỏ nhỏ này sao có thể gây náo động làm Pharaong nhất định sẽ đến? Vạn nhất Vương thượng căn bản không để ý tới thì sao?”

“Sẽ không, Tân vương vừa đăng cơ đúng là thời điểm thành công vĩ đại, vì tạo uy tín nên cho dù không thần chinh nhưng hơn phân nửa cũng phải trọng binh đi trước, nhất định phải đánh thắng trận này. Mặc kệ là loại thế nào thì bọn họ vẫn bày bày ở Memphis, đều có tám phần nắm chắc thành công” Ngài Vi không cần nghĩ ngợi nói “Dù sao thì trước tiên chúng ta nên đi xuống, đứng ở phía sau cồn cát không có giúp được gì”

Ngài Vi cố sức đi xuống dưới, Bubka từ phía sau thoải mái chạy lại đây, nhìn cô bộ dáng chật vật không chịu nổi, trong lòng âm thầm không khỏi buồn cười “Người làm cái gì vậy, so với ốc sên còn chậm hơn, ta công người đi”

Ngài Vi vội vàng khoát tay “Không cần, nam nhân công nam nhân, rất ghê tởm đi”

“Người đi như vậy thì đến khi nào mới tới a?” Bubka quay người cúi xuống, hai tay rắn chắc hướng phía Ngài Vi, thoải mái đem bế cô lên. Ngài Vi cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, thời điểm còn không kịp phản ứng đã bị Bubka bế lên, làm cho người cô nằm vắt trên bờ vai hắn “Thực khinh người a!” Bubka vừa cảm thán vừa đi xuống dưới. Tuy rằng chỉ mới mười bảy tuổi nhưng mà hắn cũng đã trải qua đợt huấn luyện thân thể của thôn Ciutat, tuy nhìn tuổi trẻ thân hình gầy yếu nhưng kỳ thực tất cả đều là cơ bắp, thật sự rắn chắc.

“Mau buông ta xuống!!!” Ngài Vi thập phần ngượng ngùng kháng nghị, tay chân đồng thời đánh vào lưng Bubka, hi vọng có thể nhanh chóng xuống khỏi trên vai hắn, cô sợ gần gũi thân thể sẽ làm hắn phát hiện mình là nữ nhân.

“Đừng lộn xộn!!!” Nhưng mà Bubka đơn thuần lại không giống như Ngài Vi sâu sắc như vậy, hắn chính là cố sức khiêng Ngài Vi đang lộn xộn, bước nhanh đi xuống phía dưới “Người đứng là giống nữ nhân! Lề mề, đừng nhúc nhích!”

Nghe vậy, Ngài Vi đành phải im lặng. Quên đi, dù sao hắn cũng không phát hiện được, khiến cho hắn biểu hiện chút khí khái nam tử hán của mình đi, cô cũng đỡ phải đi, chính là.....Loại tư thế này thật sự rất là khó chịu!!!

“Này! Người vẫn là để ta xuống dưới đi!!!”

Đi ước chừng một giờ cuối cùng hai người cũng đến thôn Mule.

Có thể thấy được, nguyên bản đây chính là một cái thôn xinh đẹp. Nhắm mắt lại, có thể giống như nhìn đến sa mạc màu vàng, trong đó có nhỏ nhỏ ốc đảo, có một mảnh nhạc thổ, mà xanh của lá cây theo gió nhẹ nhàng đung đưa, dưới tầng cây nước trong suốt nổi lên nhiều điểm gọn sóng, hai bên bờ lại thấy bóng dáng dừa giỡn của bọn nhỏ. Ở xung quanh lại là loại thực vật xanh thấp bé, cỏ nương Ai Cập ăn mặc mộc mạc ở trong phòng chức bố, phía sau lại là chuồng chăn nuôi, dường như một lượng lớn tuần mã. Lữ hành thương nhân từ các quốc gia khác đều dừng lại ở đây nghỉ chân, khác màu da, bất đồng ngôn ngữ, mọi người đều tụ tập lại bên đường, đem hàng hóa ở trên lạc đà bỏ xuống dưới cùng người khác tiến hành trao đổi. Có thể thất thương nhân ngoại quốc rất vừa lòng mang theo vàng bạc châu báu rời khỏi thành trấn, cũng có thể nhìn thấy người dân trong địa phương dẫn dắt một đội đà mã hàng hóa lạc đà, trật tự chỉnh tề xuất phát, hướng đi về phía Giza.

Cờ nào... Cảnh tượng vui sướng a! Ngài Vi mở to mắt, nhìn đến là một mảnh hỗn loạn. Trên đường một mảnh hỗn loạn, khắp nơi là vật phẩm phân tán, nhà nhà cửa cửa phòng cơ hồ đều bị đập tan, thỉnh thoảng có thể thấy nữ nhân mang theo tiểu hài tử thương tâm khóc nam nhân nằm chết ở ven đường. Mọi người chậm rãi tu chính thân mình, đem tất cả mọi thứ bị ngã xuống nâng dậy, các tạp quán hàng hóa đều nhặt lên, đem tất cả mọi thứ thu dọn. Mọi người đều trầm mặc không nói, trong hai hốc mắt tràn ngập một nỗi cùng mê mang.

Ngài Vi ngờ ngác nhìn trận cảnh này, trong lòng lại một lần nữa vì chiến tranh tàn khốc mà thờ dài.

Đội cho tất cả chấm dứt, cô nhất định phải trở lại Anh quốc. Thấy trường hợp thâm thế này cô đã không còn yêu cầu gì, chỉ cần có thể đứng bên cạnh anh Ngài Huyền, sống ở thời đại hòa bình, nghiên cứu kinh tế học mà mình yêu thích, cho dù làm cho cô một cuộc sống tầm thường vô vị, bình thường cả đời, cô cũng thỏa mãn. Sau các cuộc chiến tranh thì chẳng lẽ không đã động gì khi thấy cảnh tượng này sao... Vì sao, vì sao còn có cái gọi là chính trị gia, quân sự gia, một chút cũng không để ý đến sống chết của dân chúng, chỉ vì lợi ích trước mắt, vĩnh viễn không biết mệt mỏi lần lượt phát động chiến tranh sao?

“Ngài Vi...” Ngài Vi đang suy nghĩ liền bị Bubka nhẹ nhàng gọi lại: “Chúng ta đi gặp thôn trưởng đi”

Ngài Vi gật gù đầu, lại nhìn mọi người ở trên đường uể oải. Cô gian nan đi động cước bộ, đi theo Bubka, hướng về phía trung tâm thôn.

Phòng thôn trưởng nằm ở chính giữa thôn. Hai bên sườn cửa là một gốc cây chuối tây cao lớn, thấy rất rõ ràng. Đại môn mở ra, Ngài Vi cùng Bubka trực tiếp đi vào.

Đi vào, trong phòng là một cỗ dày đặc mùi máu tươi khiến cho Ngài Vi cơ hồ muốn nôn ra. Cô nắm cái mũi, nhìn kỹ thì thấy trong phòng là một mảnh hỗn độn, bình hoa bị vỡ tan, đồ đạc trong nhà đều bị ném xuống đất, còn có máu phun tung tóe trên tường, nhưng mà cũng không thấy người bị thương hay bóng dáng của người bị chết.

“Cát Mục Tháp gia gia!” Bubka đột nhiên kêu lên một tiếng, chạy vào trong nhà, quỳ trước mặt một lão nhân suy yếu nằm trên mặt đất “Cát Mục Tháp gia gia... Như thế nào, tại sao lại có thể như vậy... Tam, Tô Thước Đạt, Nita, bọn họ... bọn họ ở đâu?”

Thanh âm Bubka cơ hồ có vài phần nghẹn ngào, Ngài Vi ở một bên bất lực nhìn hẩn, lại không biết giúp đỡ cái gì.

“Cát Mục Tháp gia gia, ta công ngài ra ngoài, rời khỏi phòng này” Bubka chân tay luống cuống nâng lão nhân dậy, muốn đem hẩn đặt trên lưng mình. Nhưng mà lão nhân hoàn toàn không phối hợp động tác với hẩn, hai cánh tay khô héo giống như đã mất đi năng lực sở hữu sinh mệnh, tùy ý để Bubka bái bổ.

“Bubka...” Lão nhân mở miệng, thanh âm yếu ớt nói “Bubka, ngươi đã đến rồi...”

“Cát Mục Tháp gia gia, ta đến đây! Gia gia yên tâm, ta đã báo cho Ca ca, bọn họ rất nhanh sẽ dẫn quân tới đây! Gia gia! Báo thù cho ngài!” Đôi mắt Bubka hồng hồng, hẩn rất nhanh nói xong “Ta mang ngài đi ra ngoài”

Cát Mục Tháp chậm rãi lắc đầu: “Người nhà của ta.... Tam, Tô Thước Đạt, Nita, bọn họ đều bị giết.... Để ta ở lại chỗ này. Bubka, ta đã không được....”

“Gia gia! Sẽ không, ngài sẽ không!” Bubka điên cuồng lắc đầu.

Lão nhân gian nan hô hấp, tiếp tục nói “Cầu xin ngươi, bảo hộ người dân trong thôn thoát ra bên ngoài.... Lệnh bài thôn trưởng.... Lệnh bài thôn trưởng ở trên lưng ta. Giao cho ngươi bảo quản.... Cầu xin ngươi, bảo hộ bọn họ.... Bảo hộ mọi người...”

Thanh âm lão nhân quàng quác nói, hai tay khô héo suy sụp rơi xuống. Ngài Vi có thể nhìn thấy, ánh sáng sinh mệnh trong mắt hẩn dần dần mất đi, giống như một ngọn nến lung lay trước gió....

“Cát Mục Tháp gia gia!!!” Bubka khóc lên, nắm chặt tay hung hăng đánh xuống đất, hoàn toàn không biết máu của mình đang chảy xuống các đốt ngón tay “Đáng giận, người Libya chết tiệt! Ta muốn giết bọn họ! Ta muốn giết bọn họ!!!”

Nước mắt theo khuôn mặt Ngài Vi rơi xuống. Vì sao? Vì sao cô xuyên qua ngàn năm lại thấy được hình ảnh tàn khốc như vậy, chẳng lẽ đây là Thượng đế trừng phạt, trừng phạt cô nhiều loạn lịch sử sao? Trừng phạt cô đối với anh trai không chỉ chi lý? Vậy vì sao không trừng phạt một mình cô mà lại cố tình muốn thông qua phương thức tàn nhẫn như vậy khiến cô khó có thể hô hấp.

Cô dùng sức lắc đầu, dùng sức lấy cổ tay áo lau nước mắt trên mặt.

“Bubka, mang theo lệnh bài, ta muốn triệu tập toàn thôn”

“...” Bubka đang đắm chìm trong bi thống liền phản ứng, lảng lảng nhìn cô.

“Không thể phụ sự kỳ vọng của thôn trưởng, chúng ta phải đem hết toàn bộ sức lực bảo hộ người dân trong thôn được an toàn!”

Bubka nhìn Ngài Vi, chỉ thấy cặp mắt trong suốt như thiên không hiện lên sự kiên định, trên mặt rất tự tin khiến cho hẩn trong đáy lòng tin phục.

Ca ca từng nói qua, Vương thượng là một người thần kỳ, hẩn có thể dùng ngôn ngữ làm người khác tin phục, do đó các thần tử bên người đều cam tâm tình nguyện vì hẩn bán mạng....

Bubka nghĩ, nếu Ngài Vi mà là chủ nhân mình, như vậy hẩn cũng sẽ vì vậy mà tin tưởng, vững chắc không nghi ngờ. Cặp mắt màu xanh lam bao hàm trí tuệ kia giống như có thể mang đến hi vọng vô tận.

Vì vậy, hẩn nguyện ý tin tưởng...

Bạn đang đọc truyện *Sing Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 20

Những ngày gần đây, Tướng quân Bùng Cỗ ở biên cảnh Libya cảm thấy đường làm quan đặc biệt rộng mở.

Đây không chỉ có là vì xâm lược Mule cướp đoạt được nhiều vàng bạc châu, làm cho hắn ở trung gian kiếm được tiền riêng, mà là hắn vui vẻ nhất vì ngày gần đây thám tử ở bên kia báo về tin tức.

“Nghe nói Pharaong đã phái trọng binh đến Mule, Memphis chắc là một tòa Không Thành”

Mỗi lần nghĩ đến đây, Bùng Cỗ lại không tự giác sờ sờ chính cái cảm dày rộng đầy râu của mình, suy nghĩ lại bay vọt đến lời hứa hẹn trước kia của Quốc vương Libya nói với mình “Bùng Cỗ, nếu ngươi có thể đem đại quân của Memphis hấp dẫn đến biên cảnh, làm cho kế hoạch dương đông kích tây của chúng ta thành công thì ta sẽ thưởng cho ngươi chức quan tấn nhĩ cấp, hơn nữa còn đem Thập công chúa gả cho ngươi”

Chắc chắn, đây đúng là thắng chức rất nhanh, nghĩ đến Thập công chúa mỹ mạo, bên miệng Bùng Cỗ cơ hồ muốn chảy xuống nước miếng. Vốn còn lo lắng nếu Pharaong tự mình mang trọng binh tới biên cảnh thì chỉ sợ còn muốn xin thêm trợ giúp, cùng người phân công, nhưng mà hiện tại Pharaong cứ nhiên phái trọng binh đi trước, chính mình ở lại lưu thủ Không Thành!

Hoàn mỹ, đây thật sự rất hoàn mỹ!

“Này! Tin tức này của ngươi sẽ không sai đi” Bùng Cỗ đem thám tử bắt lại đây, hung hăng hỏi.

“Không có” Thám tử rất cung kính quỳ trên mặt đất “Ta là chính mình nghe được người cầm lệnh bài thôn trưởng nói với toàn thôn như vậy, chắc sẽ không sai”

“Àn...” Bùng Cỗ vừa lòng trở lại ngồi trên ghế tướng quân, ý bảo tiểu binh hai bên quạt cho mình.

Xem ra giấc mộng Tướng quân thứ nhất Libya đang gần ở trong gang tấc!

Bùng Cỗ mang theo hạnh phúc tươi cười, khép hai mắt lại, một lúc sau liền hơi hơi truyền ra tiếng ngáy

.

Bên kia, người dân Mule ở bên trong, Ngải Vi cùng Bubka ngồi ở trên chiếu.

“Này, Ngải Vi, làm như vậy có vấn đề gì không?” Bubka một bên đem mảnh vải quấn quanh cánh tay tháo ra, một bên khăn trương nói.

Ngải Vi thân nhiên tự đắc uống lên một ngụm nước “Tục ngữ nói, muốn lừa gạt người khác thì trước tiên phải lừa gạt chính mình. Hiện tại người dân Mule cùng Libya khẳng định tất cả đều tin tưởng rằng Pharaong sẽ phái trọng binh đi trước, mà chính mình ở lại lưu thủ Không Thành”

“Làm như vậy vì cái gì?” Bubka khó hiểu nhìn Ngải Vi, đôi khi cùng hắn nói chuyện thật sự sẽ làm chính mình cảm thấy đầu óc không đủ dùng.

“Vi...” Ngải Vi cười cười “Nước uống hết rồi, ngươi đem nước cho ta”

Uống thật nhiều nước! Bubka trong lòng than thở một câu, xoay người đi qua cầm ấm nước “Không nói cho ta biết thì ta sẽ không đưa cho ngươi”

Ngải Vi thờ dãi một hơi, đưa tay mình qua đoạt lấy cái ấm “Rất đơn giản a, vì có thể làm cho người dân trong thôn rút lui bình an”

“Đây là hù dọa người Libya?” Bubka cong cong tóc ngắn đỏ như lửa của mình, khó hiểu hỏi.

“Chính ta tính đúng thời gian, có trật tự lui lại, bọn họ sẽ không truy kích” Ngải Vi há miệng uống nước, ở sa mạc này uống nước thế nào cũng không đủ, bằng không liền cảm thấy sinh mệnh giống như bị tháo nước “Ta phỏng đoán, Libya phái quân đội tới, không có số lượng rất lớn, bởi vì đây là mùa. Vài ngày sau, sẽ có thám tử ở Memphis báo lại, nếu tin tức là Pharaong thân chinh thì bọn họ sẽ hướng trong nước xin giúp đỡ, cũng dự định xâm nhập, cuối cùng phải ra đại binh tiêu diệt. Đồng thời bên Memphis chính biến hoặc đoạt thành, cho dù Libya bên này bại do Pharaong thân chinh thì tổng thể vẫn xem là thắng. Nhưng mà nếu Pharaong phái binh đến thì liền rất tốt, bọn gian thần sẽ tranh thủ thời gian mà náo động Memphis, còn bên kia trực tiếp xuống tay. Bên này lại càng không mạo hiểm chống lại đại quân Ai Cập mà ngược lại sẽ rút quân trước tiên! Bởi vì chống lại là không hề ý nghĩa. Nói tóm lại, bọn họ muốn phân tán binh lực Pharaong, thừa thời cơ công phá làm Ai Cập bị thương nặng. ... Ta nói hiểu chưa?”

Bubka bộ dáng mê mang.

“Mặc kệ thế nào, chúng ta bên này muốn nắm giữ tiên cơ, không thể chờ bọn hắn chiếm được tin tức chân chính mới áp dụng hành động, bằng không là thập phần nguy hiểm. Tính thời gian, cách Lộ bay đi báo tin cũng đã 10 ngày, chúng ta đợi vài ngày nữa liền tổ chức cho mọi người xuất phát đi”

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên một tiếng còi đầu kê, hỗn tạp thanh âm vỗ cánh. Bubka chợt từ dưới sàn nhảy dựng lên, giống như điên chạy ra ngoài cửa.

“Bubka!?” Ngải Vi kinh ngạc nhìn hành động của hắn, cũng kích động mà đứng lên, hết sức đuổi kịp hắn “Lão sao vậy???”

Bubka chạy nhanh như bay “Lộ! Là Lộ! Lộ đã trở lại!!”

Cửa vừa mở liền thấy bóng dáng Lộ, xoay quanh ở trên không. Bubka đem ngón cái cùng ngón trỏ tay phải để tới trong miệng, kiệt lực thổi ra một tiếng vang dội nhất, đồng thời đem cánh tay trái hướng lên trời “Lộ! Lại đây! Bay lại đây!”

Trên không ung cúi đầu kêu một tiếng, lướt đi xuống dưới, vững vàng dừng ở trên cánh tay Bubka.

“Lộ!” Bubka yêu thương vuốt ve chính huynh đệ của mình, nguyên bản lượng trạch lông chim bởi vì lặn lội đường xa mà dơ bẩn không chịu nổi. Nhưng cặp ánh mắt sắc bén kia vẫn như cũ sáng ngời! “Rất tốt, Lộ! Người thật sự là rất tốt!”

Ngải Vi đuổi tới, nhìn đến Bubka vui vẻ thích hợp để nói chuyện, trong lòng cũng một trận an ủi “Bubka, Lộ so với tốc độ quân đội là bao nhiêu?”

Bubka một bên kiểm tra xem Lộ có bị thương hay không, một bên trả lời “Ước chừng gấp hai lần tốc độ quân đội đi”

Ngải Vi trong lòng thầm tính toán, con người màu lam hơi lóe sáng “Hảo, chúng ta liền bốn ngày sau xuất phát”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Của Pharaoh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.